တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

ဖြေရာမဲ့ သိုင်းရဲ့ကမ္ဘာ

ကုလုံ၏ ဝူးလင်ကူဝု

စာစဉ်

၅

အခန်း(၂၆)
ကမ္ဘာမြေဆုံးအောင် ပုန်းရှောင်ပြေး

နေမင်းကြီးသည် ထိန်ထိန်တောက်လျက် ရှိနေပေပြီ။

သို့သော်-

နေမင်းကြီး၏အပူရှိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင် လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံးကို မဖြန့်ကြက်နိုင်သေး။

နှင်းငွေ့များက ဝေမှိုင်းသုတ်ဖျန်းနေသောလေကြောင့် အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသေး၏။

စင်လုံကမှ မီးလောင်ထားသည့် အိမ်ပျက်အတွင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရလို့တွေ့ရငြား ထိုးထွင့်မှုနှောက်နေသည်။

ဝေဝေက ကုတ်ကုတ်ကလေးထိုင်၍ စင်လုံကိုကြည့်နေသည်။ ချစ်ချစ်ကမူ ဝေဝေအား မနှစ်မြို့သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဝေဝေနှင့် ပတ်သက်၍ ချစ်ချစ်၏ နှလုံးသားကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းအောင် လုပ်ရမည့်ကိစ္စသည် လွန်စွာမလွယ်သော ကိစ္စဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးများ၏အချစ်သည် သဝန်တိုခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်-

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် ချစ်ချစ်တို့၏အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ချစ်ချစ်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

ကျင်းပုဟန်အား မည်သို့ စီရင်လိုက်သည်ကိုလည်း သိလိုလှပေ၏။

"ကျင်းပုဟန်ကော၊ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီလား"

ကျင်းစုမန်းက မည်သို့မျှမဖြေ။ တံဆိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

"ဘယ်လိုလဲရှင့်၊ ကျွန်မမေးတာလည်း ဖြေစမ်းပါဦး"

"ငါသူ့ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ"

"ဘုရားရေ- သူ့ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ရှင့်ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးနေတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့လွှတ်ပစ်လိုက်ရတာလည်းရှင်၊ ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် လူစားမျိုးဟာ သူလိုလူစားမျိုးလို့ ရှင်ပဲပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား"

ထိုစဉ်-

သူမ၏နောက်မှ စင်လုံ၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

"ဒီအချက်ကိုတော့ ကျုပ်မျှော်လင့်ထားမိသမျှ သူ့ကိုခင်ဗျား လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကြိုသိထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ခင်ဗျား

သဘောအတိုင်းလုပ်ပါလို့ ကျုပ်ကအခ်လိုက်တာပဲ"

ချစ်ချစ်က ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်သည်။

"ရှင်က ဘာကြောင့် ဒီလိုကြိုသိထားရတာလဲ"

"ကျင်းစုမန်းဟာ ကျင်းပုဟန် ဘယ်လောက်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကျင်းပုဟန်ကို လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ သူ့မှာအမှန်ရှိပါတယ်-

ဒါပေမယ့်-

မြွေဆိုး မြွေပေါက်တွေကို နှိမ်နင်းတိုက်တာဟာ အဆိပ်ပွားစေရုံသက်သက်သာဖြစ်သလို---

လူဆိုး- လူမိုက်၊ လူယုတ်မာတွေကို ဆုံးမစကားပြောကြားတာဟာလည်း အမျက်ပွားစေရုံသက်သက်ပဲ ဆိုတာလည်း သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတယ်"

"ဒီလိုသိနေရက်သားနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ အရှင်ထားနေတော့မလဲ၊ သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ရှင်"

"ဘယ်သတ်နိုင်မလည်းကွယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ကျေးဇူးကိုတော့ ထောက်ထားရဦးမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါပဲကွယ်"

ကျင်းစုမန်းက စင်လုံအား လေးစားစွာကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

မချိုပြုံးကလေးသာ ဖြစ်ပါ၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စင်လုံ"

အတန်ကြာမှ ကျင်းစုမန်းက-

"ဘယ်နှယ့်လဲ၊ သဲလွန်စရှာဖွေနေတဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်ကကော အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့- မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ သဲလွန်စလည်း တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တိတိကျကျတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အခြေအနေတွေနဲ့ ဆက်စပ်ရဦးမယ်"

စင်လုံက ရုတ်တရက် စကားစကို ဖြတ်၍မေးလိုက်၏။

"ဒါထက် ခင်ဗျားကော ဘယ်သွားဖို့စိတ်ကူးထားသေးသလဲ"

ကျင်းစုမန်း၏ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သောမျက်နှာ၌ ညှိုးမှိုင်းသော အရိပ်လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်- ကျွန် ဘယ်သွားရမလဲ၊ ဘယ်သွားရမလဲ"

သူသည် ကောင်းကင်ကိုတစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ မျက်နှာမှညှိုးမှိုင်းမှုများ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အေးစက်တည်ကြည်သော မူလလေသံပြန်ပေါ်လာ၏။

"ကျွန် ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ ပူးပေါင်းတော့မယ်"

စင်လုံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့၏။ စင်လုံလို လူမျိုးအတွက် တော်ရုံတန်ရုံအံ့သြရုံမျှဖြင့် ဤသို့ ဣန္ဒြေပျက်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဆီကို- "

ကျင်းစုမန်းက ကြားဖြတ်ပြောချလိုက်၏။

သူ၏လေသံ၌ ဒေါသမပါ။

သို့သော် မခံချင်စိတ် အရိပ်အရောင်ကလေးများ ရောစွက်နေသည်။

"ဘာလဲ- ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို ယန်းတာလီလောက် အားမကိုးရဘူးလို့ ထင်လို့လား"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။

ဤအပြုံးကား သူ၏ထာဝရအပြုံး ကြည်လင်လန်းဆန်းသော အပြုံး။

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကသာ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်က ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ၊ အဝိုင်းထက် အလွန်၊ တံခွန်နဲ့ ကုက္ကားဆိုတာလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်မှာ တအားတက်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာလွန်းလို့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ပြီး မေးမိတာပါ"

စင်လုံ၏ စကားများ၌ အဆင်တန်ဆာမပါ။

လုံးဝရိုးသားလှ၏။ သို့သော်-

သူ၏အသည်းနှလုံးထဲမှလာသော စကားများဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစုမန်း ကောင်းစွာခံစားမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် စင်လုံ၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်၏။

"ကဲ- စင်လုံ ရှင့်ရဲ့ သဲလွန်စရှာတဲ့အလုပ်လည်း ပြီးပြီ၊ အခု ဘယ်ကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ"

စင်လုံက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"လုပ်ရမှာပေါ့ ချစ်ချစ်ရယ်၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေး

တာပေါ့၊ အခု မင်းရဲ့ ခဲအိုကို လိုက်ရှာရမယ်"

"ရှင် ကျွန်မ ခဲအိုကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"အင်း- မင်းဟာ သတိသိပ်မကောင်းသေးပါလား။ မင်းရဲ့ ငွေတွေ ဝမ်းလင်းဝါးရဲ့လက်ထဲ ရောက်မသွားအောင် အချိန်မီ သွားရမှာပေါ့၊ မင်းမှာ ဘာများကန့်ကွက်စရာရှိသေးသလဲ"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်လေ၏။

စင်လုံ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အစီအစဉ်များသည် ဖယ်ဆတ်သကဲ့သို့ ရှိနေပေသည်တကား။

စင်လုံ၊ ကျင်းစုမန်း၊ ချစ်ချစ်နှင့် ဝေဝေတို့သည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းသက်လာကြတော့၏။

သူတို့သည် အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်-

မရပ်မနား ခရီးနှင်လာကြရာ နေလုံးကြီးကွယ်ပျောက်၍ ညအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတော့သည်။

အတော်အတန်မှောင်စပြုံးချိန်တွင်မှ ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုရွာကလေးရှိ တည်းခိုခန်းကလေးတစ်ခု၌ပင် အားလုံးစခန်းချ၍ ခရီးတစ်ထောက်နားလိုက်ကြသည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် အားလုံးအိပ်ရာဝင်ကြရန် စင်လုံက မှာကြားသဖြင့် အားလုံးပင် အိပ်ရာဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

စင်လုံခမျာ အိပ်ရာမဝင်နိုင်ရှာပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

ဆိုင်အလုပ်သမားကလေးက သူ့အား စာတစ်စောင်လာပေးသောကြောင့်ပါတည်း။

စင်လုံမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားသည်။

ဤမျှ ဝေးလံသီခေါင်သောရွာငယ်ကလေးသို့ မည်သူက စာအပို့လွှတ်ရပါသနည်း။

မည်မျှအရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်၍ ဤရွာကလေးအထိ အရောက်ပေးရပါသနည်း။

စင်လုံက ဆိုင်အလုပ်သမားလေး၏ လက်မှစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

စာအိတ်ကို လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဖောက်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲမှ စာတစ်ရွက်ထွက်လာသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် စာတစ်ကြောင်းတည်းသာ ရေးထား၏။

"အလွန်အရေးကြီးသဖြင့် ညဥ့်သန်းခေါင်ယံ၌ ကျုပ်ကိုစောင့်ပါ"

စကား ဤမျှသာတည်း။

စင်လုံက စာကိုဖတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသေးသည့် ဆိုင်အလုပ်သမားကလေးအား မေးလိုက်သည်။

"သူငယ်- ဒီစာလာပို့တဲ့လူကို မင်းသိရဲ့လား။ လူကိုကောမှတ် မိရဲ့လား"

"သိပါတယ်--ဒီစာလာပို့တဲ့လူက ဒီရွာသားပဲ၊ ရွာထဲမှာ ခြင်း

တောင်းရက်တယ်လေ"

စင်လုံမှာ စဉ်းစားရခက်သွားတော့၏။

"ကောင်းပြီ၊ ဒီလူက ဘာများပြောသွားသေးသလဲ"

"ဒီစာကို စင်လုံဆိုတဲ့လူကိုပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွားပါတယ်"

"သူ့ကို ဘယ်သူက ပေးခိုင်းလိုက်တာလဲလို့ မင်းက မမေးလိုက်မိဘူးလား"

"မမေးလိုက်မိပါဘူးခင်ဗျ၊ အဲဒီလူက မျက်မမြင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ မေးလည်းဒီ့ပိုပဲဆိုပြီး မမေးဘဲနေလိုက်တာပါ"

စင်လုံမှာ မည်သည့်စကားကိုမျှမမေးနိုင်တော့ပေ။ စာပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်ပေါ့လေ။

ချစ်ချစ်သည် စာရွက်ကိုကိုင်လျက် တွေဝေငေးမောနေသော စင်လုံအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စင်လုံလက်ထဲမှ စာကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

"ဒီစာပေးတဲ့လူဟာ ကျွန်မတို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိတဲ့ အသိထဲကပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်"

စင်လုံက ချစ်ချစ်အား ကြည့်၍ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲ- ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက် ဆက်စပ်စဉ်းစားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်"

"ကျွန်မတို့ကိုသိနေတဲ့လူမို့လို့ အခုလိုမျက်မမြင်တစ်ယောက်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တာပေါ့၊ ဒါမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ဒီမျက်မမြင်က ပြန်မပြောနိုင်မှာပေါ့"

"မဆိုးပါဘူး- ဒါပဲလား၊ နောက်ကော-"

ချစ်ချစ်သည် တကယ့် အတွေးအခေါ်ရှင်ကြီးဟန်ဖြင့် စာရွက်ကို သေချာစွာအကဲခတ်လိုက်သည်။

"ဒီလက်ရေးကို ကြည့်- လက်ရေးဟာ လုံးဝ မသေသပ်ဘူး၊ ဝဲယ်ဘက်လက်နဲ့ ရေးထားတယ်ဆိုတာသေချာတယ်၊ ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ၊ သူ့လက်ရေးကို မှတ်မိမှာစိုးလို့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဖျက်ရေးထားတာဖြစ်ရမယ်"

စင်လုံက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"မင်းတွေးတာ မဆိုးပါဘူး ချစ်ချစ်၊ ဒါပေမယ့် တွေးရင် ဘက်နှစ်ဘက် တွေးရတယ်၊ ဘက်တစ်ဘက်ထဲကတွေးရင် မှားတတ်တယ်၊

ကဲ- နောက်တစ်မျိုး ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်"

စင်လုံက စကားကို အနည်းငယ်ရပ်လိုက်၏။ ချစ်ချစ် ပိုမိုနားထိုက်စေရန်ဖြစ်၏။

"တကယ်လို့ စာရေးပေးတဲ့လူဟာ ရန်သူတွေ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေလို့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဒီအချိန်မှာ လာမတွေ့ရဲတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား-

ညဥ့်သန်းခေါင်ယံဆိုတာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ့ဖို့ချိန်းတဲ့ သဘောပဲ-

နောက်တစ်ချက်က သူ့ရဲ့ညာဘက်လက် ဒဏ်ရာရနေရင်ကော ဘယ်လိုစာရေးမလဲ၊ အဲဒါဆိုယင်လည်း ဘယ်ဘက်နဲ့ပဲ စာရေးရတော့မှာပဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

ချစ်ချစ်မှာ စင်လုံ၏စကားကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားတော့၏။

"ရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မပြောတဲ့စကားဆိုရင် လိုက်လိုက်လျောလျော လက်မခံဘူး။ အမြဲတန်း ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း လုပ်နေတာပဲ၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်သိလား။ ရှင့်ကို မုန်းကိုမုန်းတယ်"

ထိုစဉ် တားမြှောင်တစ်လက်သည် လေထုကို ထိုးခွဲဖြတ်သန်းလျက် ပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်သို့ထိုးစိုက်သွားလေတော့၏။

"ဦး---"

"ဒုတ်-"

"ဘယ်သူလဲဟေ့- ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ လုမ်းပစ်သွားတာ"

ကျင်းစုမန်းကလှမ်းအော်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ ကြောင်တစ်ကောင်အလား ခုန်ထွက်လိုက်ပါသွား၏။

သူ့နောက်မှ စင်လုံကလည်း ငှက်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ခုန်ပျံထွက်သွားပြန်တော့သည်။

စင်လုံသည် မည်သည့်အခါမှ သတိလစ်မေ့လျော့သွားလေ့မရှိ။ ထွက်သွားသည်နှင့် အော်ဟစ်မှာကြားသွားသေးသည်။

"ချစ်ချစ်- ဝေဝေကို ကြည့်ထားလိုက်"

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရွဲ့၍ပြောလိုက်သည်။

"ဟင်း- ဝေဝေ ဝေဝေနဲ့ သူ့ဝေဝေပဲ၊ ဝေဝေ့ကိုပဲ ဂရုစိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေတာပဲ"

ကျင်းစုမန်းရော စင်လုံပါ ခုန်ထွက်ပြေးလိုက်ကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်၊

လူရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်သာဖြစ်

သည်။ သို့သော် ဤမျှအတန်ကြာအောင် ပြေးလိုက်သည့်တိုင် လူရိပ်ကို လုံးဝ မတွေ့ရသဖြင့် စင်လုံမှာစဉ်းစားခန်းဝင်ရတော့၏။

ထိုလူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အလွန်ကျွမ်းကျင်လျှင်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။

သို့မဟုတ်-

တစ်နေရာရာ၌ လျို့ဝှက်ပုန်းအောင်းလိုက်လျှင် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

စင်လုံသည် ဤသို့ရိပ်စားမိသည်နှင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ကျင်းစုမန်း- ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူကတော့ အစအနတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့တူတာပဲ၊ ပြန်ကြစို့"

စင်လုံသည် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်အော်နေရာမှ ချက်ချင်းလေသံတိုးသွားတော့၏။

လေသံကလေးမျှသာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျင်းစုမန်း။ ခင်ဗျားပြန်သွားတော့၊ ဒီလူက ချစ်ချစ်နဲ့ ဝေဝေတို့အနားမှာ ကျုပ်တို့ မရှိအောင် ပရိယာယ်နဲ့ပထုတ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားပြန်ပြီး ချစ်ချစ်နဲ့ဝေဝေကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီအနီးအနားမှာပုန်းနေမယ့် ရန်သူကိုလိုက်ရှာမယ်"

ကျင်းစုမန်းကခေါင်းညိတ်ပြီး တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ပြေးလွှားသွားတော့၏။

စင်လုံကမှ အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏နောက်ကွယ်၌ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေ၏။ အရိပ်ပျောက်သွားသော ရန်သူအား အရိပ်ပျောက်၍ ရှာဖွေရပေတော့မည်။

❁

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ချစ်ချစ်ကို တည်းခိုခန်းရှေ့၌ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သူမသည် တောင်တွေးမြောက်တွေးလုပ်၍ ထိုင်နေခြင်းမဟုတ်ပေ။

သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ မြေပေါ်၌ ဟိုခြစ်သည်ခြစ်လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

မြေပြင်၌ ဤသို့ရေးခြစ်ခြင်းအလုပ်၌ မည်မျှစိတ်ဝင်စားသနည်းဆိုသော် ကျင်းစုမန်းပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းစုမန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်၏။

ချစ်ချစ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်- ရှင် ပြန်လာပြီလား"

ကျင်းစုမန်းနောက်ဘက်သို့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စင်လုံအား ရှာဖွေခြင်းဖြစ်သည်။

စင်လုံအား အရိပ်အရောင်မျှမတွေ့-

“ရှင်တစ်ယောက်ထဲ ပြန်လာတယ်၊ စင်လုံကော-”

“ရန်သူကကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားလို့ ရန်သူကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ စင်လုံကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ ဒီမှာကော အေးအေးဆေးဆေးပဲလား”

“အေးလိုက်သမှ ဟိုတက်ကမ်းတောင် လွန်သွားတယ်၊ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ချစ်ချစ်၊ ကျုပ် ပြန်လာတာကိုတောင် မင်းမသိဘူး-

မင်းဘာသာ တွေးချင်ရာတွေး၊ ငေးချင်ရာ ငေးနေတာ၊ ကျုပ်ချောင်းဟန့်လိုက်မှ ကျုပ်ရောက်နေပြီဆိုတာ မင်းသိတာပဲ၊ မင်းနောက်က အခန်းထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူးလို့ မင်းဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

ချစ်ချစ်က နှုတ်ခမ်းစူ၍ရန်ထောင်တော့သည်။

“ရှင်ကလည်း ဘယ်လိုလဲ- ကျွန်မစကားကို လုံးဝအယုံအကြည် မရှိပါလား၊ အခန်းမှာ ဘာမှပြဿနာမဖြစ်လို့ မဖြစ်ဘူးပြောတာပေါ့-

ဒါကို ကျွန်မက ရှင်ယုံအောင်ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

ကျင်းစုမန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဝေဝေကော၊ ဝေဝေ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်မှာကမလဲ၊ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတာပေါ့”

ကျင်းစုမန်းသည် ချစ်ချစ်အား မည်သည့်စကားမျှမပြောတော့

ချေ။ အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ဝင်သွားတော့သည်။

ချစ်ချစ်လည်း ချက်ချင်းထကာ ကျင်းစုမန်းနောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

ထိုစဉ် ဝေဝေ၏အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားသော ကျင်းစုမန်းထံမှ မထိတ်လန့်စဖွယ် ထိတ်လန့်သံ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်- ဝေဝေလည်း မရှိတော့ပါလား”

ချစ်ချစ်သည် အခန်းတွင်းသို့ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ခုတင်ပေါ်၌ ဝေဝေတစ်ယောက် ရှိမနေတော့။

ဝေဝေ အဘယ်သို့ရောက်သွားပေမည်နည်း။ ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းစုခြေဆောင့်ရင်း ပြောနေသည်။

“သူ သိပ်ရောင့်တက်နေတယ်၊ အပြင်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို ပြောသွားရောပေါ့၊ ခုတော့မပြောမဆိုနဲ့၊ ထွက်ချင်ရာထွက်သွားတယ်”

ကျင်းစုမန်းက ဖြည်းညင်းစွာခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ချစ်ချစ်၊ မင်းပေါ့ပေါ့ဆဆမပြောနဲ့၊ ဒီအရည်တွေမြင်လို့ စင်လုံက ထွက်သွားစကတည်းက မင်းကိုမှာခဲ့တာ-

သူက ရန်သူ ပရိယာယ်ကို ကြိုတင်မြင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ သူ စကားတစ်ခွန်းပြောပြီဆိုရင် ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်တာလို့ မထင်နဲ့-

အခုကြည့်စမ်း- ဝေဝေဟာ မင်းပြောသလို သူ့ဘာသာ သူထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူး”

“သူဟာသူထွက်မသွားလို့ သူ့ကို ဘယ်သူကခေါ်သွားမှာလဲ”

"စင်လုံနဲ့ ဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ်နေပြီးတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မျက်စိရှင်ရှင်မထားဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခုတင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွနေတာကို မင်းမမြင်ဘူးလား-

တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အတင်းအကျပ် ခေါ်ထုတ်သွားတာ၊ သိရဲ့လား"

ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ခုတင်တစ်ခုလုံး ကြည့်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ခုတင်တစ်ခုလုံးတင်မက အခန်းတစ်ခုလုံးပါ ရှုပ်ပွနေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှစောင်နှင့်ခေါင်းအုံးများပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျနေလေ၏။

ကုလားထိုင်အချို့လည်း ဖရိုဖရဲလဲကျနေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မည်မျှပြောင်းဆန်သွားခဲ့သနည်း။

အခန်းအမြင်၌ထိုင်နေသော ချစ်ချစ် လုံးဝမသိရှိခဲ့။

ကျောင်းစုမန်းသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့။

သူနှင့်စင်လုံတို့ စကားမပြောတော့ဟုဆိုလျှင် အလုပ်တစ်ခုခု၌ အာရုံစိုက်နေပြီဟူ၍သာ မှတ်ပေတော့။

သူသည် အခန်းတစ်ခုလုံး တစ်လက်မ မကျန် စေ့စေ့စပ်စပ် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေနေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကြမ်းပြင်တစ်နေရာတွင် အဝတ်တစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသာအယာကောက်ယူကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ ပါးစပ်မှလည်း လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။

"ဟင်- ဒါ ဒါ- ကျောင်းပုပဟန် လက်ချက်ပါလား"

ချစ်ချစ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နီးရာကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချမိတော့သည်။

ထို့နောက်- နောင်တရစွာ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

"ဒါ- ဒါ ကျွန်မတရားခံပဲ၊ စင်လုံက သေသေချာချာမှာတာရက်နဲ့ ကျွန်မကရမစိုက်လို့ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်မ- ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်"

"ဟင့်အင်း- ဒါမင်းအပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ"

ကျောင်းစုမန်းသည် မေးကြောကြီးများထောင်ထလာအောင် အံကိုကြိတ်၍ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ချစ်ချစ်- စင်လုံလာရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်အယုတ်တမာကောင် ကျောင်းပုပဟန်နောက်ကို လိုက်သွားပြီလို့၊ ဒီကောင့်ကို မပိပိအောင် ကျုပ်လိုက်မယ်၊ သုံးရက်အတွင်း ဝေဝေကို ပြန်ရအောင် ခေါ်လာမယ်"

စကားဆုံးသောအခါ ကျောင်းစုမန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အခန်းထဲမှ ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်အလား လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ကမ္ဘာဆုံးအောင်အထိ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ကပြေးပေဦးတော့ ကျောင်းပုပဟန်ရေ။

ချစ်ချစ်မှာ သတိလစ်နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တွေဝေငေးမောနေမိတော့သည်။

ဤအဖြစ်ကိုသာသိသွားလျှင် စင်လုံသည် မိမိအား မည်မျှ

အပြစ်တင်လေမည်မသိ။

နောက်ဆုံးတွင် ချစ်ချစ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤအပြစ်များကို စင်လုံအားရှင်းပြမည်။

စင်လုံသည် အခက်အခဲတွေ့တိုင်း စိတ်လျှော့တတ်သူမဟုတ်။ ထိုအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းကို ထပ်မံ စဉ်းစားတတ်သူသာဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာလေတော့၏။

စင်လုံပြေးထွက်ရာအရပ်သို့ ရှေးရှုပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"စင်လုံ- စင်လုံ- "

သူမသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း စင်လုံကိုသာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်၏။ သူမ၏အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေပေပြီ။

သစ်ပင်အကွယ်၌ ပုန်းလျှိုးရပ်နေသော စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏ အော်သံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ရန်သူကိုစောင့်ဖမ်းမည်ဆိုပါမှ ချစ်ချစ်က ဤသို့ အော်ဟစ်လာသဖြင့် မည်သည့်ရန်သူသည် ပုန်းလျှိုးနေရာမှ ထွက်လာပါတော့မည်နည်း။

ဤသို့ဆက်လက်ပုန်းကွယ်နေခြင်းအားဖြင့် မည်သည့်အကျိုးမျှ မရှိကြောင်းသိလိုက်သဖြင့် စင်လုံသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှထွက်လာလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ အားတက်ဝမ်းသာသွားသည်။

မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းမေးလိုက်သည်။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တကြော်ကြော်အော် ခေါ်နေရတာလဲ၊ မင်းအသံကို ဒီကနေတစ်မိုင်လောက်ထိကြားနိုင်တယ်၊ ဘယ်ကရန်သူ ထွက်လာတော့မှာလဲ"

ချစ်ချစ်က မကျေမနပ်ဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အော်ခေါ်ရတာပေါ့ရှင့်၊ တည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့၊ ရှင့်ကိုလိုက်ရှာရတာပေါ့၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုတင်အချက်ပေးလာတာမှ မဟုတ်တာ"

စင်လုံ၏ ထူထဲစိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးအစုံတစ်စုံ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားလေတော့သည်။

"ဘာ- ဘယ်လို ကျင်းစုမန်းနဲ့ဝေဝေတို့က ဘယ်သွားနေကြ လို့လဲ"

ချစ်ချစ်သည် ထိုအခါကျမှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဇာတ် ကြောင်းစုံ ရှင်းပြရတော့သည်။

စင်လုံမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း-

"အင်း- ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကျုပ်က သေသေချာချာမှာထားခဲ့ သားပဲ၊ ဝေဝေကိုကြည့်ထားပါလို့၊ ဘာဖြစ်လို့များ ကျုပ်စကားကို နား မထောင်ရတာလဲဟင်"

ချစ်ချစ်မှာ ချက်ချင်းနှုတ်ခမ်းစူလာတော့သည်။

"သူက ကလေးလား- အရွယ်ရောက်လို့ ဟိုဘက်တောင်

လွှန်နေပြီ၊ သူ့ကို ကျွန်က စောင့်ကြည့်နေဖို့လိုသေးလို့လား"

"အဲဒါ မင်းအယူအဆမှားနေတာပေါ့၊ သူဟာ ကလေးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ မင်းလိုသိုင်းပညာတတ်ရှာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး-

နောက်တစ်ချက်က သူ့မှာအားကိုးအားထား လုံးဝမရှိရှာတော့ အင်မတန်သနားစရာကောင်းတယ်ကွယ်-

မင်းတို့ ကျုပ်တို့လို လူမျိုးတွေကမှ သူ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မပေးရင် မသမာသူတွေရဲ့လက်ထဲကို သူခဏကလေးနဲ့ ရောက်သွားနိုင်တယ်"

ချစ်ချစ်မှာ စင်လုံ၏စကားကို မည်သို့မျှ ခွန်းတုံ့ပြန်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေလိုက်တော့သည်။

စင်လုံရော ချစ်ချစ်ပါ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းသို့ အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့်ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စင်လုံတို့မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိကြသည်။

ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း။

ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော၊

ထိုလူက အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်လျက် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"နေကောင်းတယ်နော် စင်လုံ"

စင်လုံမှာ ဝေ၀ေဝါဝါဖြစ်နေသည်။ ထိုလူအား လုံးဝမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူအား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ အင်္ကျီတစ်ခုလုံးသည်လည်း စုတ်ပြတ်နေကာ အဖာကလေးများဖြင့်ပွနေ၏။ ကျောပေါ်တွင်လည်း ဂုန်နီအိတ်များ ပိုးထားပေသေးသည်။

ဤလွှင့်ပြင်လက္ခဏာများသည် သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတို့၏ လွှင့်ပြင်လက္ခဏာများပေတည်း။

ထိုသူတောင်းစား၏ဆံပင်များမှာ ကျီးသိုက်သဖွယ် ရှုပ်ထွေးမှုလီနေသည်။

မျက်နှာတစ်လုံးကလည်း မြင်ရက်စရာမရှိ၊ ညစ်ပတ်ပေကျံနေသည်။

ထိုသူတောင်းစားသည် ချစ်ချစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုသူတောင်းစား၏ လက်ယာဘက်လက်၌ ဒဏ်ရာရရှိထားကြောင်း စင်လုံကတွေ့ရှိသဖြင့် ချက်ချင်းပင်မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို စာပေးနိုင်းလိုက်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပေးနိုင်းလိုက်တာပါ"

ချစ်ချစ်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မတို့ကိုတောင် ကောင်းကောင်းသိလို့ပါလား"

ထိုသူတောင်းစားက မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဪ- ချစ်ချစ်က ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘဲကိုး။ ကျုပ်က ရှီယန်ချုပါ"

စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ သူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျလာသည့်အလား ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောနိုင်အောင် ငေးကြောင်သွားကြတော့သည်။

ချီယန့်ဝူး-

တစ်ချိန်တုန်းက ယောက်ျားကြီးသသချောမောခဲ့သော ချီယန့်ဝူး-

စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့အား အသက်ဘေးမှကယ်တင်ပေးခဲ့သော ချီယန့်ဝူး-

ထိုချီယန့်ဝူးသည်ယခုအခါ သူတောင်စားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ ရုပ်သွင်ပြင်မှာလည်း ဆီနှင့်ရေကဲ့သို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။

စင်လုံက စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက သူတောင်းစားဂိုဏ်းထဲ ဝင်လိုက်တာလဲဗျ"

ချီယန့်ဝူးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချရင်း-

"ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ကျင်းပုဟန်နဲ့ လမ်းခွဲပြီးကတည်းက ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတော့တာပဲ-

နောက်ဆုံးရှိသမျှငွေတွေကုန်သွားတော့ စားရေးသောက်ရေး ခက်လာရောဗျို့-

လုယက်စားပြတိုက်ပြီး စားရင်တော့ရပါရဲ့ဗျာ၊

ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးမျက်ရည်ကျပြီးမှရတဲ့ဝိုက်ဆံနဲ့ ထမင်း

စားရမှာ မျိုမကျဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေထဲဝင်ပြီး ပိုက်ဆံ လျှောက်တောင်းတော့တာပဲ"

စင်လုံနှင့် ချစ်ချစ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့သည်။

"အင်း- ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ- ခင်ဗျားအဖြစ်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ"

"ပထမပိုင်းမှာ ကျုပ်တောင်းစားနေတာ အတော်ဟန်ကျသဗျ နောက်တော့ မလွယ်တော့ဘူးဗျို့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းက လူတွေရောက်လာပြီး ကျုပ်နဲ့ခွေးနွေးကြတော့တာပဲ-

သူတို့ဂိုဏ်းထဲမဝင်ဘဲ ဒီအလုပ်လုပ်တာကိုတော့ သူတို့က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့ဗျ၊ ဒီအလုပ်ကိုဆက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ပါတဲ့၊

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကဲ- ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်မယ်ဆိုပြီ၊ ဝင်လိုက်တာပါပဲဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီရုပ်သွင်အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ မြင်လိုက်ကြရတာပါပဲ"

"ဩော်- ခင်ဗျားအဖြစ်က ဒီလိုကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်မှာ အခု ဒုက္ခရောက်နေရပါတယ်၊ အခုလည်း ဒီရွာမှာ ကျုပ်အကြောင်းမဲ့လာနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ လာပြီးပုန်းအောင်းနေရတာပါ-

ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျုပ်မှာ တအားတက်သွားရပါတယ်၊ ကျုပ် ရင်ထဲမှာသိုဝှက်ထားရတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေပါတယ်-

ဒီလိုဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျားတို့ကို သိပ်ပြောပြချင်လွန်း လို့ ခုလိုချိန်းဆိုလိုက်ရတာပါဗျာ”

“ဒီလိုလား။ ပြောပါလေပြောပါ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့လူပဲ၊ ကူညီခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ရင်တောင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ပြ ကူညီမှာပါပဲ-

ကဲ- ကဲ ခင်ဗျားပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့စိတ် ဝင်စားပါတယ်”

ချိုယိုဂူသည် အဝေးသို့ငေးမျှော်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

“သူတောင်းစားဂိုဏ်းဆိုတာ တစ်ပြည်လုံးမှာ နေရာအနှံ့အ ပြားတည်ရှိပြီး အလွန်ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းပါ၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ သိထားရင်လည်းသိထားမယ်၊ မသိချင်လည်း မသိဘဲနေ မှာပေါ့-

ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ဒီဂိုဏ်းကြီးဟာ အလွန်ကြောက်စ ရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ရင်ဆိုင်နေရပြီဗျာ”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့လဲဗျ”

“အဖြစ်ကဒီလိုပါ၊ ဇာတ်ကြောင်းကို အစကပြောမှ ခင်ဗျား တို့အဖို့ လိပ်ပတ်လည်မှာမို့ အစကပဲပြောပါရစေ-

သူတောင်းစားဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမရှိတာ ကြာနေပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမရှိတဲ့နောက် အသစ်တစ်ယောက်ရွေးဖို့ကိစ္စဟာ အရေး ကြီးနေပါတယ်-

ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်သစ်ကလည်း ခုထက်ထိ မရွေးနိုင်သေး

ဘူး ဒါကြောင့်မို့ ဂိုဏ်းထဲမှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုခုပေါ်လာရင် သူတောင်းစားဂိုဏ်းထဲက ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်သုံးယောက် စုပေါင်းတိုင် ပင်ပြီး စုပေါင်းဆုံးဖြတ်လေ့ရှိကြပါတယ်”

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အိုး- သူတို့က ကိစ္စတစ်ခုခုကို မခက်ခက်အောင်လုပ်နေကြ တာပဲ၊ သူတို့ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ရင်ပြီးနေတာပဲ၊ အဲဒီလိုမလုပ်ဘဲ နဲ့ အမက်တတ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေတာပဲ”

စင်လုံက ပြုံး၍မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူတို့သုံးယောက်အဖို့ မင်းထင်သလို တင်မြှောက်ဖို့ မ လွယ်လို့ပေါ့ကွယ်၊ လွယ်ရင်တင်လိုက်မှာပေါ့-

ကြည့်ရတာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး သိုင်းပညာအရည်အ ချင်းလည်း တူညီနေပုံရတယ်-

ခေါင်းဆောင်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေပုံရတယ်-

ဒီတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အားနာပြီး ဂိုဏ်းချုပ် နေရာ လက်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေပုံရတယ်”

“ဟင့်အင်း- ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး၊ သူတို့သုံးယောက် ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သူကမှ အပြတ်မချနိုင်ဘူး ဆိုတာ သိနေပါလိမ့်မယ်-

ဒီတော့ သူလည်း ဂိုဏ်းချုပ် မလုပ်ရဲ၊ ငါလည်း ဂိုဏ်းချုပ် မလုပ်ရဲနဲ့ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး အခုလိုသုံးဦးပေါင်း စုပေါင်းခေါင်းဆောင်

နေကြတာနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား"

"အင်း- မဆိုးပါဘူး။ မင်းတော်တော်လေး တွေးတတ်ခေါ် တတ်လာပြီပဲ"

ချိုယန့်ရှူးက သူ၏စကားကိုဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ် သူတို့ရဲ့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းထဲကိုဝင်ပြီးတဲ့နောက်မှ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတွေ တော်တော်လေးတွေ့ခဲ့ရတယ်"

"ဟုတ်လား- ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတွေလဲ"

"အထူးဆန်းဆုံးကတော့ ဘာမဟုတ်၊ ညာမဟုတ် လူသစ် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ကျုပ်ကို အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေတဲ့ကိစ္စပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေရတာလဲ၊ အကြောင်း များရှိလို့လား"

"ပထမတော့ ကျုပ်လည်း တော်တော်အံ့သြနေတာပဲလေ၊ နောက်တော့မှ သဘောပေါက်လာတယ်၊ ဒီခေါင်းဆောင်သုံးယောက်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျုပ်ကို လာ ချဉ်းကပ်စည်းရုံးကြတာ ကလား"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ဒီသူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင် သုံး ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား"

"သိပါတယ်၊ မသိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ၊ သူတို့က ကျုပ်ကို ခဏ ခဏ လာစည်းရုံးနေတော့ ကျုပ်လည်း သိရတော့တာပေါ့-

သူတို့နာမည်တွေကတော့ တစ်ယောက်က ဟိုယမ်းစုတဲ့၊ ကျိုကုန်းလုံတဲ့၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ တန့်ကုန်းလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့သုံးယောက်အကြောင်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား"

စင်လုံက မည်သို့မျှပြန်မပြောချေ။

တစ်စုံတစ်ခုကို အတွေးနက်နေ၏။ စင်လုံက ကောက်ကာ ငင်ကာမေးလိုက်သည်။

"စောစောက ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်၊ သူတောင်းစားဂိုဏ်းကြီး မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ တယ်လို့-

ဘာအကြောင်းတွေကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ ထူးထူးခြားခြား ခင်ဗျားသိထားတဲ့အချက်တွေရှိလို့လား"

"ထူးခြားတဲ့အချက်တွေ တွေ့ထားလို့မဟုတ်ပါဘူး။ လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့မိလို့ပါ"

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက်တွေများလဲရှင့်၊ ရှင်ပြောပုံဆိုရင် ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်က တော်တော့်ကိုကြောက်စရာကောင်းမယ့်ပုံပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့- ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းတာကလည်း ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပြောဖို့ပါပဲ၊ ဒီ- လျှို့ဝှက်ချက်-"

ချိုယန့်ရှူး၏စကားပင် မဆုံးသေးပါ။

ရုတ်တရက် အပြင်ဘက်မှ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်သို့ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာပြီး နံရံပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွား လေတော့သည်။

ချစ်ချစ်မှာ ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်သွားသည်။ စင်လုံကမူ ထိုအရာကို သေချာစွာကြည့်နေသည်။

အခြားအရာ မဟုတ်ပေ။

မီးများတောက်လောင်နေသည့် မြားတစ်စင်းသာတည်း။

စင်လုံသည် မီးကိုငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းမှမီးအိမ်မီးကိုလည်း ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံးမှောင်ကျသွားတော့သည်။

ရန်သူတော်တို့ကား ပေါ်လာချေပြီ။ မည်သည့်ရန်သူ အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း မသိရသေး။

စင်လုံက ငြိမ်သက်စွာနေရန် ချစ်ချစ်နှင့်ချီယို့ရှူးတို့အား သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အပြင်မှ လူတစ်ယောက်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းက သစ္စာဖောက်ဂိုဏ်းသားချီယို့ရှူးကိုဖမ်းဖို့ ရောက်ရှိလာကြပါတယ်-

ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားရဲ့ကိစ္စ ကို ဖြေရှင်းဖို့က ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာသာတာဝန်ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဝင်မစွက်ကြဖို့မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

စင်လုံက အမှောင်ထဲ၌ စကားကိုတီးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ချီယို့ရှူး- အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျိုကုန်းလုံပါ”

စင်လုံသည် ချီယို့ရှူးစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့သည်။

သူသည် သိုင်းလောကနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတများကို

ရှေးဟောင်းကျမ်းကြီးတစ်စောင်မှ သိရှိမှတ်သားထားသူဖြစ်၍ ထိုကျိုကုန်းလုံအကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးနားဝရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လူသိထားသည့် ကျိုကုန်းလုံမှာ သူတောင်းစားဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမား။ သိုင်းပညာအဆင့်၌ အသင့်အတင့်သာရှိသူ၊ ထူးချွန်သော အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ်များကို မတတ်ကျွမ်းဟု၍ သူသိရှိထားခဲ့သည်။

ယခုမူ ကျိုကုန်းလုံပြောသည့်အသံသည် အတွင်းအား လွန်စွာပြည့်ဝနေသည်။

စာရေးတော်ထင်းဖန်နှင့် ခြင်္သေ့ကြီးချောင်ဂူးတို့ထက်ပင် သာလွန်နေကြောင်း၊ အကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူကြားသိထားသည့်ကျိုကုန်းလုံနှင့် ယခုတွေ့ရှိရသည့် ကျိုကုန်းလုံတို့သည် အတော်ပင်ကွာခြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤမျှ တိုတောင်းသောအချိန်ကာလအတွင်း၌ ကျိုကုန်းလုံတစ်ယောက် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှတိုးတက် အဆင့်မြင့်လာရပါသနည်း။

တစ်စုံတစ်ခုတော့ ထူးခြားချက်ရှိရမည်။ မုချရှိရမည်။

ဤသို့တွေးတောနေခိုက် ကျိုကုန်းလုံ၏အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ ချီယို့ရှူး- မင်းဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ၊ ဆင်ခြေရာနောက်လိုက်ရင် ဆင်တစ်ကောင်လုံးတွေ့တာပဲ၊ မင်း ဒီတည်းခိုခန်းထဲဝင်သွားတာ ငါတို့အားလုံးတွေ့တယ်၊

မင်းကို ငါတို့အားလုံးကဝိုင်းထားပြီးပြီ၊ ထွက်ပြေးဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူး နဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ငါတို့လက်ကမလွတ်တော့ဘူး"

ကျိုကုန်းလုံ၏အသံမှာ ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှသည်။ ဤမျှ ဝိုင်နိုင်စွာပြောဆိုခြင်းက သူတို့ဝိုင်းထားပြီးပြီဆိုသည့်စကားက မှန်ကောင်းမှန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြနေသည်။

သို့သော်- စင်လုံနှင့် ချစ်ချစ်တို့ကမူ အထူးအထွေ တုန်လှုပ်မှု မရှိကြပါချေ။

ချစ်ချစ်က တီးတိုးမေးလိုက်၏။

"သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေရတာလဲရှင်"

"လျှို့ဝှက်ချက်လေဗျာ၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့်ပေါ့၊ ဒီ အချက်ကို ကျုပ်ကသိခဲ့လို့ ကျုပ်ကို သူတို့က သေမိန့်ချမှတ်ထားလိုက်ကြတယ်၊ အခု သူတို့လိုက်လာတာ.က ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်အဆုံးစီရင်ဖို့ပေါ့ဗျာ"

"ဒီအတွက်တော့ ရှင် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်၊ စင်လုံ ဒီမှာရှိနေသရွေ့ ရှင့်ကို သူတို့ လက်ဖျားနဲ့တို့ခွင့်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လာစမ်းပါစေ ဒါမှ စင်လုံအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်"

"ဟင့်အင်း- ကျုပ်က သေရမှာကြောက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်သိထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြနိုင်ဖို့အတွက် အချိန်ရဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ဒါပဲ အချိန်- အချိန်"

"ဟင်း- သူတို့က လူအင်အားများတာနဲ့ ကျွန်မတို့ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အနိုင်ရမယ်များ ထင်နေသလားမသိဘူး။ နေရာတကာမှာ အင်အားကအဆုံးအဖြတ်မပေးဘူးဆိုတာ သူတို့သိသွားအောင်

တော့ ပြလိုက်ဦးမှပဲ"

ထိုစဉ် ကျိုကုန်းလုံ၏အသံက ထပ်မံပေါ်လာသည်။

"ဟေ့- ချိုယို့ရူး ခုမှသတ္တိကြောင်မနေနဲ့၊ ထွက်လာဆို အေးအေးဆေးဆေး၊ ထွက်လာခဲ့စမ်း။ ထွက်မလာရင် ငါတို့က မင်းဝင်နေတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်"

ချစ်ချစ်က သူမ၏ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

"အောင်မယ်- ရှင်တို့က ကြိမ်းလားမောင်းလားနဲ့၊ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတို့က ကြောက်မယ်လို့များထင်နေလို့လား"

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုသူတောင်းစားများနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမ ခုန်မထွက်ရပါချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

စင်လုံက သူမ၏လက်မောင်းအားဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းအပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားကြောင်းဖြစ်ပါ၏။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလော။

တဲအပြင်ဘက်တွင် လရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

သို့သော် ကြယ်ကလေးများက လင်းလက်ပြိုးပြက်နေသဖြင့် လူများကို ဝါးရေးရေးမြင်နေရသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် လူပေါင်း ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။

စင်လုံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဒက်ခနဲသဘောပေါက်နားလည်ပါလိုက်တော့သည်။

ထိုအချက်ကား ချိုယို့ဝူးသိထားသော လျှို့ဝှက်ချက်သည် နယ်နယ်ရရ လျှို့ဝှက်ချက်မဟုတ်ကြောင်းကိုပင်တည်း။

ထိုလျှို့ဝှက်ချက်သည် အလွန်အရေးပါလွန်းသောကြောင့်သာ ဤသို့ လူစု၍သာ လာဝိုင်းခြင်းဖြစ်ရပါလေမည်။

အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးဖြစ်ပါမူ ဤမျှလူသူများပြားစွာနှင့် လာရောက်ဝိုင်းဝန်းကြမည်မဟုတ်ပါလေ။

ကျိုကုန်းလုံတို့လူစုသည် စင်လုံအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိလိုက်လေတော့သည်။

ထိုလူစုအကြား၌ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ထူးထူးခြားခြားရပ်နေသည်။ စင်လုံသည် ထိုလူ မည်သူဖြစ်မည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

"ကျိုကုန်းလုံဆိုတာ ခင်ဗျားလား"

ထိုလူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကျိုကုန်းလုံပဲ၊ ချိုယို့ဝူး အခန်းထဲမှာ ရှိနေသလား"

"ရှိပါတယ်"

"ချိုယို့ဝူးနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါသလဲ၊ ပထမဆုံး ကျုပ်ရဲ့မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ခင်ဗျားကြားပြီးပြီလို့မျှော်လင့်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားပြီးပါပြီ၊ ချိုယို့ဝူးဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ"

ကျိုကုန်းလုံ၏မျက်ခုံးအစုံသည် အပေါ်သို့မြင့်တက်လာသည်။ ပိပိ၏အမည်သတင်းက မသေးလှ။

ပိပိ၏အမည်သတင်းက မကြီးကျယ်သည်ထားဦး။

လူရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသောအင်အားသည် သေးလှသည့်အင်အား မဟုတ်ချေ။ တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားတစ်ယောက်အား သတ္တိ မျက်ကျသွားစေနိုင်သည့် အင်အားမျိုးဖြစ်၏။

ယခုလူငယ်ကား ကြောက်ရွံ့ဟန် လုံးဝမရှိ။

ဤလူအားလုံးသည် သူ့အတွက် မှုစရာမဟုတ်ဟုများ တွက်ဆထားသည်လား မဆိုနိုင်။

ထို့ကြောင့် ကျိုကုန်းလုံက မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"စင်လုံပါ"

ထိုလူကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဩော်- စင်လုံဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး။ ခင်ဗျားကို လူချင်းမတွေ့ဘူးပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့နာမည်သတင်း ကျော်ကြားနေတာကိုတော့ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေပါတယ်၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြရသကိုး"

စင်လုံသည် ထိုလူကြီးအား မသိမသာအကဲခတ်နေသည်။

ရုပ်ရည်သွင်ပြင်အနေအထား-

ရှိနိုင်မည့် စိတ်ထား-

အားလုံး အားလုံးကို အကဲခတ်မှန်းဆနေသည်။

သူ၏ ခန့်မှန်းချက်အရမူ ထိုလူကြီးသည် ခန့်ညားမှုရှိလျော်နှင့်အညီ တရားမျှတသည့် စိတ်နေသဘောထားလည်း ရှိမည်ဟု ယူဆပါ၏။

စင်လုံက-

"ဩော်- ဒါထက် ကျန်တဲ့ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ကိုလည်း မတွေ့ရပါလား။ ကျန်တဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြပါ သလဲ"

ကျိုကုန်းလုံက မဲ့ပြုံးပြုံးရင်းပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တစ်ခုပဲသတိပေးချင်တယ်၊ သူတို့ ပါလာတာ မပါလာတာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး ခင်ဗျားရဲ့ အ ရေးကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဘာမှမမေးပါနဲ့"

စင်လုံက အေးဆေးစွာပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက်တော့ ကျုပ်မှာ သိခွင့် ရှိတယ်လို့ထင်ပါတယ်၊ ချီယန့်ဝူးဟာ ဘယ်လိုအပြစ်များ ကျူးလွန်လို့ ခုလို လူစုလူဝေးနဲ့လာဖမ်းရတာလဲ၊ အခုမြင်ရတာကတော့ တစ်ယောက် နဲ့အများ ကြည့်မကောင်းလောက်အောင်ကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ"

ကျိုကုန်းလုံက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။

"ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းကို ဒီလိုစောစောစီးစီး မေး ပါလား။ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် အရင်မေး နေရတာလဲ"

"ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ချီယန့်ဝူး ဘယ်လိုအပြစ်များ ကျူးလွန်မိ တယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြစေချင်ပါတယ်"

"အေး- ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေမို့ ခင်ဗျားကလည်း သက်ဆိုင်တယ် လို့ထင်တယ်ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းသားဖြစ် နေတယ်၊ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းက မိတ်ဆွေစည်းကမ်းထက် ပိုကြီးတယ်၊

ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့အတွင်းရေးကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာတစ်လုံးမှ မေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး"

စင်လုံက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်လေသည်။

"ကောင်းပြီလေ- ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက် တင်းတင်းမာမာ ပြောကြတာတော့မှတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်ဝင်ပါဖို့ မတော်တော့ ဘူးပေါ့လေ၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပဲ ထားလိုက်ရတော့မှာပေါ့"

စင်လုံသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်အော်လိုက်သည်။

"ကဲ ချစ်ချစ်ရေ- ကျုပ်တို့သွားကြစို့၊ ဒီကမိတ်ဆွေကြီးတွေ က ကျုပ်တို့ကို တယ်သဘောကျပုံမပေါ်ဘူး"

ချစ်ချစ်ရော ချီယန့်ဝူးပါ စင်လုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ချီယန့်ဝူးအား အားတုံ့အားနာ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချလိုက်လေသည်။ သူမသည် စင်လုံ အနီးသို့ကပ်လာပြီး မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ စင်လုံ အား မေးလိုက်လေသည်။

"သွားတော့မယ် ဟုတ်လား"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏အပြုံး၌ မည်သည့်ဆန်းကြယ်မှု မျှ ရှိမနေပေ။

"ဟုတ်တယ်လေ သွားကြမယ်"

ချစ်ချစ်၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင်များတက်လာ၏။ မျက်မှောင် ကျုံ့ကာ ကြုတ်သွားသည်။

"ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ချီယန့်ဝူးရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို

ရှင်မေ့သွားပြီလား။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့တော့မလား။ ခွေးသေ
လင်းတစ္ဆေဝိုင်းဆွဲသလို ဆွဲပါစေဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့တော့မလို့လား။ ရှ
ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်သွားလို့လဲ"

ချစ်ချစ်မှာ ဒေါသကြောင့် အသံများပင်တုန်လာသည်။ ချိုယို့
အား တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့ရမည့်အရေးကို မည်သို့ပင် တွေးတွေ
စိတ်မအေးနိုင်အောင်ရှိနေပါသည်။

စင်လုံကမူ ပူပန်ဟန်မတူချေ။ ခပ်အေးအေးပင်ပြောလိုက်
သည်။

"သူနဲ့ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်ဆိုတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မိတ်ဆွေဖြစ်တိုင်း အရမ်းကာရောကူညီလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ-

သူက သူတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းကိုကျူးလွန် ချိုးဖောက်တယ်
လို့ ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကပြောနေတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဝင်
စွက်ဖက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ"

ချစ်ချစ်က လုံးဝ မကျေနပ်ချေ။

"ဒါပေမယ့် ရှင်"

စင်လုံက သူမအား စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မပေးပါချေ။
သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

"ကဲ- ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ- ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ကျိုကုန်းလုံက ငေါက်ငန်းဟန့်တားလိုက်တော့၏။

"မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ကျုပ်
အမိန့်မပေးပည်း ဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှမခွါရဘူး"

"ဘုရားရေ- ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကပဲ ပြော

တယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဝင်မစွက်ပါနဲ့လို့၊ အခု ကျုပ်တို့က ဝင်မစွက်ဘဲ
နဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားမယ်လုပ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုဟန့်တား
ပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုမှ နားမလည်တော့ဘူး"

စင်လုံ၏စကားက ကျိုးကြောင်းဆီလျော်၏။

ကျိုကုန်းလုံမှာ သူ၏အငြိုးအမောက်မတည့်သော စကား
အတွက် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတော့၏။

ထို့နောက်-

ပေါက်သည့်နှမ်းဖူး မထူးတော့ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ရက်ရမ်း
ရိုးမလေတော့သည်။

"ခင်ဗျားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့ ကျုပ်က မသွားရဘူးဆိုရင် မ
သွားရဘူးသာမှတ်၊ ဆင်ခြေ ဆင်လက်တွေ ကျုပ်မကြားချင်ဘူး"

စင်လုံက အေးဆေးစွာဖြင့်ပြန်မေးလိုက်သည်။

"အင်း ဆိုစမ်းပါဦး- ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဟန့်
တားရတာလဲ"

ကျိုကုန်းလုံက အတန်ကြာတွေဝေစဉ်းစားနေသည်။

စင်လုံ၏မေးခွန်းအတွက် နိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက် တစ်ခု
ခုကို အပြင်းအထန်ရှာဖွေစဉ်းစားနေခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

သူသည် အကြောင်းပြချက် ရသွားဟန်ဖြင့် ကျေနပ်စွာပင်
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်က ချိုယို့ရှူးဟာ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်
လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်"

"မိတ်ဆွေဆိုရင် သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်ကို ဝေမျှခံရမှာ ချီယန့်ဝူး ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်အတွက် မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ခင်ဗျားကို ဟန့်တားတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။ ကျိုကုန်းလုံ၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သည် အလွန်ပါးနပ်လျင်မြန်သည်ကို ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

ကျိုကုန်းလုံသည် အကြောင်းမဲ့ ဗလာချိုဟန့်တားပြီးမှ ရတ်တရက် ချက်ချင်း အကြောင်းပြချက်ဖန်တီးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်မှာ လွန်စွာ ဉာဏ်ရည်သွက်လက်၍သာဖြစ်ရမည်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတောင်းစားဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်အံ့ထင်သည်။

"အင်း ခင်ဗျားပြောပုံအရဆိုရင် ချီယန့်ဝူးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုပါ အပြစ်ပေးမယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ် အဲဒီအတိုင်းပဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဟား"

အားရပါးရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သော စင်လုံကိုကြည့်၍ ကျိုကုန်းလုံမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ရယ်နေတာလဲ- ကျုပ်တို့ကိုသရော်တဲ့ သဘောလား"

"ထင်ချင်သလိုထင်လေ၊ ခင်ဗျားကကျုပ်ကို ရယ်စရာတွေ လာပြောနေတာကိုး"

"ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရယ်စရာတွေ လာပြော နေတယ် ဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလူအောက်မေ့နေသလဲ၊ ကျုပ်

သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားက ပြက်ရယ်ပြုရဲသလား"

"ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြက်ရယ်ပြုနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့စကားတွေက ရှေ့စကားနဲ့နောက်စကားမညီတော့ ကျုပ်က ရယ်မိတာပေါ့"

"ကျုပ်ရဲ့စကားက ဘယ်မှာရှေ့နောက်မညီဘဲ ဖြစ်နေလို့လဲ"

ကျိုကုန်းလုံသည် ထိုစကားကို အေးအေးဆေးဆေး မေးနိုင်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူမှာ ဒေါသထွက်နေလှပေပြီ။

စင်လုံက လက်နှစ်ဘက်ကို ကာပြရင်း-

"ခင်ဗျား အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတာကိုး။ ဒေါသကြီးရင် အမှားပါတတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ နောက်တော့ ခင်ဗျားဟာသာ ပြန်ဆုံးဖြတ်ပေါ့"

ကျိုကုန်းလုံက ပြောမှာသာပြောပါဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

စင်လုံက သူ့စကားကိုဆက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားပထမဆုံးအော်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ သူတောင်းစားမှာရှိနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်ပါတယ်လို့ပြောတယ်၊ အခုကြည့်ရင် ဘယ်မှာလည်း ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲတွေ့ရတယ်၊ ဒါကတစ်ချက်-

နောက် အမြီးအမောက်မတည့်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ အတွင်းရေးထဲမှာ ဝင်မစွက်ရဘူးလို့ ပထမတားမြစ်တယ်၊ ကျုပ်က ကောင်းပါပြီ ဝင်

မစွက်ပါဘူး သွားတော့မယ်ဆိုတော့ မသွားရဘူးလို့ ခင်ဗျားက ဟ
တားပြန်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေက ဘယ်မှာ ရှေ့စကား နောက်
စကား ညီလို့လဲ၊ ကျုပ်သိပြီးရှယ်လေ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား စိ
ရိမ်နေတာပါ"

ကျိုကုန်းလုံက ဒေါသတကြီးဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

"ပြောစမ်း- ပြောစမ်း ကျုပ်ကဘာတွေစိုးရိမ်နေလို့လဲ"

"ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ချီယိုဝူးက ခင်ဗျားတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်
ကို ပြောပြထားလေမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတာမဟုတ်လား

ကျိုကုန်းလုံ၏မျက်နှာမှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတော့သည်။ စင်လုံ
၏စကားသည် သူ၏အရိုက်ကိုထိသွားလေစေသည်မဟုတ်ပါလား။

" တိတ်စမ်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် အားရပါး
ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ကျိုကုန်းလုံမှာ ချစ်ချစ်အား လှမ်းကြည့်
လိုက်လေသည်။

"ဟား ဟား- ဟား- ဟား ရှင်တို့ ဘာတွေပြောပြော စင်လုံ
က ရှင်တို့ပြောမယ့်စကားတွေကို သိပြီးသားရှင့်၊ ရှင်တို့ပါးစပ်ဟ
လိုက်တာနဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ အူဘယ်နှစ်ခွေရှိတယ်ဆိုတာ စင်လုံက သိပြီး
သားရှင့်"

ချီယို့ဝူးသည် ဝမ်းသားအားရပြေးဆင်းလာသည်။

"စင်လုံ- ခင်ဗျားရဲ့စကားအရ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီဆိုတာသိရလို့ ကျုပ်သေပျော်
ပါပြီဗျာ"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ- သိပ်ဟုတ်နေတယ်၊ ကျိုကုန်းလုံလို အား
[illegible]ကြည်ညိုမှုကိုခံနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ အခု
[illegible]တွေလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကထင်တော့မလည်းဗျာ"

စင်လုံ၏စကားမှာ ကျိုကုန်းလုံအတွက် မလုံသည့်ဖိုး တုတ်နှိုး
[illegible]ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါသထွက်နေသူအား ပိုမိုဒေါသထွက်အောင် ဆွပေးလိုက်
[illegible]ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

"မင်းတို့အားလုံး သေဖို့သာပြင်ပေတော့"

ကျိုကုန်းလုံ၏ ကြိမ်းဝါးအော်ဟစ်သံသည် ဟိန်းထွက်လာ၏။
သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် အထက်သို့မြှောက်တက်သွားပြီး သူ့လူများ
အား အချက်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ဝဲယာ၌ရပ်နေကြသော သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားများ
[illegible] သူတို့၏ အစုံစုံသောလက်နက်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် စင်လုံအား
[illegible]တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

❋

ချစ်ချစ်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားတော့

သည်။ သူမသည် မတိုက်ခိုက်ဘူးသော၊ တိုက်ပွဲမဝင်ဘူးသော မိန်း

လေးမဟုတ်ပါချေ။

သူမတတ်မြောက်ထားသည့် မတောက်တခေါက် သိုင်းပည

များမှာ အဓိကရသိုင်းသမားကြီးများအား မယှဉ်နိုင်သော်လည်း သာမ

သိုင်းသမားများကိုမူ ကောင်းစွာယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်သောပည

ဖြစ်ပါ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်ချင်း သို့မဟုတ် နှစ်ယောက် သ

ယောက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးပါ၏။

သို့သော်---

ဤကဲ့သို့များပြားလှသော လူစုလူဝေးကြီးနှင့်မူ သူမအနေဖြ

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူးပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ကြ

စားပန်းစား ခုခံတိုက်ခိုက်နေရတော့သည်။

သူတောင်းစားဂိုဏ်း၏ ထူးခြားချက်မှာလည်း စည်းလုံး

[illegible] သူတို့သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း မထူးချွန်လှသော်လည်း [illegible] အဖွဲ့နှင့် တိုက်ခိုက်သောအခါတွင်မူ လွန်စွာကြောက်မက် [illegible]လှသည်။

[illegible]ချင်း၊ တစ်ပေါက်ချင်းကျသောရေ၌ အင်အားမပါ [illegible] တစ်လုံးတခဲတည်းကျလာသော ရေတံခွန်မှ ရေ၌ ကြောက် [illegible] အင်အားပါသကဲ့သို့ပင်တည်း။

[illegible]သည် တိုက်စစ်ကိုလုံးဝမပြဘဲ ခံစစ်အနေအထားဖြင့် [illegible] သူ့အား ဝိုင်းတိုက်နေသူများ၏ တိုက်ပုံတိုက်နည်းနှင့် [illegible]နေသည်။

[illegible]ဝိုင်းထားသူများမှာ လူသုံးဆယ်ခန့်ရှိနေပြီး ထိုသူ [illegible] ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ယောက်၏ဦးဆောင်မှုကို ခံယူရင်း [illegible]တိုက်နေကြသည်။

[illegible]သည် ခုခံနေရင်းမှ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အရင်းလဲလျှင် [illegible]ရမည်မဟုတ်ပါလား။

[illegible]သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဖျတ်ခနဲ ရှေ့သို့တိုးလိုက်ပြီး ထိုခေါင်း [illegible]လက်မှဝါးကို လုယူလိုက်သည်။

[illegible] လက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် တံတောင်ဆစ်က ထို [illegible] အတွင်းသို့ တူကြီးတစ်ချောင်းအလားပစ်ဝင်သွား၏။

"ဗွှန်"

[illegible]ခေါင်းဆောင်ငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းမှလေများ အန်ထွက်လာ [illegible] သူသည် ရင်ဝကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိကာ ချက်ချင်းပင် ပြိုလဲ [illegible]သည်။

အရင်းတော့ လဲကျသွားချေပြီ။

ထိုခေါင်းဆောင်ငယ် လဲကျသွားသောအခါ နောက်[illegible] များမှာ မည်သို့ဆက်၍တိုက်ခိုက်ရမည်မှန်း မသိတော့ဘဲ အပြို[illegible] တွဲကွဲဖြစ်သွားတော့၏။

တဒင်္ဂအတွင်း၌ စင်လုံမှာ မည်သူ၏အတိုက်အခိုက်[illegible] မခံရဘဲ ကင်းလွတ်ငြိမ်းချမ်းသွားသည်။

သူသည် ရှိသောအခွင့်အရေးကို လုံးဝ လက်လွတ်မ[illegible] အပြည့်အဝ အသုံးချလိုက်သည်။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော လူ[illegible] ကြားထဲသို့ ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်နယ်တိုးဝင်သွားသည်။

"အွန်း အင့်- အား"

မဝီမသ ညည်းတွားသံများသည် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်[illegible] တော့၏။ ထက်မြက်လှသောဓားတစ်ချောင်း၏အောက်၌ သစ်[illegible] သစ်ခက်များ တီခနဲ တီခနဲပြတ်ကျသွားသကဲ့သို့ သူ့ရန်သူ သူတော[illegible] စားဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ[illegible] တော့သည်။

ကျိုကုန်းလုံသည် တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး [illegible] လျှင်စွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးတော့သည်။

ထိုအမိန့်သံကြောင့် ချစ်ချစ်နှင့်ချီယို့ဂူးတို့အား ဝိုင်းဝန်းတို[illegible] ခိုက်နေကြသူများထဲမှ လူအချို့သည် စင်လုံအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိ[illegible] နေသူများထဲသို့ အားဖြည့်တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် စင်လုံအား ဝိုင်းဝန်းထားသည့် လူအုပ်ကြီး[illegible] အားမှာ မနည်းလှပေ။

ချစ်ချစ်နှင့်ချီယို့ဂူးတို့မှာလည်း သူတို့အားဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် [illegible] အပြင်းအထန်ခုခံကာကွယ်နေရသည်။ ချစ်ချစ် [illegible] အတွေ့အကြုံနည်းပါးသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောက်သွားမိ [illegible] တိုက်ပွဲအရှိန်ရလာသောအခါ ရဲရဲဝံ့ဝံ့စွာဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက် [illegible]

[illegible] အခြေအနေမဆိုးလှပါ။ တကယ်အခြေ [illegible] ချီယို့ဂူးဖြစ်ပါ၏။

[illegible] စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့ထံ ရောက်လာကတည်း [illegible] ရခဲ့သူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ အုပ်စုကြီးနှင့်ဖိ၍ အ [illegible] အလူးအလဲခံနေရတော့သည်။

[illegible] ဓားချက် မဝီရန် ကြိုးစားရှောင်တိမ်း၍သာ [illegible]

[illegible] ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် [illegible] ထပ်မံရသွားပြန်လေတော့သည်။

[illegible] ကြာသည်အထိ ရှောင်တိမ်းနေနိုင်ခြင်းကပင် [illegible] မည်မျှကောင်းကြောင်း မှတ်ကျောက်တင်ခံပြနေ [illegible]

[illegible] ချီယို့ဂူး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိလိုက် [illegible]

[illegible] ချီယို့ဂူးတစ်ယောက် ရန်သူများ၏ ဓားချက်ဖြင့် [illegible]

[illegible]

သူမအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသူများအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းလှန်ရင်း ချီယို့ဂူးနှင့် နီးကပ်နိုင်သမျှနီးကပ်အောင် တိုးသွားခဲ့ တော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ အသံ နှိမ့်ချ၍ ပြောလိုက်သည်။

"ချီယို့ဂူး အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းတာ အမှန် သူတို့က လူအင်အားသိပ်များနေတော့ စင်လုံလည်း အပြင်းအထ တိုက်ခိုက်နေရပြီ၊ ရှင် သူ့ကို ယုံကြည်တယ်မဟုတ်လား"

ချီယို့ဂူးထံမှ အားတင်း၍ပြောလိုက်သံ ပြန်လည်ထွက် လာသည်။

"ယုံပါတယ်ဗျာ- လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ယုံပါတယ်"

"ယုံရင် ရှင်သိထားတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို အချိန်မီပြောပြလို့ ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ချီယို့ဂူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အပြင်းအထန် ကာကွယ်ခုခံနေရင်းမှ စင်လုံရှိရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကျယ်လောင်စွာဖြင့်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"မိတ်ဆွေကြီးစင်လုံ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတာ သေသေ ချာချာနားထောင်ဗျို့ သူတို့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်ပြောတော့မယ်၊ တစ်နေ့ညတုန်းက-"

စင်လုံမှာ ယောင်ရမ်းအော်လိုက်မိသည်။

"ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းတော့မှာပဲ"

စင်လုံတစ်ယောက် ဤသို့အော်ဟစ်မိချိန်တွင် ကျိုကုန်းလုံ

[illegible] ကုန်နိုင်၍မပြနိုင်အောင် ဝေဖြာသွားတော့သည်။

"လက်စသတ်တော့ မင်းက ဒီလျှို့ချက်ကို ပြောမပြရသေး ဘူးကိုး"

သူသည် ထိုသို့ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက် တော့သည်။

"ချီယို့ဂူးကို အများဆုံး ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း"

ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံတို့အား တိုက်ခိုက်နေသည့် သူတောင်းစား [illegible]များထဲမှဆယ့်ငါးယောက်ခန့်သည် ချီယို့ဂူးအား ဝိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်ကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် သူ့အား တိုက်ခိုက်နေသူများ အတော်အတန် [illegible]သွားသဖြင့် စင်လုံအနီးသို့ တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် ချဉ်း ကပ်သွားသည်။

သူမက အလန့်တကြားဖြင့် စင်လုံအား လှမ်းမေးလိုက် တော့သည်။

"ဩ- ဩ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲဟင်"

စင်လုံသည် ဒေါသမထွက်စဖူး ဒေါသထွက်နေသည်ကိုတွေ့ [illegible] ချစ်ချစ်က ဤသို့လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခု အခြေအနေဘယ်လောက်ဆိုးသွားပြီ [illegible]တုန်းက ကျိုကုန်းလုံထင်နေတာက တစ်မျိုး၊ ချီယို့ဂူးဟာ [illegible] ကြာမှာစိုးရိမ်နေရတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကျုပ်တို့ကို [illegible]ထင်တာတော၊ အခုတော့ သူတို့လျှို့ဝှက်ချက်မပြောရသေး [illegible]သွားတော့ တစ်သက်လုံး မပြောနိုင်လောက်အောင်

ချိုယို့ဂူးကို ကောင်းကောင်းနုတ်ပိတ်ပစ်တော့မှာပေါ့၊ ကြည့်နေ ချိုယို့

ကို သူတို့အသေသတ်ကြတော့မယ်"

ချစ်ချစ်မှာ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ သူမ၏အမှ

ကိုလည်း နှောင်တရသွားသည်။

"ကျွန်- ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်၊ ကျွန်မ တိုက်တွန်းလိုက်

သူက လှမ်းပြောတာပါ၊ ခုတော့ ကျွန်မက သူ့သေတွင်းကို တူး

လိုက်သလိုဖြစ်သွားတော့တာပေါ့"

စင်လုံသည် တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း ခံရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြ

ချလိုက်သည်။

" အင်း- အခုမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ အခု

အကြီးဆုံးလုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ အဲဒါကတော့ ချိုယို့

ကို မရရအောင်ကယ်တင်ဖို့ပဲ"

စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့သည် ချိုယို့ဂူးအား ကယ်တင်နိုင်ရန်

ကြိမ်ကြိမ် ထိုးဖောက်ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော် သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတို့မှာ လွန်စွာများပြ

လှသဖြင့် အလွယ်အကူထိုးဖောက်နိုင်ခြင်းမရှိပါပေ။

စင်လုံ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သူတောင်းစားဂိုဏ်းသား တော

တော်များများမှာ မြက်ပင်များ ရိတ်ချလိုက်သကဲ့သို့ တစ်ယောက်ပြ

တစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသည်။

သို့ရာတွင် သေသူများ၏နေရာတွင် အခြားဂိုဏ်းသားများ

ချက်ချင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် စင်လုံမှာတိုက်ခိုက်သတ်ဖြ

၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတော့၏။

[illegible] ချိုယို့ဂူးထံမှ စူးရှစွာအော်လိုက်သောအသံ

[illegible]ရကြားလိုက်ကြရလေတော့သည်။

[illegible]ကြိုးစားမှုသည် အချည်းအနှီးဖြစ်ရလေပြီ။

[illegible]ရသွန်ဖြစ်ရလေပြီ၊

[illegible]သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွားရတော့သည်။

"[illegible] ဟား- ဟား- ဟား"

[illegible]ရယ်မောသံကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို

[illegible]သည်။

"[illegible] သစ္စာဖောက်တို့ရဲ့သွားရာလမ်းဟာ ဒါပဲ၊ ကဲ- သစ္စာ

[illegible]ပြီးပြီ၊ အားလုံးသွားကြမယ်"

[illegible]အမိန့်ပေးသံကြောင့် ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံအား

[illegible]နေသည့် သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားများသည် နောက်သို့

[illegible]ကြတော့သည်။ သွေးသံရဲရဲတိုက်ပွဲကြီးတား ရပ်ချည်း

[illegible]လေပြီ၊

[illegible]က လက်မြှောက်၍အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ

[illegible]သားများသည် အပြေးအလွှား ထွက်ခွါသွားကြလေ

[illegible]

[illegible]နှင့်စင်လုံတို့သည် ရန်သူများနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရန်

[illegible]သည်။

[illegible]-

[illegible]သော မြားများသည် တရွှီးရွှီးဖြင့် လေထုကို

[illegible] သူတို့ရှိရာလာနေသဖြင့် ရှေ့ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ

ထိုမြားချက်များကိုသာ အားဖြင့်ဝှေ့ယမ်းဖယ်ထုတ်နေရတော့သည်

ဤသို့ဖြင့် ရန်သူအားလုံး သူတို့နှစ်ယောက်၏မြင်ကွ
တွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

စင်လုံသည် ချီယိုဝူး၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ချီလိုက်လေ

"မိတ်ဆွေ- ချီယိုဝူး- ဘယ်နယ့်နေသေးသလဲဟင်"

ချီယိုဝူးသည် မျက်လုံးကိုအားယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏
သည် ရုတ်တရက် စင်လုံအား မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေဟန်တူသည်။

နောက်မှ စင်လုံအားမှတ်မိသွားတော့၏။ အားတက်
အရိပ်အရောင်များကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်လုံသည် ညင်သာသိမ့်မွေ့စွာဖြင့်မေးလိုက်၏။

"မိတ်ဆွေ- ခင်ဗျား ပြောနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ခ
သိထားတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြပါလားဟင်"

ချီယိုဝူးက သူ၏ခေါင်းကို ပင်ပန်းစွာဖြင့်ခါယမ်းပြသည်

တကယ်စင်စစ်-

သူ့အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းပြနေနိုင်သည်မဟုတ်ပါ
ပွေ့ချီထားသော စင်လုံကသာ ခေါင်းခါပြရန် ကြိုးစားနေသည်ကို
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စင်လုံသည် ချီယိုဝူး၏ ပါးစပ်နားသို့ သူ၏နားကိုကပ်
လိုက်သည်။ သို့မှသာ လေသံသဲ့သဲ့မျှပြောကြားမည့်စကားကိုကြား
မဟုတ်ပါလား။

"ကျုပ်- ကျုပ်- ဒီ ဒီ- လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ယုယုကို စာတစ်စောင် ပေး- ပေး- ပေး--"

ချီယိုဝူးမှာ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ချေ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့၏။ သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ညဉ့်တည်းဟူသောတန်ခိုးရှင်သည် သူ၏ အမှောင်ကျဉ်းဟူသောဝတ်ရုံကြီးကို တစ်စတစ်စ ရုပ်သိမ်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

အရှေ့ဘက်မိုးကောင်းကင်၌ ရောင်နီပျို့လာချေပြီ။

ရွှေသံရဲရဲဖြင့်သေဆုံးနေသော သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားများ၏အလောင်းများမှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။

ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည်ဝဲနေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ချီယိုဝူး၏အလောင်းကို ကြင်နာစွာဖြင့်ကြည့်နေမိ၏။

သူတို့အား တစ်ချိန်က ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်၏အသက်အား သူတို့က ပြန်၍မကယ်တင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

"သူ- သူတဝက သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူးနော်"

စင်လုံက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်-

"သူ့ကို မကယ်နိုင်လို့က ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်လောက်စရာ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက သူ့ကိုသတ်လိုက်တာကွ၊ မကယ်တဲ့အပြင် အသေမြန်စေပြီးတွန်းပို့လိုက်တာက မင်း။ သူ့အသတ်ခံရတာ မင်းကြောင့်ကွ"

"ရှင်---"

"ရှင် မနေနဲ့ မင်းသာ အေးအေးဆေးဆေးပါးစပ်ပိတ်နေရင်

သူဒီလောက် မြန်မြန်မသေနိုင်ဘူး။ မင်းက ရွှေဥဏ်တော်စူးရောက်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပြောနိုင်းလိုက်လို့ သူသေသွားရတာ"

ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည်များကိုလက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း စင်လုံကို ပြန်ရန်တွေ့သည်။

"ရှင်က ဒီလိုပဲ- တစ်ခုခုမဖြစ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်လိုက်ရင် ကျွန်မကို ·အပြစ်တင်တာပဲ၊ ကျွန်မမှာဘာအပြစ်ရှိသလဲ၊ ကျွန်မက သူ့ကို သေစေချင်လို့တိုက်တွန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ တိုက်တွန်းတာရှင့်-္ သေတာကတော့ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပဲ- ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"မင်းဘာပြောပြော သူ့ကိုလျှို့ဝှက်ချက်ပြောဖို့ မတိုက်တွန်းရင် ကျိုကုန်းလုံတို့က သူ့ကိုမဲပြီး တိုက်ခိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း တိုက်တွန်းလိုက်တော့ ချီယို့ဝူးဟာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပြောဖို့ ကြိုးစားရော-

အဲဒီအခါမှာ ကျိုကုန်းလုံ တအားတက်သွားတာပေါ့၊ သူစိုးရိမ်နေတာ ချီယို့ဝူးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းနဲ့ကျုပ် သိသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ မသိသေးဘူးဆိုတာသေချာတော့ သူလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်လိုက်တော့တာပေါ့"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံကိုရန်မတွေ့နိုင်တော့ချေ။ မြေပြင်ပေါ် ၌ထိုင်ချကာ ယူကျုံးမရငိုကြွေးလေတော့၏။

"ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ- ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ရှင်ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကိုသာ ကျွန်မကို ပေးပါတော့"

သူမသည်ပြောရင်း ရှိုက်ငိုနေတော့သည်။

စင်လုံမှာပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ယခု [illegible]မှာ ချစ်ချစ်အကောင်းမပါး၍ ဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း [illegible] အပြစ်မတင်သင့်တော့ကြောင်း စင်လုံကောင်းစွာသိ [illegible] ပြန်၍အသက်မရှင်တော့ပြီ။

"ကဲ- ကဲ- တိတ်ပါတော့ မငိုပါနဲ့တော့၊ နောင်သာ အခုလို [illegible] မမှားပါစေနဲ့၊ အခု မင်းနဲ့ကျုပ် လုပ်စရာရှိသေးတယ်၊ ကျင်း [illegible]ကို ကျုပ်တို့လိုက်ကြရဦးမယ်"

❁

နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသည့်ကြားမှ လူတစ်ယောက်လ
လျှောက်နေသည်။ ငွေယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သောလေပြင်းကြောင့် နှ
ပွင့် နှင်းမှုန်များသည် လေနောက်သို့ဝေ့ပါသွားကြ၏။

ထိုအခါ နှင်းကန့်လန့်ကာကြီး လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်
တူနေတော့၏။

နှင်းများကြား၌ လမ်းလျှောက်နေသူကား ကျင်းစုမန်း
တည်။

အေးစိမ့်သောလေသည် အရိုးကွဲမတတ် ချမ်းအေးစေ
၏။ ကျင်းစုမန်းသည် ဆိုးရွားလှသောရာသီဥတုဒဏ်ကိုကြံ့ကြံ့ခံ
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ကျင်းပုဟန် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိနေသနည်း။

ကျင်းပုဟန်ကဲ့သို့ မဟုတ်တာမုန်းသမျှ လျှောက်လုပ်
လူတစ်ယောက်ကို သူ့အနေဖြင့် မည်သို့လိုက်ရှာရပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခြင်းသာ ဖြစ်
[illegible]သည်။

ထိုသို့လျှောက်သွားနေစဉ် သူ့ရှေ့ရှိနှင်းပြင်ပေါ်မှ တောက်ပ
[illegible]အရာဝတ္ထုတစ်ခုအား ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
[illegible] ထိုအရာအား ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဆံထိုးကလေးတစ်
[illegible]သည်။

ကျင်းစုမန်းသည် လွန်စွာအားတက်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

ထိုဆံထိုးကလေးသည် ဝေဝေ၏ဆံထိုးကလေး ဖြစ်ကြောင်း
[illegible]ကြောင့်ပေတည်။

ယခုအတိုင်းဆိုပါက သူခြေဦးတည့်ရာလျှောက်လာသည့်
[illegible] လမ်းမှန်ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိုလမ်းအတိုင်းဆက်လိုက်ပါက ဝေဝေအား မုချ တွေ့ရပေ
[illegible]။ ထို့ကြောင့် အားတက်လာပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး
[illegible]နေမိတော့၏။

ထို့မှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဆက်သွားမိသောအခါ နားကပ်က
[illegible]ကိုတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဤကား ဒုတိယသဲလွန်စပေတည်။

ကျင်းစုမန်းသည် ထိုနားကပ်လေးတစ်ဖက်ကို ကောက်ယူ
[illegible]။ ထိုနေရာမှ ရှေ့ဘက်ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆက်
[illegible]သောအခါ ဝေဝေ၏လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ကောက်ယူ
[illegible]။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဝေ၏ခါးစည်း၊ ဝေဝေ၏ဖိနပ်စသဖြင့် တစ်[illegible] ပြီးတစ်ခု ကောက်ယူရရှိလိုက်လေသည်။

ကျင်းစုမန်းသည် ဝေဝေအား ကြိတ်၍ချီးကျူးလိုက်သည်[illegible] ဝေဝေသည် အလွန်ဉာဏ်သွားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်[illegible] သူမအား ကျင်းပုဟန်ခေါ်သွားသည့်ခရီးစဉ်ကို နောက်မှလိုက်လာ[illegible] များ သိရှိခြေရာကောက်နိုင်ရန် သူမ၏ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်[illegible] မသိမသာ ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဝေဝေ၏ပစ္စည်းများက ညွှန်ပြသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း[illegible] လိုက်လာရာ သူ့ရှေ့အတော်ဝေးဝေးနေရာ အဆောက်အအုံတစ်ခု[illegible] ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအဆောက်အဦးကား ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုသာတည်း[illegible]

မီးရောင်များသည် ဘုံကျောင်းထဲမှ အပြင်သို့ဖြာထွက်[illegible] သည်။ ဤကဲ့သို့ဘုံကျောင်းပျက်မျိုးထဲမှ ဤကဲ့သို့မီးရောင်ဖြာထွက်[illegible] နေခြင်းမျိုးမှာ သွေးရိုးသွေးသားမဟုတ်နိုင်မှန်းရိပ်မိသဖြင့် ကျင်းစုမ[illegible] သည် သတိကြီးစွာဖြင့်ချဉ်းကပ်သွားသည်။

သူသည် ဘုံကျောင်းပျက်၏တံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအ[illegible] ရပ်တန့်လိုက်၏။ အသံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။

မီးရောင်ဖြာထွက်နေသည်မှတပါး အခြားအသံဗလံများ[illegible] မကြားရချေ။

ထို့ကြောင့်-

ဤဘုံကျောင်းပျက်ထဲတွင် ရှိခြင်းရှိလျှင် ကျင်းပုဟန်မှတစ်[illegible] အခြားသူများမရှိနိုင်ဟု ကျင်းစုမန်းကတွက်လိုက်၏။

"ဟေ့... ကျင်းပုဟန်၊ မင်း ဘယ်လောက်ပုန်းပုန်း မင်းနေရာကို [illegible]ကွ၊ မင်းပဲ ထွက်ခဲ့မလား။ ငါပဲ ဝင်ခဲ့ရမလား"

ကျင်းစုမန်း၏အော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တုန်[illegible]၏။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာပင် ပဲ့တင်သံလိုလိုထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်-

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏အသံကိုမျှ မကြားရပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကျင်းစုမန်းသည် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့တစ်လှမ်း [illegible] ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရလေပြီ။ ဘုံကျောင်းပျက်ကြီးအလယ်တွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံတောက်လောင်နေသည် မှအပ လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။

သူသည် ဘုံကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးအား လှည့်ပတ်၍ [illegible]လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပင့်ကူအိမ်များ၊ ဖုန်များ၊ အမှိုက် [illegible] ပြန့်ကြဲရှုပ်ပွနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကုလားထိုင် [illegible] စားပွဲကျိုးများလည်း ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြန့်ကြဲနေ[illegible]။

အခန်းထဲ၌ မီးပုံမီး မွှေးခဲ့သောလူသည် အဘယ်နေရာသို့ [illegible]လေသနည်း။

သူသည် ရှေ့ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲကျိုးတစ်ခုအောက်တွင်

တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာသို့ သတိကြီးစွာဖြ[illegible] ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုနေရာသို့ နီးကပ်သွားလေ စားပွဲအောက်ရှိ အရာများကို[illegible] ပီပီသသမြင်လာရလေ ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲအောက်တွင် လူတ[illegible] ယောက် လဲလျောင်းနေခြင်းသာတည်း။

သူသည် ထိုစားပွဲအား ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်[illegible]

“ဝုန်း---”

စားပွဲကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်လျက် လွင့်စ[illegible] ထွက်သွားတော့သည်။ လဲလျောင်းနေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို သေချ[illegible] စွာ မြင်ရလေပြီ။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျင်းပုဟန်နှင့်ဝေဝေတို့ မဟုတ်ကြ[illegible] ချေ။ သူတောင်းစားဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိရ[illegible] ကျင်းစုမန်းမှာအံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဆုတ[illegible] လိုက်မိ၏။

သို့သော် အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်ရန် သူ၏အသိစိတ်[illegible] ဓတ်ကန်းဆော်နေသဖြင့် တဖန်ချဉ်းကပ်လာပြီး ထိုသူတောင်းစ[illegible] နှစ်ယောက်ကို အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်မိသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အ[illegible] တွင်မူ ကျင်းစုမန်း၏အံ့ဩမှုမှာ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွ[illegible] လေတော့၏။

“ဟင်- သူတို့ဟာ သူတောင်းစာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တ[illegible] ကုန်းနဲ့ ဟိုင်ယမ်းစုတို့ပါလား။ သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေကု[illegible]

[illegible] အံ့ဩစရာပါလား”

ကျင်းစုမန်းမှာ လွှတ်ခနဲရေရွတ်မိသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ [illegible]ကို အံ့ဩသွားသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါချေ။

[illegible]သူတောင်းစားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်မှာ သူ[illegible]ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သုံးယောက်အနက်မှ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး [illegible]ကျော်ကြားထင်ရှားသော သိုင်းသမားများလည်း ဖြစ်[illegible]

[illegible]နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နိုင်စွမ်းသောသူသည် [illegible] သိုင်းသမား မဟုတ်နိုင်ပေ။

[illegible] လွန်စွာမြင့်မားလှသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားသာ [illegible]

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် အလောင်းများကို ကြည့်၍စဉ်းစား[illegible] လူတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ကျင်းစုမန်း- ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျင်းစုမန်းမှာ မတုန်လှုပ်စေဘူး။ တုန်လှုပ်သွားပြီး ချာခနဲ [illegible] လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“[illegible]လဲဟေ့- ငါကိုခေါ်တာ”

[illegible] လူတစ်ယောက် တံခါးပေါက်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း [illegible]ကိုတွေ့ရ၏။

[illegible]သည် ဆံပင်များ ရှုပ်ပွလျက်ရှိပြီး အဖာအထေးများ [illegible]များရှိနေသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးတစ်ထည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ [illegible] ဖုံးပေနေသဖြင့် မြင်ရန်ပင် မသဲကွဲစရာရှည်မျိုး။

ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းစုမန်းသည် ထိုသူ့ကို ကြည့်ပြီး ဤသူတောင်းစားသည်
မည်သူဖြစ်လေသနည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။

ကျင်းပုဟာန်မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာနေသည်။ တစ်ချက်
ထူးခြားနေသည်မှာ ထိုသူသည် မိမိအားကောင်းစွာသိနေခြင်းပေတည်း

ထိုသူသည် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှ
တဟားဟားအော်ရယ်လေတော့၏။

"ဟား- ဟား- ဟား- ကျင်းစုမန်း၊ ခင်ဗျားကို မတွေ့တာ
ကြာပြီနော်၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း တကယ့်နေရာမှာ လာတွေ့ရသ
ကိုးဗျာ၊ ဘာပဲပြောပြောလေ အခုလိုငရဲပြည်မှာပြန်ဆုံတွေ့ကြရတာ
ကတော့ အတော့်ကို ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ
ခုလိုတွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်"

ကျင်းစုမန်း၏နှုတ်မှလ အေးတိအေးစက်လေသံက ဖြည်းညင်
စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကျုပ်က အသက်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တွဲနေတဲ့လူပဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်လူ့လော
ကမှာ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတဲ့လူပဲ၊ အင်း သင့်ရဲ့ပုံမန်နဲ့ ကျုပ်ကိုလာ
ခြောက်တာ ကျုပ်ကပြန်ရယ်ချင်တယ်၊ သင်ရဲ့တစ္ဆေပုံရိုးနဲ့ခြောက်လှန့်ချင်
ခြောက်လှန့်ရင် ကျုပ်ကသာ မင်းကိုပြန်ပြီး ခြောက်လှန့်မှာကွ"

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

သနားစရာကောင်းလိုက်လေခြင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားလောက် သနားစ
ရာကောင်းတဲ့လူမျိုး ငရဲပြည်မှာ တခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ အင်း-
ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသေပြီဆိုတာတောင် မသိရှာဘဲဖြစ်နေပါ

မပူပါနဲ့လေ- ကျုပ်က အင်မတန် သတ်ိဝိရိယကြီးတဲ့လူ
... အင်မတန်သေချာတဲ့လူပါ၊ ကျုပ်သေရင် ကျုပ်သိပါ
... မင်းကမှစိတ်မပူပါနဲ့"

ကျင်းစုမန်းသည် ပြုံးရင်းဆက်ပြောလိုက်၏။

တကယ်လို့ ကျုပ်သရဲဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ မင်း ကောင်းကောင်း
... ကောင်းကောင်းစိုးရိမ်ပေတော့၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့
... သရဲဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ မင်းကို ချက်ချင်း အသက်ရှင်ရက်ထားမှာ
... မင်းကို ကုပ်ချိုးသတ်ပစ်မှာကွ"

ထိုလူက ကျင်းစုမန်း၏စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် ကျယ်
... ရယ်မောလိုက်သည်။

... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သရဲအတုများ ထင်နေလို့လား၊
... ဟား ဟား"

... မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးလေ၊ ဘယ်သူ
... သရဲမှန်နေတယ်ဆိုတာပြောပြစမ်းပါဦး"

ဟား ဟား- ဟား- ခင်ဗျားက ကျုပ်မျက်နှာကိုမြင်ချင်
... လား"

... မင်းကိုယ်မင်း သရဲပြောနေတော့ ကျုပ်ကလည်း
... သိချင်တာပေါ့"

ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ဘယ်သူလည်းဆိုတာ ခင်ဗျားခုချက်ချင်း
... ခင်ဗျား တစ်ခုသိထားဖို့က အသက်ရှင်နေတဲ့ လူ
... သေနေတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စကား

မပြောနိုင်ဘူးဆိုတာဘဲ၊ လူသေလူသေချင်းသာ စကားပြောနိုင်တယ်
ဟား- ဟား- ဟား-"

သူသည်ပြောရင်း ဓိပုံအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ
ဓိပုံမှအလင်းရောင်များသည် ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်ကို တဖြည်းဖြ
ဝိသထင်ရှားလာစေသည်။

ထိုလူ မည်သူဖြစ်သည်ကို အလင်းရောင်ဖြင့် ကောင်း
တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

ထိုလူကား သူတောင်းစား ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အနက်မှ
ဆုံးပြီဖြစ်သည့် တန့်ကုန်းပေတည်း။

ကျင်းစုမန်းမှာ လွန်စွာသတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယော
ဖြစ်သည်။

သူ၌ အကြောက်အရွံ့ဟူသည် မြူမှုန်မျှ မရှိခဲ့ချေ။
သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့မျက်နှာ၌သွေးမရှိ
သောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ကျင်းစုမန်းထံမှ တုန်ယင်ချောက်ချားသောအသံထွက်
သည်။

"မင်း- မင်း- တ- တန့်ကုန်းမဟုတ်လား။ မင်း-
ဘယ်- ဘယ်လို"

တန့်ကုန်းက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

"ဟား- ဟား- ဟား- အစက ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို
မယုံရဲဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ ခင်ဗျား ယုံပြီမဟုတ်လား။ ဟုတ်
ကျုပ်ဟာ တန့်ကုန်းပဲ၊ ဟား- ဟား- ဟား-"

ကျင်းစုမန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တစ်ပွဲအောက်
ရှိနေသည့် တန့်ကုန်း၏အလောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုတခဏအတွင်းဝယ် တန့်ကုန်း၏ လက်ချောင်းများသည်
ကျက်ကြိုက်လိုက်သည့်နှယ် လျင်မြန်စွာဖြင့် ကျင်းစုမန်း၏သွေးကြောများ
ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကျင်းစုမန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ "ဝုန်း" ခနဲ
ပစ်ကျသွားတော့သည်။

စောစောက သူလှည့်ကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်းသာဖြစ်
ပါလျှင် တန့်ကုန်း၏အလောင်းကို မြင်ရသည်အထိ ဦးခေါင်းကိုမလှည့်
ရသေးပါချေ။

ယခုကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားသည့်အခါကျမှ
တစ်ပွဲအောက်မှ အလောင်းနှစ်လောင်းကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ထိုအလောင်းနှစ်လောင်းအနက် တစ်ယောက်
သောသူ၏အလောင်းသည် တန့်ကုန်း၏အလောင်းပင်ဖြစ်ပါချေ၏။

ကျင်းစုမန်းသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ထက်မြက်သူဖြစ်သည့်
အတိုင်း၊ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသည့်ကြားမှ သူ၏ဦးခေါင်းကို အမြန်
အဆန် အလုပ်ပေးနေသည်။

တစ်ပွဲအောက်မှ သေဆုံးနေသည့် တန့်ကုန်းသည် တန့်ကုန်း
အစစ်ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

တန့်ကုန်းအစစ် သေဆုံးနေပြီဆိုပါက အသက်ရှင်နေသော
တန့်ကုန်းသည် အယောင်ဆောင် တန့်ကုန်းသာဖြစ်ရပေမည်။

တန့်ကုန်းအတုသည် မိမိအား ပရိယာယ်ဆင် အဓိက

ဖမ်းလျက် သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

တဒင်္ဂအတွင်း၌ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ ကြောက်လ[illegible] သည့် ဗိမိကိုယ်သာ "တောက်"ခေါက် အပြစ်တင်မိတော့၏။

သူသည် တန်ကုန်းအတုအား သံမဏိမျက်လုံးများဖြင့် [illegible] စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။

"မင်း- ဘယ်သူဆိုတာ- ကျုပ်သိပြီ"

"ဟား- ဟား- ဟား- အခုချက်ချင်း ခင်ဗျားမပြောနိုင်[illegible] တူတယ်၊ ဒီလောက် အချိန်နည်းနည်းလေးနဲ့တော့ ကျုပ်ဘယ်သူတ[illegible] ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိနိုင်ပါဘူး-

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ခန့်မှန်းချက်ကိုတော့ နားထောင်ရ[illegible] ပေါ့၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ ကျုပ်ဘယ်သူလဲ"

ကျင်းစုမန်းက အံကိုကြိတ်၍ပြောလိုက်၏။

"မင်းဟာ လူယုတ်မာဝမ်းလင်းဝါးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မ[illegible] နိုင်ဘူးကွ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အထင်သေးမိ[illegible] တောင်းပန်တယ်ဗျို့၊ အင်း- ခင်ဗျားကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးဆို[illegible] အစကတည်းက ကျုပ်သိထားပါတယ်လေ၊ အခုလောက် မြန်မြန်[illegible] ဆန့် တွေးနိုင်လိမ့်မယ်တော့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဘယ်[illegible] ဆိုတာ အတတ်ပြောနိုင်ပါတယ်"

"မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့အတွက် မင်းထင်သလော[illegible] ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးကွ"

"ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ"

"ရှင်းပါတယ်၊ မျက်နှာတူနှစ်ခု တွေ့ရကတည်းက ရုပ်ဖျက် [illegible]ကောင်းတဲ့လူရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာထင်ရှားနေတာပဲ၊ မင်းလာ [illegible] ဘယ်သူရှိနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါညံ့သွားတာကတော့အမှန်ပဲ"

"အင်း- ခင်ဗျား မဆိုးဘူး"

သူသည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။ သိပ် [illegible]လိုက်သည့် အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျင်းစုမန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့် [illegible]

သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားချေပြီ၊ သူကား [illegible] ဝမ်းလင်းဝါးတည်း။

ဝမ်းလင်းဝါးမျက်နှာ၌ ပျားရည်ဆမ်းထားသည့်အလား [illegible]အပြုံးတစ်ခု ဆင်ယင်ထားလေ၏။

ကျင်းစုမန်းသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏အပြုံးကို မြင်သောအခါ လွန် [illegible]ရသွားလေ၏။

ထိုစဉ်- ဘုံကျောင်းမျက်၏ခေါင်မိုးပေါ်မှ အသံတစ်ခုထွက် [illegible]၏။

ဟား- ဟား- ဟား- ကျင်းစုမန်း၊ ရွယ်လိုလဲတော့ ခင်ဗျားဟာ [illegible]ကိုသွားဖို့ လမ်းရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငရဲပြည်ကိုသွား [illegible]

ကျုပ်တော့ဖြင့် ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရဲ့ လမ်းစဉ်ရွေးမှုကို သိပ် [illegible] အားလေ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုတော့လည်း [illegible]ပေါ့

[illegible]အသံဆုံးသည်နှင့် လူတစ်ယောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့

ခန့်ရလာလေ၏။ ထိုသူသည် ကျင်းပုပဟန်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူဖြစ်
ပါအံ့နည်း။

ကျင်းပုပဟန်သည် ကျင်းစုမန်းအား အတန်ကြာစိုက်ကြ
နေသည်။

သူ့အစ်ကိုကြီးအား ဤကဲ့သို့ မရှုမလှပမ်းမိထားသဖြင့် လျှ
ကျေနပ်အားရနေပုံရ၏။

ကျင်းပုပဟန်က အနိုင်ရသူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း လှောင်ပြ
ရင်းပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခြေရာခံလိုက်လာနိုင်တယ်ဆိုပြီး
ပြီးပျော်နေမှာပဲဟုတ်လား။ ဝေဝေရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဟိုနားတစ်ခု ဒီနားတ
တွေ့နေရတော့ ဟန်ကျပြီ-

နောက်တော့ ပြေးမလွတ်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားကထင်
ခင်ဗျားရဲ့ခရီးထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ ဝေဝေက တမင်ပစ်ချထား
တယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

ကျင်းပုပဟန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မီးပုံအနီး၌ထိုင်
သည်။ အသေအချာထိုင်ပြီးမှ သူ့စကားကိုဆက်ပြော၏။

"ဒီမှာကျင်းစုမန်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားကောင်းကောင်
အလိမ်ခံလိုက်ရတာဗျ။ သိရဲ့လား။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လည်
လျင်လှပြီလို့ထင်နေတယ် မဟုတ်လား-

အခု ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က နပ်ချလိုက်တာပဲ၊ ခင်
ကောက်လာတဲ့ ဝေဝေရဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ ကျုပ်တို့က တမင်တ
ချပစ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေဗျ။ ဒါဒါတွေဟာ ထောင်ချောက်တွေ၊ ခင်ဗျ

ချထားတဲ့ထောင်ချောက်တွေဗျ။ ဘယ်နှယ့်လဲ တော်တော်
မကောင်းဖြစ်သွားသလား"

မှန်ပါ၏။ ကျင်းစုမန်း အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါ၏။
ထောင်ချောက်များကို ကြည့်၍ လွန်စွာအားတက်ခဲ့မိသည် မဟုတ်

ယခုသော် စိတ်ပူကင်းမဲ့သော သူ၏မျက်နှာ၌ မည်သည့်
အဖြေကိုမျှ ဖမ်းယူရရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

သူက အောက်မှအောင်ပြင်ပြုံး၍ ကျင်းပုပဟန်ကိုပင် ပြန်
လိုက်သည်။

"ဒါဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

ကျင်းစုမန်း၏မျက်နှာ၌ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ နောင်တရခြင်း၊
အမှုအရာများကို လုံးဝမတွေ့ရသောအခါ ကျင်းပုပဟန်မှာ မခံ
ဖြစ်သွားပါတော့၏။ သူက ဒေါသတကြီးနှင့်ပြန်အော်လိုက်

"ဒါဒါ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျား အခု ဘယ်ဘဝ ရောက်နေ
ကျုပ်တို့ရဲ့အကျဉ်းသား ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒါကို ကျုပ်ကို
မေးနေရသေးသလား"

"ခင်ဗျားဆန်းသလားကွ။ ဒီလိုပဲ ငုံလုံ့တစ်လှည့် ငါးပုံတစ်လှည့်
ပဲ"

ကျင်းပုပဟန်က ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ထပ်အော်ပြန်သည်။

"ဖြူ- ခင်ဗျားက ခုထက်ထိမာန်မလျှော့သေးဘဲကိုး။ ခင်ဗျား
တစ်ခုတော့ပါလိုက်ရဦးမယ်၊ အခုလောက်

ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ချစ်မိတ်ဆွေကြီးစင်လုံကို ကျုပ်တို့ရဲ့သူတောင်းစားဂိုဏ်း
က ဖမ်းမိသွားလောက်ပါပြီ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သူတောင်း
ဂိုဏ်းဆိုတာကလည်း တခြားလူတွေမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့က စည်း
သိမ်းသွင်းထား---"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါး၏အသံက ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာသည်

"တော်ဗျာ---"

ကျင်းပုဟန်မှာ လုံးဝပါးစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

သူ့ တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ စကားကို ဆက်၍မပြောဝံ့သည်
ထိ ဖြစ်သွားတော့၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးပြလိုက်ပြီး---

"တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေ သိပ်မျ
နေပြီ၊ စကားသိပ်များရင် မကောင်းဘူးဗျ"

ကျင်းပုဟန်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ခေါင်းကိုဆတ်ဆတ်
ညိတ်ကာ တောင်းပန်နေသည်။

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်--- ကျုပ်--- စကားပြောတ
များသွားပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပြောတော့
ပါဘူးဗျာ"

ကျင်းစုမန်သည် ဝမ်းလင်းဝါးနှင့်ကျင်းပုဟန်တို့၏ ဆက်ဆံ
ရေးအခြေအနေကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်နေမိ၏။

ကျင်းပုဟန်သည် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းလင်းဝါးကို ဤမျှ
ကြောက်ရွံ့နေပါသနည်း။

ဤအဖြစ်၏နောက်ကွယ်၌ ထူးခြားသိုဝှက်သည့်အခြေအနေ

[illegible]ကို ကျင်းစုမန်းစဉ်းစားမိသည်။

[illegible] ကျင်းပုဟန်၏တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ စကား၌ သူ
[illegible]ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားပြီးသည့်အကြောင်း တစ်စွန်း
[illegible] ပါရှိသည်။

ထိုတစ်စွန်းတစ်စ သတင်းစကားအတိုင်း ဝမ်းလင်းဝါးသည်
[illegible]ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားနိုင်ပြီလား မသိနိုင်ပေ။

[illegible]သည် ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသဖြင့် ဝမ်းလင်းဝါးအား
[illegible]လိုက်မိသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဘုံကျောင်း၏တံခါးဝ၌ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်
[illegible] စောင့်မျှော်နေသည့်အလား အပြင်သို့လှမ်းကြည့်နေသည်
[illegible]လိုက်ရသည်။

ဝမ်းလင်းဝါး မည်သူ့ကိုစောင့်နေလေသနည်း။

ကျင်းစုမန်းသည် ထိုအဖြေကို များမကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ
[illegible]ရပါလေ၏။

[illegible] ခွပ်- ခွပ်- ခွပ်---

မြင်းခွာသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပီသ
[illegible]လာသည်။

ထိုမြင်းခွာသံများသည် ဘုံကျောင်းမျက်ရှေ့သို့ရောက်လာသော
[illegible]တော့၏။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက် ဘုံကျောင်းတံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည်
[illegible]တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ဦးညွှတ်
[illegible]လိုက်ပြီး-

"သခင်လေး- ကျွန်တော် သတင်းလာပို့ပါတယ်"

"ကောင်းတယ်၊ မင်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်းတဲ့ကိစ္စကို အော
အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သခင်လေး ပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တေ
ကျေပြွန်စွာထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် ဝေဝေဆို
မိန်းကလေး ဖိုးပျော်နေလောက်ပါပြီ၊ သူ့ကို အလုံခြုံဆုံးနေရာ
ထားပါတယ်"

"အေး- မင်းတော်တယ်၊ မင်းရဲ့ပုံပန်းကိုကြည့်တာနဲ့ မ
အတော်ကလေး ပင်ပန်းလာတယ်ဆိုတာ ငါခန့်မှန်းနိုင်တယ်၊ စိတေ
မင်းငွေတိုက်ကိုသွား၊ ငွေငါးဆယ် သွားထုတ်ယူ နောက်ပြီး သေယ့်ဝါရ
ကောင်းကောင်းအနားယူပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သခင်လေးရဲ့ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်"

ဝင်းလင်းဝါးသည် သူ့အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး ထွ
စွာသွားရန်ဟန်ပြင်နေသော သူ့တပည့်အား လက်ဖြင့်လှမ်းတားလို
သည်။

"နေဦး- မင်းကို ငါမှာစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ မင်းသွားလာ
ထိုင်တဲ့အခါမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေရဘူး၊ အမြဲတမ်း သတိဝီရိယ ရှိ
ရမယ်-

နောက်ပြီး မင်းကို လူတွေ ဂရုမစိုက်အောင် သတိထာ
နေထိုင်ပါ၊ ငါက မင်းကို အကြောင်းမဲ့ မှာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အကြေ
ရှိလို့ မှာနေတာနားလည်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သခင်လေးရဲ့အမိန့်ကို မြေဝယ်မ

နာခံပါမယ်"

"ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ"

ထိုလူသည် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ချီ
ကိုမှုကို ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် နှောင့်နှေးနေသည်။

ဤအချက်ကို ဝင်းလင်းဝါးက ကောင်းစွာရိပ်မိ သိရှိဟန်ဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

"မင်း၊ ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ"

လူငယ်က စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်-

"သခင်ကလေး၊ ဘုံကျောင်းပျက်နဲ့သိပ်မဝေးတဲ့ တစ်နေရာမှာ
တောက်ပွားရောက်ရှိနေပါတယ်"

ဝင်းလင်းဝါးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး-

"သူက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့လာမတွေ့ရတာလဲ"

"သူ- သူ- သခင်ကလေးက အပြစ်ပေးမှာကြောက်နေလို့
ပါ"

"ဘာလဲ- ငါပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို သူ မဆောင်ရွက်ဘူး
လား"

"ဆောင်တော့ ဆောင်ရွက်ပါတယ်"

"ဆောင်တော့ ဆောင်ရွက်ပါတယ်ဆိုတာ ဘာစကားလဲ၊ မ
အောင်မြင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့- သူ သူ့ငွေတောင်းလို့ မရတဲ့အပြင်
အရိုက်ခံလိုက်ရပြီး မနည်းပြန်ပြေးလာရတယ်လို့ပြောပါတယ် သခင်လေး"

ဝင်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်ပြီး-

"အေး--မင်းသွားတော့၊ ငါအပြစ်မယူဘူး။ အကျိုးအကြောင်းသာ လာပြီးအစီရင်ခံလို့ သူ့ကို ခုချက်ချင်းပြောလိုက်စမ်း-"

ထိုလူသည် ဘုံကျောင်းပျက်တံခါးဝမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားတော့၏။

မကြာမီ မြင်းခွာသံတခွပ်ခွပ်ကြားလိုက်ရပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကျင်းစုမန်းသည် ထိုသူနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးပြောသည့်စကားများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဝေဝေ့အတွက် ရှာဖွေရန်အခွင့်အလမ်း အလွန်နည်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်မိတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးအား အမိအရဖမ်းနိုင်မှသာ ဝေဝေမည်သည့် နေရာ၌ရှိသည်ကို သိနိုင်ပေတော့မည်။

များမကြာမီပင် မြင်းခွာသံများပြန်လည်ကြားလိုက်ရပြီး စောစောက ထွက်ခွာသွားသည့်လူနှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့်လူတစ်ယောက် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။

အသက်လေးဆယ်ခန့်လူမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဝမ်းလင်းဝါးရှေ့၌ရပ်နေသည်။

"ကဲ- ဆိုစမ်းပါဦး။ ငါပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးလို့ကြားလိုက်ရတယ် ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စွာပြုံးလိုက်သည်။

အေးလေ- မအောင်မြင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ နောက်လည်း မင်းငါ့အတွက်လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး"

"ခင်ဗျာ-"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သူ၏လက်ကို ဖော့ယမ်းလိုက်ရာ ဓားငယ် [illegible]သည် လောက်ဝူး၏ရင်ဝသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးစိုက်သွား[illegible]တော့၏။

"အား--"

လောက်ဝူးသည် ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်သို့ပစ်ကျ[illegible] သေဆုံးသွားလေတော့၏။ ဝမ်းလင်းဝါးသည် စောစောက [illegible]အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ကဲ- သူ့မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေနှစ်ရာသွားပို့[illegible]။ လောက်ဝူးတစ်ယောက် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း [illegible]တယ်လို့ပြောလိုက်"

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး"

မြင်းခွာသံတခွပ်ခွပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားလေ[illegible]၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကျင်းစုမန်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ရက်ရက်စက်[illegible] ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်တတ်သဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်[illegible]ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင့်အယှက်အတား အ[illegible]ပါက

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အလွန်ကြီးကျယ်ထင်ရှားမည့်ခေါင်းဆောင် [illegible] ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းရိပ်မိသည်။

ထိုမြင်-

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အလွန်ကြီးကျယ်၍ အလွန်လျို့ဝှက်ေ[illegible]
လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးဆောင်ရွက်နေကြောင်းကိုလည်း သိ[illegible]
လိုက်သည်။

မည်သည့်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ကိုမူ ဂယနထာ မသိပါချေ[illegible]

ဝမ်းလင်းဝါးသည် မည်သို့သော လျို့ဝှက်လုပ်ငန်းမျိုးကို ([illegible]
ကိုင်နေပါသနည်း။

မကြာမီပင်-

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသောလူတစ်ယောက် သုံးကျ[illegible]
မျက်ထဲသို့ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူ၏ဝင်လာပုံမှာ တချွေသရဲ[illegible]
ကောင်အလား ညင်သာတိတ်ဆိတ်လှ၏။

အမှန်စင်စစ်-

ထိုလူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်[illegible]
တတ်မြောက်ထားသည့် လူသာဖြစ်သည်။

သူသည် မျက်လုံးပေါက်နှစ်ပေါက်မှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်[illegible]
အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ထိုလူကိုမြင်သော[illegible]
ဝမ်းလင်းဝါးကပြုံးလိုက်သည်။

"မင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး"

ထိုလူသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ရိုကျိုးစွာဖြင့်အစီရင်ခံနေ[illegible]
ကျင်းစုမန်းထံသို့ မျက်လုံးများရောက်ရှိသွားသည်။

"ဩ- သူက ဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ အခုကျတော့[illegible]

[illegible]ရဲ့လက်စုပ်ထဲက ရေပါပဲလား"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းက သူ့ကိုမှတ်မိတယ် ဟုတ်လား"

ထိုလူကခေါင်းညိတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

"မှတ်မိတာပေါ့ သခင်လေးရဲ့၊ သူနဲ့စင်လုံဆိုတဲ့လူဟာ ကျွန်[illegible]ကို မျှားကြိုးခေါ်ထုတ်နေသေးတယ်-

ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့အကြံလောက်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း [illegible]ပါသေးတယ်-

သူတို့မျှားခေါ်ထုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘယ်ထွက်မလဲ၊ [illegible]ပုန်းနေတာပေါ့"

"အေး- အဲဒီလို အကောင်းပါးမှပေါ့၊ အကောင်းမပါးရင် မင်းဒုက္ခ[illegible]နေလောက်ပြီ၊ နေပါဦး မင်းပြန်လာတာ နောက်ကျလှချည်လား"

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်[illegible]

"ဟာ- ကျွန်တော်နောက်ကျတာကတော့ မပြောနဲ့တော့ [illegible]

စင်လုံဆိုတဲ့လူကတစ်ချိန်လုံးပုန်းပြီးစောင့်နေတာ၊ ကျွန်တော် [illegible] ဘယ်ထွက်လာရဲပါ့မလဲ၊ ဆက်ပြီး ပုန်းနေရတာပေါ့"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် မင်း၊ အင်မတန်စိတ်ရှည်လို့ ဒီလိုပုန်းအောင်း[illegible] ဒါကလည်း၊ တမင်လူရွေးပြီးလွှတ်ရတာ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူ[illegible] စင်လုံလက်ထဲမှာ ကျွံခနဲမိသွားနိုင်တယ်-

စင်လုံက အင်မတန်ငွဲကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကွ၊ သူ
တစ်ခုခုစောင့်ချောင်းတာထက် စိတ်ရှည်သေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သခင်လေးပြောတာ သိပ်မှန်တယ်
ကျွန်တော်တောင် ပုန်းနေရတာ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင်ကိုဖြ
လာတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကံကောင်းချင်တော့ ချစ်ချစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေ
ရောက်လာတော့တာပဲ"

"ဟေ- ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ချစ်ချစ်ရောက်လာတာကတော့ ကျွန်တော် ကောင်းဖို့
သူက တစ်လမ်းလုံး စင်လုံကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လာတာ
သူ့အော်သံက တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာကတောင် ကြားနိုင်လော
တယ်

ဒီလောက်အော်ခေါ်နေတော့ စင်လုံဆိုတဲ့လူလည်း ဘယ်မှ
ဆက်ပြီး စောင့်နိုင်တော့မလဲ၊ သူလည်း ပုန်းနေရာကထွက်လာရတော
တာပေါ့

အဲဒီမိန်းကလေးသာ မလာရင်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်အခ
ဆက်ပုန်းနေရမလဲ မသိဘူး။ စင်လုံဆိုတဲ့လူလည်း ထွက်သွားရော
ကျွန်တော်လည်း ထွက်လာခဲ့တာပဲ"

" ဟား- ဟား- ဟား မင်းအနေနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို
ကျေးဇူးတင်ဖို့တောင်ကောင်းသေးတယ် ဟား- ဟား ဟား"

"ဟုတ်တယ်သခင်လေး- ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိတ်ထဲက
ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့ဗျာ"

"အေး- လက်ဖက်လုံးခြား ဉာဏ်စကားနေရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ

[illegible] ခက်ပယောင်နဲ့လွယ်၊ နက်မရောင်နဲ့တိမ်တဲ့ မအူမလည် မိန်း
မျိုးကျော့ပါလာတာ ငါတို့အတွက် သိပ်တစ်ပန်းသာတယ်ကွ၊ ဟား-
ဟား ဟား- ဟား-"

သူတို့သည် တ ဟား ဟား ဖြင့်ပြုံးတူရယ်မောနေကြလေ
တော့သည်။

❁

ကျင်းပုဟန်က မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းများအဆက်မပြတ်
ထည့်လိုက်လေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် ထိုးတက်လာသည်။

ဤဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ အရှင်သခင်ဖြစ်နေသူမှာ ဝ
လင်းဝါးသာတည်း။

ကျင်းပုဟန်မှာ သခင့်နောက်ပါး၌ အမြီးတန့်နှံ့ဖြင့် ကပ်
လာသော ခွေးတစ်ကောင်နယ်ဖြစ်နေတော့သည်။

လောလောဆယ် ကျင်းပုဟန်လုပ်နေရသည့်အလုပ်မှာ မီး
ကို မီးစာထည့်နေရသည့် အလုပ်သာတည်း။

ညဥ့်အမှောင်များသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံး
လာသည်။

နေ့၏အလင်းရောင်များသည် အမှောင်ထုအား တစ်စ တစ်စ
ဖြိုခွဲဝင်ရောက်လာနေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးကမူ ဘုံကျောင်းတံခါးဝ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသည်။

သူသည် စိတ်မတည်ငြိမ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ပထမ ရောက်ရှိလာသည့် လူနှစ်ယောက်သည် သူ တကယ်
စောင့်ဆိုင်းနေသူများ ဖြစ်ဟန်မတူချေ။

သူ၏နှုတ်မှတီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

"အင်း- အခုလောက်ဆို သူတို့ပြန်ရောက်ဖို့ကောင်းနေပြီ
ဘယ်လို ဒီလောက်ကြာနေကြရတာလဲ"

အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ခြေသံများကိုကြားလိုက်ကြရ
အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့်လူသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်
လိုက်သည်။

"ဟောသူတို့ ပြန်လာပြီနဲ့တူတယ်သခင်လေး"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အပြင်သို့လှမ်း
လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတောင်းစားသုံးယောက်သည် ဘုံကျောင်း
ဝင်ရောက်လာကြလေတော့သည်။

ကျင်းစုမန်းသည် ရှေ့ဆုံးမှဝင်လာသော သူတောင်းစားကြီး
မှတ်မိသည်။

ထိုသူတောင်းစားကြီး၏ဆံပင်များသည် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူ
နေပေပြီ။

ရုပ်ရည်ကမူ သိပ်မရင့်လှသေးချေ။ ဖြူဖွေးနေသော
သူ့ရုပ်ကို အတော်အတန်ရင့်စေလေသည်။

သူ၏ကျောဘက်၌ လွယ်ပိုးထားသောအရာများရှိနေသည်။

ထိုအရာများကား ဂုန်လျှော်အိတ်များသာတည်း။

ဂုန်လျှော်အိတ်စုစုပေါင်း ကိုးလုံးရှိနေကြောင်း တွေ့လို[illegible] ရသဖြင့် ထိုလူသည် သူတောင်းစားဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် [illegible] ယောက်အနက်မှတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျိုကုန်းလုံဖြစ်ကြောင်း [illegible] စုမန်း ကောင်းကောင်းကြီးသိလိုက်လေသည်။

စင်စစ်-

ကျိုကုန်းလုံသည် ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်အနက်မှ [illegible] ရုပ်အကောင်းဆုံးနှင့် အများ၏ လေးစားကြည်ညိုမှု အခံရဆုံး[illegible] ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

သူကဲ့သို့သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ဝမ်လင်းဝါ[illegible] အဘယ်ကြောင့်ဆက်သွယ်နေသည်ကို ကျင်းစုမန်းအနေဖြင့် နားမလ[illegible] နိုင်အောင်ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်လင်းဝါက ကျိုကုန်းလုံအား ခရီးဦးကြ[illegible] လိုက်သည်။

"ကြွပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး ကြွပါ- ခေါင်းဆောင်ကြီး[illegible] တော်တော်ပင်ပန်းသွားမှာပဲ"

ကျိုကုန်းလုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ အခင်လေးရဲ့ အဲဒီလိုတော့ [illegible] နဲ့ဦးဖျို့ ကျုပ်က သူတောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်မှမဖြစ်သေးတာပဲ"

ထိုစဉ် မီးသေနေပြီဖြစ်သည့်ပြာပုံဘေး၌ ထိုင်နေသည့် [illegible] ပုဟန်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါတော့မပူနဲ့ဖျို့ မကြာခင်အချိန်မှာ ခင်ဗျားပဲ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေမှာပါ"

ကျိုကုန်းလုံသည် ပြာများဖုံးအုပ်နေသည့် မီးပုံအနီးသို့သွား [illegible]၊ အနီးရှိသစ်ကိုင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ပြာပုံကိုထိုးခွလိုက်သည်။

အောက်မှ မီးကျီးခဲအချို့ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူလက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မီးပုံပေါ်၌ဖြန့်ကာရင်း ဝမ်လင်းဝါးအား [illegible]မေးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ သခင်လေးကိုမေးရဦးမယ်၊ ဒီက အခြေအနေကော [illegible]၊ အဆင်ပြေရဲ့လား"

ဝမ်လင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီကအခြေအနေတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး အားလုံးလိုလို အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ စင်လုံအခြေအနေကဘယ်လိုလဲ၊ အောင်မြင်ရဲ့လား"

ကျိုကုန်းလုံသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်ဖြေလိုက်သည်။

"စင်လုံက အတော်သေခဲမယ့်လူဗျ၊ သူမသေတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ဘက်ကလူတော်တော်များများတောင် ကျဆုံးခဲ့ရသေးတယ်"

ကျင်းပုဟန်က မကျေမနပ်ဖြင့်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ အတော်ညံ့တာပဲ၊ ဒီလောက် အင်အားကြီးနဲ့ [illegible]တာတောင် စင်လုံကိုသေအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူးလား"

ကျိုကုန်းလုံသည် ဒေါသထွက်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကျင်းပုဟန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်လင်းဝါးက လက်ဝါးကာပြရင်းပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာမှအချင်းများမနေကြပါနဲ့- စင်လုံဆိုတဲ့လူကို

ကျုပ်က သတ်ပစ်မှာပါ၊ ဒီအတွက်စိတ်ချစမ်းပါ"

ကျင်းပုဟန်က ဝမ်းသာအားရမေးလိုက်သည်။

"တကယ်ပြောတာလားသခင်လေး။ ကျုပ်ကတော့ ဒီ စင်လ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒီမြေပေါ်မှာ ရှိကိုရှိမနေစေချင်တော့ဘူး"

"စိတ်ချပါ- ကျုပ်က သတ်ပစ်မယ်လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီ ရင် အဲဒီလူဟာ သေမိန့်ကျပြီးတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်က မဖြစ်နိုင်တဲ့စကား ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား သခင်လေးမှာ စင်လုံကိုသတ်ပစ် အကြံအစည်ကောင်းကောင်း တစ်ခုတော့ရှိထားပြီးပြီနဲ့တူတယ်၊ ဘယ် လို အကြံအစည်များရှိထားတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင်သိစမ်းပါရစေ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍အဖြေပေးလိုက်သည်။

"နောက်တစ်နာရီကြာရင် စင်လုံ ဒီဘုံကျောင်းယျက်ကိုရော လာပါလိမ့်မယ်"

"အလို- သေချာလုချည်လား"

ကျိုကုန်းလုံ့ထံမှ တအံ့တသြထွက်ပေါ်လာသော စကာ ပင်ဖြစ်သည်။ သူကဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

"နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာရင် စင်လုံ ဒီကိုရောက်လာမ ဆိုတာကို သခင်လေးအနေနဲ့ ဘယ်လိုများသိထားပါသလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

စင်လုံဟာ အင်မတန်မှ သစ္စာရှိတဲ့လူဗျ၊ ကြာရှိးကြာ တွေဟာ ဘယ်လိုပဲချိုးချိုး အမျှင်မပြတ်သလိုဘဲ၊ စင်လုံလိုလူမျိုး သူ့မိတ်ဆွေလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူမျိုးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ပြတ်

မှ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ကျင်းစုမန်းနဲ့ဝေဝေတို့ကို မုချ လိုက်ရှာ လိမ့်မယ်"

ကျင်းပုဟန်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

"သခင်လေးပြောတာ မှန်တယ်၊ စင်လုံရဲ့သဘောကို ကျုပ် တို့ အတော်အတန်သိနေပါပြီ၊ သူဟာ ကျင်းစုမန်းကိုလိုက်ရှာမယ် ဆိုတာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးယုံတယ်"

သို့သော်-

သူထက်ပြောမည့်စကားမှာ ဝမ်းလင်းဝါးအား အမေးပုစ္ဆာ မေးလိုက်သည်နှင့်တူနေတော့သည်။

"ဒါပေမယ့် ကျင်းစုမန်းနဲ့ဝေဝေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကလည်း ဘာသဲလွန်စမှ ချန်မထားခဲ့တော့ သူ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာနိုင်မှာလဲ"

ကျိုကုန်းလုံ့ကလည်း တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်ပြောလိုက် သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်- ကျုပ်လည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာပါ။ စင်လုံ ကို ကျုပ်ကနာမည်သာ ကြားဖူးထားတာ၊ သူ့အကြောင်းတော့ သိပ် မသိလိုက်ဘူး။ သဲလွန်စမရှိဘဲနဲ့ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာနိုင် မယ်ဆိုတာကို ကျုပ် လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီး ၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို အချက်ကလေးတစ်ချက်ကိုမတွေးမိလို့ စင်လုံအတွက် သဲလွန်စ မရှိ ဘူးလို့ ပြောနေတာပါ။ တကယ်တော့ စင်လုံအတွက် သဲလွန်စကို

ခင်ဗျားက ပေးထားခဲ့ပြီပဲ"

"ဗျာ- ဘယ်လို"

"ဒီလိုပါ- ဝေဝေပျောက်သွားတာ ကျင်းစုမန်းထွက်သွားတာ ခင်ဗျားတို့ရောက်ပြီး သူ့ကိုတိုက်ခိုက်တာတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အ ချိန်သိပ်မကွာခြားပါဘူး-

ဒါတွေဟာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စင်လုံလိုလူမျိုး က အသာကလေးတွေးနိုင်ပါတယ်၊ ဝေဝေပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သဲလွန်စ

ကျင်းစုမန်း ဘယ်ကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်စတွေ သူ မရပေမယ့် သူတောင်းစားဂိုဏ်း ထွက်ခွါသွားတဲ့မြေရာလမ်းကြောင်း အတိုင်း ဒီကိုလိုက်လာပါလိမ့်မယ်"

ကျင်းပုဟာန်သည် သူ့ပေါင်ကို ပုတ်ရင်း အားပါးတရ ချီးကျူး လိုက်သည်။

"ဟာ- သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အတွေးအခေါ် ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ၊ သခင်ကလေးက တကယ့်ကို အတွေးအခေါ် ကောင်းတာပဲကိုး"

ကျိုကုန်းလုံကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ- အရိုးခံအတိုင်း ဝန်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ သခင်ကလေးရဲ့နှလုံးရည်ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှလိုက်လို့မီမှာ မ ဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍နေသည်။

သူလည်း လူသားပေပဲ၊

သူ့အားချီးကျူးနေသည့်စကားကို မသာယာဘဲ အဘယ်မှာ

ရှိပါမည်နည်း။

ကျင်းပုဟာန်က ဝမ်းလင်းဝါးအား မေးလိုက်သည်။

"သခင်လေးကို ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရစေ၊ စင်လုံ ဒီကိုရောက်လာ ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့စိတ်ကူးထားပါသလဲ၊ ဘယ်လိုအစီအစဉ်များ ရှိထားပါသလဲ"

"ဟား- ဟား ဟား ကြည့်ပါလေ၊ စင်လုံ ဒီကိုရောက်လာ ရင် ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားရမယ်"

ကျင်းပုဟာန်က လွယ်လွယ်ကူကူပြောနေသည့် ဝမ်းလင်းဝါး အား စေ့ဖကတက်လိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် စင်လုံဆိုတဲ့လူ ဘယ်လောက် ဉာဏ်များတယ် ဆိုတာ သခင်ကလေး သိပါတယ်နော်၊ သခင်ကလေး- ထင်သလောက် တော့ မလွယ်ဘူးနဲ့တူတယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ကျင်းစုမန်းဟာ အတော်ကလေးဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး အ တွေးအခေါ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလက်ခံသလား"

ကျင်းပုဟာန်သည် ဝမ်းလင်းဝါး၏အမေးစကားကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်သဖြင့် ငေးကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ-

"ဟုတ်ကဲ့ ကျင်းစုမန်းဟာ အတော်ကလေး ဉာဏ်ထက်မြက် တဲ့လူပါ"

"ဟား ဟား ဟား ကျင်းစုမန်းလို အကြံဉာဏ်ထက်ထက် မြက်မြက်ရှိတဲ့လူတောင် ကျုပ်ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်လာခဲ့သေးတာပဲ

စင်လုံကတော့ ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့ ကျုပ်ထောင်ချောက်ထဲ မဝင်နိုင်ရမှာလဲ"

ထိုစဉ် ကျောင်းစုမန်းက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံက ငါ့ထက်အဆပေါင်းများစွာသာတယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ စင်လုံရဲ့ခြေဖျားတောင်မမီဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မဖမ်းနိုင်ဘူးကွ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဟား ဟား ဟား လိုက်လည်း လိုက်ပါပေ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စင်လုံကို အတော်အထင်ကြီးနေတာကိုး-

ကြည့်စမ်းပါဦးလေ-

ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကို-

ကျုပ်က ထောင်ချောက်တစ်ခု ထောင်ဖမ်းလို့မရရင် နောက်ထပ် ထောင်ချောက်တစ်ခုနဲ့ထောင်မှာဗျ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျောင်းစုမန်းအား စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဒုတိယထောင်ချောက်အတွက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အသုံးပြုလိုက်ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ"

ကျောင်းစုမန်းက အေးစက်စွာပင်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဟင်း- မင်းတို့လက်ထဲရောက်မှတော့ မင်းတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ အေး-ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားရင်တော့--"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍---

"စိတ်ချပါဗျာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က လေးစားပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားသိက္ခာကို မထိခိုက်စေရပါဘူး"

ထိုစဉ် ကျောင်းပုဟန်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ လက်ထဲကိုရောက်နေပြီ၊

ကျုပ်တို့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေပြီ၊

ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့လုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ"

ကျောင်းစုမန်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားတော့သည်။

ကျောင်းပုဟန်သည် ကျောင်းစုမန်း ဒေါသထွက်နေသည်ကို ကြည့်၍ လွန်စွာသဘောကျသွားတော့သည်။

သူကဆက်၍-

"ဒီမှာကျောင်းစုမန်း ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ရှင်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ ကျုပ်တို့အားလုံးက သိနေကြပြီ-

ကျုပ်တို့ရဲ့သခင်လေးဟာ ခင်ဗျားရဲ့သခင်ကြီး ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကိုတောင် လုံးဝ အထင်မကြီးဘူးဗျ- ဒီတော့ ခင်ဗျားလို ကိုယ်ရံတော်အမှား ကိုယ်ရံတော်လေးလောက်တော့ ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ"

ကျောင်းစုမန်းသည် မီးတောက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကျောင်းပုဟန်ကို ကြည့်နေမိသည်။

အကယ်၍-

သူသာ သွေးကြောပိတ်မခံရပါက ဆိုစကားတစ်ခွန်း
တွက်ဖြင့်ပင် ကျင်းပုဟန် မုချအသတ်ခံရပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်-

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍ သူ၏ကလိန်စဉ်ဖြမ်းဆင်သည့် မ
အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကျင်းစုမန်း- ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ရံတော်လေးယော
ကိုဖမ်းပြီးသတ်ဖို့ကိစ္စကာ ကျုပ်အဖို့ ကလေးကစားစရာလော
အောက်မေ့ရတယ်၊

ခင်ဗျားကိုဖမ်းမိသလို အခြားကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်
လည်း ကျုပ် ဖမ်းမိခဲ့ပါတယ်ဗျ- ဟား ဟား- ဟား-

ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဖမ်းမထားပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း ခုကွ
လိုက်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်

ကျင်းစုမန်းသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ဝမ်
ဝါးက ဆက်ပြောသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ကျုပ်ဘာသဘောနဲ့ ပြန်လွှတ်
လိုက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကတော့ ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်
လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်တာပဲ"

ကျင်းစုမန်းမှာ ဝမ်းလင်းဝါး၏လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေ
မည်မျှ ဒေါသထွက်နေစေကာမူ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြ
တော့သည်။

"ကျုပ်က- ကျုပ်ရန်သူတွေကို ကျုပ်ရဲ့လက်နဲ့ သ
ထက် သူတို့အချင်းချင်းသတ်တာကို ပိုသဘောကျတယ်ဗျ

သာမှ ကျုပ်ကသတ်တာဗျ။

အခုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ဟာ
ပျော်မြို့စားကြီးဆီ ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ-

ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းလည်း မြို့စား
များကို ပေါက်ကြားလောက်ပြီပေါ့ဗျာ"

❁

ချစ်ချစ်သည် နှင်းများဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြေပြင်တလျှော
သဲလွန်စ တစ်စုံတစ်ခုတွေ့ရှိလို တွေ့ရှိဖြား လျှောက်၍ရှာဖွေနေမိ
မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် သူမက စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ခါယမ်းရင်း ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်မိသည်။

"အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်း။ ဒီဘက်ကို ပြေးထွက်သွားတာ
တွေ့တယ်၊ တကယ်တမ်း ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ
ဆလို့မရဘူး"

စင်လုံကမူ ချစ်ချစ်အား မည်သည့်စကားမျှမပြော
တစ်စုံတစ်ခုကို အတွေးနက်နေသည်။

ချစ်ချစ်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်နေ
စင်လုံကို အားမလိုအားမရ မေးလိုက်လေသည်။

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ

စင်လုံက သူမ၏အမေးစကားကို မဖြေပါ။

သူပြောချင်သည့်စကားကိုသာ ပြောနေသည်။

"သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ခြေရာကတော့ ထင်ထင်
ရှားရှားကျန်နေသေးတယ်-

သူတို့ခြေရာတွေ မပျောက်သေးတာ ကျုပ်တို့ ကံကောင်း
တယ်လို့ပြောရမှာပဲ"

"အို- ရှင်က ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူတောင်း
စားဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ခြေရာက အရေးမကြီးပါဘူး။

အရေးကြီးတာက အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းကို တွေ့အောင်ရှာ
ဖို့။ အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်း ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကို အရင်ဆုံး
သဲလွန်စရှာစမ်းပါ၊ ဒါမှ သူ့နောက် ကျွန်မတို့လိုက်နိုင်မှာပေါ့"

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ကျင်းစုမန်းကိုရှာဖို့ အရေးကြီးတယ်"

"ဒါနဲ့များ အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းသွားတဲ့ဘက် ခြေရာမရှာဘဲ
နဲ့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ခြေရာကို လိုက်ရှာနေရသေးသလား"

"မင်းက ပါးပုံပါးရက်နဲ့ တကယ့်တကယ်ကျတော့ သိပ်ထု
တဲ့ ဗိန်းကလေးကိုး။

ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော၊ သူတောင်းစားဂိုဏ်းတွေရဲ့ခြေရာကို
တွေ့နေရသေးတယ်လို့၊ သေတဲ့လူကြာရင်မေ့သလို၊ ပျောက်တဲ့ လူကို
လည်း ရှာရင်တွေ့ပါတယ်ချစ်ချစ်ရဲ့"

ချစ်ချစ်မှာ သူမအား ထုံထိုင်းသည်ဟု အပြောခံလိုက်ရသ
ဖြင့် မျက်နှာကလေးနီမြန်းသွားသည်။

သို့သော်-

စင်လုံ၏စကားကိုမှ ယခုတစ်ကြိမ်၌ ကောင်းစွာနားလည်
သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။

"ကျွန်မသိပြီ ရှင်ဆိုလိုတာက သူတောင်းစားဂိုဏ်းသား
ရဲ့ ခြေရာအတိုင်းလိုက်သွားရင်-

သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေကိုတွေ့ရမယ်၊

သူတို့ကတဆင့် အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းကိုတွေ့နိုင်မယ်၊ ဒီ
မဟုတ်လား။

အစ်ကိုကြီးရှိတဲ့နေရာကို ဒီသူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေ သိ
ဟယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်- မင်း အတော်ကလေးတိုးတက်လာပြီ- ဘ
ကိစ္စမဆို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်စပ်စဉ်းစားရင် အဖြေပေါ်လာတ
တာပဲ"

"ကဲ- ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ မြန်မြန်လိုက်ကြရအောင်"

စင်လုံမှာ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းမျှ မရွေ့လျားသေးဘဲ ရပ်မြဲ
လျက် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးနေပြန်သည်။

ချစ်ချစ်က စိတ်မရှည်တော့။

မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ရှင် ဘာများစောင့်နေတာလဲ"

"ဘာမှ မစောင့်ဘူး၊ တွေးနေတာ"

"အရေးတကြီးလိုက်ရမယ့်အချိန်မှာ ဘာတွေ တွေး
တာလဲရှင့်"

"လိုက်တာက လွယ်တယ်၊ အရင်းအမြစ်ကို ရှာတွေ့

အရင်းအမြစ်ကိုတွေ့ရင် အကိုင်းအခက်ကိုရှင်းဖို့က လွယ်
ကျူပ်အခုတွေးနေတာက ကျင်းပုဟန်နဲ့ကျိုကုန်းလုံတို့ ရဲရဲ
ရှက်နေကြတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ"

"ဘာ တွေးနေစရာလိုလဲ၊ ကျင်းပုဟန်ဆိုတာက အယုတ်တ
ပဲ၊ သူကမဟုတ်တာလုပ်ဖို့ အမြဲစိတ်ကူးနေတဲ့လူ၊ ကျို
လုံတို့ကလည်း အင်အားအင်မတန်ကြီးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့
နိုင်တယ်ဆိုပြီး လုပ်တာနေမှာပေါ့"

"မင်းပြောသလိုမဖြစ်နိုင်ဘူး-

သူတို့ဟာ ကိစ္စတစ်ခုကို မတွေးမတော မဆင်မခြင် လုပ်
ရင် လုပ်တဲ့လူမျိုးဆိုတာတော့မှန်တယ် ၊

ဒါပေမယ့် သူတို့လုပ်နေတဲ့ကိစ္စရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်
တစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ မှန်းဆရနိုင်နေတော့ ကျင်းပုဟန်နဲ့ကျို
လုံကို ကြိုးကိုင်နေတဲ့လူတစ်ယောက် မုချရှိရမယ်"

ချစ်ချစ်သည် ပြုံးလိုက်မိသည်။

စင်လုံ ဤမျှပြောနေပြီဆိုလျှင် ထိုကြိုးကိုင်သောလူကို မုချ
သိပြီးဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

စင်လုံ၏သဘောသဘာဝကို ဤမျှလောက်တော့ ချစ်ချစ်က
သည်။

"ဟုတ်စ်လား ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကြိုး
နေတယ်ဆိုတာ၊ ရှင် သိပြီမဟုတ်လား"

စင်လုံသည် အဝေးသို့မျှော်ငေးရင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောလိုက်

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တော့ သိနေပြီထင်တာပဲလေ၊ တလော ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေမှန်သမျှ အကုန်ပြန်စဉ်းစား ကြ တယ်၊ ဒီလူတွေထဲမှာ နှလုံးရည်အကောင်းဆုံးပဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ လင်းဝါးတစ်ယောက်ပဲ တွေ့မိတာပဲ"

ချစ်ချစ်မှာ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသော အံ့သြသွားလေသည်။

"ဘုရားရေ- ကြိုးကိုင်တဲ့လူဟာ ဝမ်းလင်းဝါးလို့ ရှင်က ချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား"

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်က-

"အင်း- ဝမ်းလင်းဝါးသာ ဝင်ရှုပ်နေပြီဆိုရင်တော့ ကျ တို့တော့ တော်တော့်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်ရှုပ်ဦးတော့မှာပဲ၊ ဒီ လောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့လူ မရှိဘူး။ သူလောက် ညစ်ပ ယုတ်မာတဲ့လူမရှိဘူး၊ ကဲပါ- ဒါတွေ စဉ်းစားနေရင် ခေါင် ဆံပင်တွေတောင် ချက်ချင်းဖြူကုန်နဲ့လိမ့်မယ်၊ အခုလောလောဆ အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာကြစို့"

"ကောင်းပြီ သွားကြမယ်"

စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ထွက်ခွါသွားကြလေတော့သည်။

❁

အခန်း (၂၇)

လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လှပ်မိသောအခါ

နှင်းများသည် ခြေမျက်စိဖုံးလောက်သည့်အထိ ကျဆင်းနေ ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံတို့သည် အဓိုးအကာမရှိသည့် လဟာပြင် မျက်၍ လုံခြုံနွေးနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့သာဆက်၍ လျှောက် ရသည်။

လေများသည် တဟူးဟူးဖြင့် တိုက်ခတ်နေသည်။

နှင်းပွင့်နှင်းခဲကလေးများသည် သူတို့၏မျက်နှာများကို လာ ရိုက်ခတ်နေကြလေသည်။

ရာသီဥတုမှာ အရိုးကွဲမတတ်ချမ်းအေးလှသဖြင့် နှစ်ယောက် လက်များကိုပိုက်ကာ လျှောက်လှမ်းနေကြလေသည်။

စင်လုံကမူ ချမ်းအေးသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကို သတိဖြင့် လှမ်းရင်း သူတောင်းစားဂိုဏ်း၏ခြေရာများကို လိုက်လံ၍ည့်

နေလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

အဆက်မပြတ်ကျနေသည့် နှင်းများက ထိုခြေရာ

ပျောက်ကွယ်စေမတတ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုသို့ခပ်သွက်သွက်လျှောက်

ရင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အနံ့တစ်ခုကိုရှူရှိုက်လိုက်မိကြ

အသားကင်အနံ့ပင်ဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းသာ

ပြောလိုက်သည်။

“စင်လုံ- ရှင် အနံ့မရဘူးလားဟင်”

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ချစ်ချစ်က ဆက်ပြော

သည်။

“ဘယ်အိမ်ကမှန်းလည်းမသိဘူး။ စောစောစီးစီး အသ

ကင်နေလိုက်တာ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ဆာ

လာပြီ”

စင်လုံ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေသည်။

နက်ရှိုင်းသောရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေတတ်သည်

ပါလား။

စင်လုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြ

အကဲခတ်လိုက်သည်။

သူက ချစ်ချစ်အား ကြည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ချစ်ချစ် ဒီလောက် လူသူခေါင်းပါးတဲ့နေရာမှာ အသ

အနံ့ရတာဟာ အင်မတန်ထူးခြားတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“စင်လုံ ရှင်ဟာ အမြဲတမ်းသံသယရှိနေတဲ့လူပဲ၊ ဒါက

[illegible]တာလိုက်လို့၊ ဒီလူလည်း ကျွန်မတို့လို ခရီးသွားပဲဖြစ်မှာ

[illegible] ဗိုက်ဆာလာတော့ ရှိတဲ့အသားကိုထုတ်ပြီး ကင်စားနေ

[illegible]”

စင်လုံ၏ နှုတ်ခမ်း၌ ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှကလေး တွန့်သွားသည်။

ဆိုသော်-

ချစ်ချစ်ကိုမူ မည်သည့်စကားမျှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ

[illegible] ဆက်လျှောက်နေလိုက်တော့သည်။

သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားများ၏ခြေရာများသည် ဘုံကျောင်း

[illegible]ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို စင်လုံတွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဘုံကျောင်းပျက်ကိုကြည့်ရင်း တအံ့တသြရေ

[illegible]။

“ဟင်- အံ့သြစရာပါလား”

စင်လုံကမူ ခံစားမှုမရှိသောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေများ အံ့သြစရာ တွေ့နေရလို့လဲ၊ တွေ့ရင် ကျုပ်ကို

[illegible] ပြပါဦး။ ကျုပ်ပါ ဝိုင်းပြီးအံ့သြရအောင်”

ချစ်ချစ်က စင်လုံအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“အသားကင်တဲ့အနံ့က ဒီဘုံကျောင်းပျက်ထဲကထွက်လာ

[illegible]”

“ဒါက အံ့သြစရာလား”

“အံ့သြစရာပေါ့၊ သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေ ဒီမှာစုရုံးပြီး

[illegible] ကင်စားနေကြတယ်ဆိုရင် လူသံ သူသံတွေ ဆူညံသံ

ကြားရမယ်၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ မကြားရတာလဲ၊ ဒါက အံ့ဩ
မဟုတ်လား"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဟား မဆိုးဘူး မဆိုးဘူး မ
အတွေးအခေါ်ဟာ အစတုန်းကထက်တော့ တိုးတက်မှုရှိလာပါ
အဲဒီလိုလည်း ဦးနှောက်ကိုအလုပ်ပေးဦးမှပေါ့"

သူတို့သည်ပြောရင်း ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ကြသ
စင်လုံတစ်ယောက် မည်မျှသတိကြီးမားစွာထားလိမ့်မည်ကိုမူ အထူး
ပြရန် မရှိတော့ပါချေ။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ လူသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိ
နေတော့။

ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
စောက လူသူများရှိခဲ့သည့် သဲလွန်စအရိပ်အရောင်များကိုမူ သူ
မြင်တွေ့နေကြပြီဖြစ်သည်.

အခန်းကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံ
တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမီးပုံကြီးပေါ်၌ ယုန်တစ်ကောင်ကို တံကျင်ထိုး၍ မီးက
ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

စင်လုံက တည်ကြည်လေးနက်စွာပြောလိုက်သည်။

"အပြင်ဘန်းအမြင်မှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေတယ်လို့ ပြ
တွေ့ရတိုင်း အတွင်းမှာ ကြီးမားတဲ့အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ တရားသေ
မှတ်ရဘူး ချစ်ချစ်"

ချစ်ချစ်ကရယ်မောလိုက်သည်။

သူမ၏ရယ်မောသံကလေးမှာ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုလုံး
[illegible]သွားတော့သည်။

"ဘယ်လိုလဲရှင်- ယုန်ကင်တစ်ကောင်တွေ့တာနဲ့ အန္တရာယ်
[illegible]နဲ့ဆုံတွေ့ရတော့မယ်လို့ ရှင်ကဆိုလိုတာလား"

"မင်း နားမလည်ပါဘူးလေ- မင်းနားလည်အောင် အကြာကြီး
[illegible]နေရမယ်၊ အခု ရှင်းပြချိန် အဲဒီလောက်မရှိဘူး"

ချစ်ချစ်မှာ စင်လုံ၏လေးနက်သောအသံကြောင့် ရုတ်တရက်
[illegible]သွားသည်။

"ဓားရိပ်စရာတွေ ရှိနေလို့လားဟင်"

" ရှိပါသော်ကော ချစ်ချစ်ရယ်၊ ပေဘာဒိကြမ်းပြင်ရဲ့ လက်မ
[illegible] လက်မတိုင်းမှာ ကျုပ်တို့အတွက်အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ အသေအ
[illegible] ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး၊ ရန်သူဟာ အင်မတန် ပရိယာယ်များတဲ့
[illegible]ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့
[illegible]ကို ဘယ်တော့မှလျှော့မတွက်ဘူး"

ချစ်ချစ်မှာ ပို၍ထိတ်လန့်သွားသည်။

"ဒီဘုံကျောင်းပျက်ထဲဝင်လာကတည်းက ကျုပ်မင်းကို အကဲ
[illegible]ကြည့်နေတယ်၊

ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ဆဆပဲမင်းနေတယ်၊ ကျုပ်မှာတော့
[illegible]ကတည်းက မျက်စိ၊ နား တစ်စက္ကန့်ကလေးတောင် အနားမပေး
[illegible] အပြစ်မဲ့သတိဝီရိယထားနေရတယ်၊

မင်းသာ တကယ့်အခြေအနေကို နားလည်ရင် မျက်စိဖွင့်
[illegible]ရမယ်၊ အန္တရာယ်ကို သတိကြီးစွာနဲ့စောင့်နေရမယ်"

"ဒီလောက်တောင်ပဲလားရှင်"

"ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့- ချစ်ချစ်ရယ်၊ မင်းဟာ လျှင်ပုံလျှင်ပါ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ အင်မတန် အ,တာပဲ"

"ကျွန်မ- ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီရှင်"

"ကဲ- ဒါဖြင့် ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီးစောင့် သတိလည်း ကြီးကြီးထားဦးနော်၊ ဒီဘုံကျောင်းပုံးကွက်ထဲမှာ တစ်လက် မကျန် သေသေချာချာရှာကြည့်ရဦးမယ်"

ချစ်ချစ်သည် စိတ်စနိုးစနောင့်ဖြင့် ဘုံကျောင်းအပြင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

စင်လုံသည် ဘုံကျောင်းတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာ လေတော့သည်။

ချစ်ချစ်မှာ ဘုံကျောင်းအပြင်မှစောင့်ရင်း စိုးတထိတ်ထိ ဖြစ်နေမိသည်။

ယုန်သားကင်ထားသည့် လူများသည် မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားကြသနည်း။

သူတို့ကင်ထားသည့်ယုန်ကို အဘယ့်ကြောင့် ယူဆော သွားကြသနည်း။

ရန်သူများသည် ယုန်သားကင်ကို ထောင်ချောက်ပြုလု ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ ပုန်းခိုစောင့်နေကြသလော။

ချစ်ချစ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ဤသို့တွေးနေရာမှ စင်လုံ သံသယများနှင့်ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုံကျောင်းပျက်ကြီး လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်ကြီးတစ်ခုနယ် ထင်မြင်လာမိတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိတ်လန့်သွားသဖြင့် စင်လုံအတွက် အစိုးရိမ် ကို စိုးရိမ်သွားမိတော့သည်။

စင်လုံကလည်း အတန်ကြာသည်အထိ ထွက်မလာသဖြင့် ချစ်ချစ်မှာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် စင်လုံ၏တားမြစ်စကား ကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်လာမိ လေသည်။

ချစ်ချစ်မှာ သူ့ရင်ကိုလက်နှင့်ဖိလိုက်မိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

စင်လုံတစ်ယောက် အခန်းထဲ၌ရှိမနေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချက်ချင်းသွေးဆုတ်သွားသည်။

စက္ကူဖြူတစ်ချပ်နယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

သူမ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း စင်လုံတစ်ယောက် ရန်သူ့လက် တွင်းသို့ ကျရောက်သွားပြီလော။

ချစ်ချစ်သည် တစ်ခန်းလုံးကို လျှောက်၍ရှာဖွေသည်။ သူမ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း စင်လုံတစ်ယောက် ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ကျရောက် သွားပြီလော--။

ချစ်ချစ်သည် တစ်ခန်းလုံးကိုလျှောက်၍ ရှာဖွေသည်။ စင်လုံ ၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ-

ဟုတ်ပါပြီ။

စင်လုံကို သူတို့ဖမ်းသွားကြပြီ။ ချစ်ချစ်သည် ရူးရူးမူးအော် ပေါ်လိုက်မိလေသည်။

"စင်လုံ---"

သူမ၏အော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ပဲ့ထပ်သွားစေတော့သည်။

"စင်လုံ- စင်လုံ- "

သူမသည် ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။ စင်လုံ မည်သည့်တုန့်ပြန်ချက်မျှ မကြားရ။

သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များစီးသွယ်ကျလာလေတော့သည်။

သူမသည် ငိုကြွေးနေရာမှ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

" ဝမ်းလင်းဝါး- စင်လုံသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ရှင့်အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ထားပေတော့၊ ရှင့်ကို ကမ္ဘာဆုံးအောင်လိုက်ရှာပြီး သတ်မယ်"

ချစ်ချစ်သည် ကြုံးဝါးရင်း အတော်ကြီးမားသော စားပွဲကြီး တစ်လုံးအား ဒေါသဖြင့်ပြေးကန်ပစ်လိုက်လေသည်။

"ဝုန်း---"

ထိုစားပွဲကြီးလွင့်စဉ်သွားသောအခါ ဦးခေါင်းတစ်လုံးပေါ်လာသည်။ စင်လုံ၏ဦးခေါင်းပေတည်း။ ထိုဦးခေါင်းသည် အောက်သို့နိမ့်သွားပြန်လေသည်။

"စင်လုံ---"

ချစ်ချစ် သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ စင်လုံသည် ဒူးထောက်ထိုင်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေး

လည်ပင်းကိုဖက်လိုက်သည်။

"ဖယ်စမ်း-"

စင်လုံက သူမလက်ကိုတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံက သူမအား မပြောစဘူး ခက်ထန်စွာ ပြုမူခြင်းကိုခံလိုက်ရသောအခါ ရက်ဒေါသဖြင့် စင်လုံ၏ပါးကို ချပစ်လိုက်လေသည်။

"ရှင်- ရှင် သိပ်ရက်စက်ပါလား"

စင်လုံကမူ သူမအား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ-ရှိသည်မျှမထင်ပါ။ လည်းမကြည့်၊ လုံးဝလည်းဂရုမစိုက်။

"ကျင်းစုမန်း- ဘယ့်နှယ်လဲ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ"

စင်လုံ၏အမေးစကားကြောင့် ချစ်ချစ်မှာ ထခုန်မိမတတ် သည်။

ယခုမှ သေချာစွာကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျနေချေသည်

ကျင်းစုမန်းမှာ သွေးအိုင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေ မျက်နှာ၌ သွေးရောင်ဟူ၍မရှိတော့။

သွေးထွက် လွန်နေဟန်တူသည်။

ယခုပုံအတိုင်းဆိုပါက ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် အသက်ရှင် မဟုတ်ပါချေ။

မည်သူသည် ကျင်းစုမန်းအား ဤသို့ ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံ သနည်း။

ချစ်ချစ်သည် ဘေးပတ်လည်မှ စားပွဲ အကျိုးအပျက်များ ကို အလျင်အမြန်တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ကျင်းစုမန်းအား ဝင်ရောက်ပွေ့ လိုက်သည်။

"အား--"

သူမသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်မိသည် အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

ကျင်းစုမန်း၏လက်ယာဘက်လက်မှာ ပခုံးရင်းမှစ၍ တိခ ပြတ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်း သွေးထွက်မလွန်စေရန် သွေးကြေ များကို ထပ်မံ ပိတ်ပေးနေသည်။ ထို့ပြင် အတွင်းအားဖြင့် ကြိုးစာ ကုသပေးနေသည်။

ချစ်ချစ်မှာမူ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါနေလေတော့သည်။

"အစ်ကိုကြီး- အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်သူက ရက်ရက်စက်စ လုပ်လိုက်တာလဲဟင်"

သူမသည် ပြောရင်း ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြွေးလေသည်။

စင်လုံ၏ အတွင်းအားဖြင့်ကုသပေးမှုကြောင့် ကျင်းစုမန်း အနည်းငယ် လူးလွန့်လာလေသည်။

ဝန်းကျင်းတစ်ခွင်၌လည်း အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောင်မှ လွှမ်းဖြန့်လာပြီဖြစ်သည်။

နေခြည်သစ်၏အလင်းရောင်များ တစ်စတစ်စ စိုးမိုးလာသ နှင့်အမျှ ကျင်းစုမန်း၏အခြေအနေကလည်း တစ်စထက် တစ်စ ကော မွန်လာသည်။

အသက်ရှုမှန်လာသည်က သူ့အခြေအနေ တိုးတက်ပုံကို ပြနေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျင်းစုမန်း၏မျက်လုံးများပွင့်လာ၏။

သို့သော်---

သူ၏မျက်လုံးများမှာ မှိုင်းမှုန်ရီဝေနေဟန်တူသည်။ စင်လုံ အား ရုတ်တရက် မှတ်မိဟန်မတူပေ။

"ကျင်းစုမန်း။ ခင်ဗျား သက်သာလာပါပြီ"

စင်လုံ၏စကားသံကြောင့် ကျင်းစုမန်းက စင်လုံကို ကောင်း မှတ်မိသွားသည်။ သူသည် စင်လုံအား လှမ်းကြည့်ရင်း စကားပြော ကြိုးစားနေသည်။

စင်လုံက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား လုံးဝ စကားမပြောပါနဲ့ဦး။ အားရှိဖို့က အရေးကြီး ယ်။ အသက်အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ စိတ်ချသွားရပါပြီ ကျွန်တော့ အဘော်ကလေး ပင်ပန်းသွားပြီဗျ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဗျာ"

ကျင်းစုမန်း၏ မျက်နှာ၌ အားရသော ကျေနပ်သော အပြုံး ယောင်ယောင် ယှက်သမ်းသွားသည်။ စင်လုံ၏စကားအတိုင်း သူ့မျက်လုံး များကို ပြန်မှိတ်လိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်မှာ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချလိုက်ကာ---

"သူ- သူ- မသေနိုင်တော့ဘူးနော်"

စင်လုံသည် သူ့နဖူးမှချွေးများကို သုတ်ရင်း-

"အင်း- မသေနိုင်တော့ပါဘူး"

ချစ်ချစ်သည် ကျင်းစုမန်းအနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး တီးတို ခေါ်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျင်းစုမန်း"

"ချစ်ချစ်- သူဒဏ်ရာ သိပ်ပြင်းထန်နေတယ်၊ အနှောင့် အ ယှက်မပေးပါနဲ့၊ သူအိပ်နေပါစေ"

ချစ်ချစ်သည် နောက်သို့ ကပျာကယာဆုတ်လိုက်ပြီး တစ် တစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် သူ့အင်္ကျီထဲ၌ရှာဖွေတော့သည်။

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ထွက်လာ၏၊ သူမသည် ထိုအထုပ်ကလေးကို စင်လုံအား လှမ်းပေးရင်း-

"ဆေး- ဆေး- အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းကို ကျွေးဖို့ဆေး"

စင်လုံက ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်သည်။

"ဘာဆေးလဲ"

"နန်းတွင်းဒဏ်ရာပျောက်ဆေးပါ၊ သိပ်အစွမ်းထက်တယ်"

စင်လုံက လှမ်းယူလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်က ဆက်၍ပြောပြ၏။

"တစ်ဝက်ကိုတိုက်ပြီး တစ်ဝက်ကို လိမ်းပေးလိုက်ပါ"

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ပြောသည့်အတိုင်း ကျင်းစုမန်းအား ဆေး တိုက်လိုက်သည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကိုလည်း ဒဏ်ရာ၌ လိမ်းကျံပေး လိုက်သည်။

ဆေးသည် ချစ်ချစ်ပြောသည့်အတိုင်း အလွန်တရာ အစွမ်း ထက်သော ဆေးပင်တည်း။

များမကြာမီပင်-

ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် သိသိသာသာ သက်သာလာသည်။

ကျင်းစုမန်း၏မျက်လုံးများက စင်လုံအား ကြည်ကြည်လင် လင် ကြည့်နေ၏။

သူ့မျက်လုံးများ၌ ကျေးဇူးတင်သောအရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းနေကြောင်း စင်လုံ ကောင်းစွာသိသည်။

"ခင်ဗျား- ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်"

"ကျုပ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး- ခင်ဗျားသာ ကောင်းကောင်း အနား ယူစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားအတွက် အခုနေအခါမှာ ကောင်းကောင်းအနားယူ ဖို့ပဲလိုတယ်"

ကျင်းစုမန်းက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်၏။ သူ၏ရှားပါးသော အပြုံးပင် ဖြစ်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ- ကျုပ် မသေနိုင်တော့ပါဘူး"

သူသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့် လိုက်၏။

"ဝမ်းလင်းဝါးတို့ကော"

"ကျုပ်တို့ရောက်လာတော့ ဝမ်းလင်းဝါးတို့ကို မတွေ့ရတော့ ဘူး။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရတော့ဘူး"

"ကျုပ်- ကျုပ်- ဒီကောင့်ကို ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့၊ ဆယ် သက်တောင် မကျေဘူး"

"အစ်ကိုကြီးကျင်းစုမန်းကို ဒီလူယုတ်မာ လုပ်လိုက်တာလား၊ ကျွန်မလည်း ဒီလူယုတ်မာကို လက်စားချေမယ်"

"ဟုတ်တယ်- ဒါပေမယ့် သူလည်း မသက်သာပါဘူးကွာ"

"ကျွန်မတို့ ရေလည်သွားအောင် ရှင်းပြပါလားဟင်"

"ရှင်းပြမယ်- ရှင်းပြမယ်- ငါကလည်း ဒီအကြောင်း မပြောရရင် တော်တော်ကိုအနေရခက်နေတယ်၊ ဒါကို ပြောလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်"

စင်လုံက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ- ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြောဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့"

ကျင်းစုမန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

"ကျုပ်က ကျင်းပုဟာန်နောက်လိုက်ရင်းနဲ့ ဒီဘုံကျောင်းပျက်ထဲ ဝင်လာမိတာပဲ"

"ဒီထဲရောက်တာနဲ့- ဝမ်းလင်းဝါးကို တွေ့ရတာပဲလား"

"တွေ့ရတာယ်လေ- သူတောင်းစားက ဝေဝေရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းချထားပြီး ကျုပ်ကို ဒီဘုံကျောင်းပျက်ထဲ မရောက်ရောက်အောင် မှုားခေါ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကိုက ထုံခဲ့ အ ခဲ့ပါတယ်လေ"

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူတောင်းစားဂိုဏ်းက ကျိုကုန်းလုံ ရောက်လာတယ်၊ ဝမ်းလင်းဝါးဟာ တော်တော်ကြီးမားတဲ့ အကြံအစည်ကြီးတစ်ခု ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းနဲ့ ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်ရတယ်"

"ဟုတ်တယ်- ဒါကို ကျုပ် ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံတယ်ဗျာ ဝမ်းလင်းဝါးဟာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အစကတည်းက ကျုပ်ရိပ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူနဲ့ပတ်သက်လာရင်

အမြဲတမ်း သတိကြီးကြီးထားခဲ့တာပေါ့"

"ခင်ဗျား ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အမှားတစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်၊ သူကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးပြီး ကျုပ်ကို အထင်သေးမိတဲ့ အမှားပေါ့။

သူက ကျုပ်ကိုသွေးကြောပိတ်ထားပြီးလို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က ရုတ်တရက် သူ့တို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ"

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။

"ဝမ်းလင်းဝါးရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်က ဘယ်နှယ့်နေသလဲ၊ သိုင်းပညာတော်တော်ကလေး တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်၊ တကယ်တမ်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်တော့ သူ့ပညာက ထင်သလောက်ကောင်းရဲ့လား"

ကျင်းစုမန်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဟာ- ဝမ်းလင်းဝါးဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့သိုင်းပညာက ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့လက်တစ်ဖက် အဆုံးခံပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တာကိုသာ ကြည့်ပေတော့၊ သူလည်း ဒဏ်ရာရသွားမယ်လို့ ထင်တာပဲ"

စင်လုံက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"သိပ် သေချာသပေါ့ဗျာ- ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရသွားတယ်"

"ဘယ်- ဘယ်လို- ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"ခင်ဗျား မသေတာကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် သိလိုက်တာပဲ၊ သူ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရသွားလို့သာ ခင်ဗျားကို ဇီဝိန်ချုပ်အောင် မ လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ခင်ဗျား လူ့ပြည်မှာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ"

ကျောင်းစုမန်းက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်- ဒါဖြစ်နိုင်တယ်"

ထို့နောက်- သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက် ကြလေ၏။

ချစ်ချစ်သည် ကျောင်းစုမန်း၏လက်မောင်းရင်းမှ ဒဏ်ရာ သွေးများသုတ်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

စင်လုံ၏ အေးတိအေးစက်အမိန့်ကြောင့် ချစ်ချစ်မှာ ထိတ် လန့်တကြားဖြစ်သွားရတော့သည်။

"မင်း- ဘာမှမလုပ်နဲ့ချစ်ချစ်"

"ရှင်- ဘာ ဘာဖြစ်လို့"

"ဘာမှ ကျုပ်ကို ပြန်မေးမနေနဲ့တော့၊ သူ့အနားက မင် ထွက်သွားပေးပါ၊ ကျုပ်အမိန့်ပေးနေတယ်"

ချစ်ချစ်မှာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်များ တသွ သွင်စီးဆင်းလာတော့သည်။

"ကျွန်- ကျွန်မ- ဘာများ အမှားလုပ်မိလို့လဲရှင်"

စင်လုံ၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာတင်းမာနေ၏။

"မင်းအမှားကို မင်းမသိဘူးလား"

"ကျွန်- ကျွန်မ မသိပါဘူး"

"ဝေဝေ့ကို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ပါလို့ ကျုပ်မှာ

ကာကို မင်းမေ့သွားပြီလား။ မင်းက ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ ကျုပ်စကား နား မထောင်ဘဲနဲ့ လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်တော့ ဝေဝေဟာ ရန်သူလက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်-

ဝေဝေ မပျောက်ရင် ကျောင်းစုမန်း လက်တစ်ဖက်ပြတ်စရာ မလိုဘူး။ ကဲ- ဘယ်သူတာရားခံလဲ၊

ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိသလဲဆိုတာ ရှင်းပြီမဟုတ်လား။ မင်း- ဘာ ငြင်းချင်သေးသလဲ"

"ကျွန်မ- ကျွန်မ- တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ- ကျွန်မ- မှားမိပါတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

စင်လုံ၏ အေးတိအေးစက်လေသံသည် ချစ်ချစ်၏နားထဲ သို့ သံချွန်နဲ့ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ စူးဝင်လာလေ၏။

"မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေက များနေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းလုပ် ခဲ့တဲ့ အမှားကတော့ သိပ်ကြီးကျယ်တယ်-

ရဲဘော်ရဲဘက်မိတ်ဆွေတွေကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက် စေခဲ့တယ်၊ မင်းကို ကျုပ်ခွင့်မလွှတ်ဘူး"

ချစ်ချစ်မှာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးလှသူထံမှ ခက်ထန်မာကျော သော စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ-

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊

ခံပြင်းခြင်းဝေဒနာများကို

တပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

"ဩော်- မချစ်ကြင်၍ အပြစ်မြင်လေသလား"

ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် စင်လုံအားပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှင်- ရှင်- ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ချစ်ချစ်သည် လက်ဝါးကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုရင်း ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက် ပြေးလေတော့၏။

ကျင်းစုမန်းသည် အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားသော ချစ်ချစ်၏ ကျောပြင်ကလေးကို ကြည့်ရင်း-

“စင်လုံ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်ရတာလည်းဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေလို မာကျောမနေဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီးသိပါတယ်”

စင်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ---

“ကျုပ်က တကယ့်အဖြစ်ကိုပြောလိုက်တာပါဗျာ၊ သူ့ကြောင့် ပြဿနာတွေ အများကြီးတက်ခဲ့ရတယ်-

သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ခွင့်လွှတ်ရမလဲ၊ သူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဘက်မှာရှိနေတဲ့အတွက် ရန်သူက လက်ခမောင်းခတ်နေမှာ သေချာတယ်၊ တကယ့် ကလေးစိတ်ပဲဗျာ”

“ကဲ- ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို မချစ်ဘူးလား”

စင်လုံထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘယ့်နှယ် မေးလိုက်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း သွေးနဲ့ကိုယ်

ားနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရတာလဲ”

စင်လုံသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ တုံ့ဆိုင်းကာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

စင်လုံထံမှ မည်သည့်စကားမျှမကြားရသောအခါ သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်းအားဆတ်ခနဲ ကြည့်ရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား- ဘာသိတာလဲ”

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ခု ထမ်းဆောင်နေရတယ်၊

ဒီတာဝန်ကြီး ထမ်းဆောင်နေချိန်မှာ ခင်ဗျားတင် မကဘူး၊ ခင်ဗျားပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အပေါ်မှာတောင် အသက်အန္တရာယ်ကင်းသွားအောင် အခုလို တမင်ပြောလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။

သူမှန်းသွားမှ ခင်ဗျားနားမှာ သူမနေဘဲ ရှိတော့မှာပေါ့ ခင်ဗျား ရဲ့ဘေးရှိယာယ်ကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

စင်လုံမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ သူ့အန္တရာယ်ကင်းအောင်တော့ ကျုပ်က ဒိမ်ရမှာပဲ၊ အသည်းနှလုံးကို စတေးတန် စတေးပစ်ရမှာပဲလေ

"ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြည်ညိုပြီးရင်း ကြည့် နေမိတာပါပဲဗျာ၊ အင်း- သူဘာမသိ ရန်မခ သူ့အိမ်ကို ချော မောမော ရောက်ပါစေလို့ဆုတောင်းနေရတော့မှာပဲ"

❁

သူတို့ဆုတောင်းမှာ လုံးဝမပြည့်ကြပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

ချစ်ချစ်သည် အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားနေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူမအနေဖြင့် မည်မျှပြေးလွှားလာမိသည် မသိ-

သူမ၏ခြေထောက်များ၌ ခဲများဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံလာသောအခါမှသာ လုံးဝခြေစုံရပ်မိတော့သည်။

ခိုနားရန်နေရာ တွေ့လိုတွေ့ငြား ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လိုက်လံအကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

အတော်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ၌ အိမ်တစ်လုံးကဲ့သို့သော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

အမှန်စင်စစ် သူမ တွေ့ရသည်မှာ အိမ်မဟုတ်ပါချေ။ ကျောက်ဂူတစ်လုံးသာဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကမူစွန်း ကလေးတစ်ခုပေါ်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချမိသည်။

သူမ၏အတွေးများမှာ လေနှင်ရာရွေ့လျားနေသော တိမ်များသဖွယ် ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။

အတန်ကြာ ငေးမောတွေးတောနေရမှ လူသံလိုလို အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်း ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်အကဲခတ်ပြန်တော့လည်း လူဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရ။ သူကြားလိုက်ရသည့်အသံသည် လူသံများမှ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ထိုသို့ ထင်ယောင်ဝိုးဝါး သံသယဖြစ်နေစဉ် သူမ၏ရှေ့၌ရှိနေသည့် ကျောက်ဂူကြီးမှ တကျွိကျွိမြည်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

မှန်ပါ၏။

ထိုအသံသည် ကျောက်ဂူကြီး၏ အပေါ်လွှာ ကျောက်ပြားကြီး တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် ထိုကျောက်ဂူကြီးမှာ သာမန် ကျောက်ဂူမဟုတ်၊ လျှို့ဝှက်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည့် ကျောက်ဂူကြီးဖြစ်နေကြောင်း သိရှိလိုက်သောအခါ-

ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေဝံ့တော့ဘဲ အနောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုရှိရာသို့ ပြေးဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကျောက်ဂူပေါ်မှကျောက်ပြားတံခါးကြီးသည် လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည့် အခြေအနေသို့ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုအပေါက်မှ လူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်လာကြ၏။

ချစ်ချစ်မှာ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ဂူအနီး၌ ချစ်ချစ်ရောက်နေသည်ကို လုံးဝမရိပ်မိကြဘဲ စကားတပြောပြောနှင့် ချစ်ချစ်...ားမှပင် ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျောက်ဂူ၏လျှို့ဝှက် တံခါးချပ်ကြီးမှာ ပြန်ပိတ်သွားချေပြီ။

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက် သူမ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါမှ ချုံပုတ်ထဲကထွက်သည်။

စောစောက ပွင့်နေသည့်ကျောက်တံခါးချပ်အနီးသို့ လာ၍ ...ကဲခတ်သည်။

လျှို့ဝှက်ခလုတ်များကို ရှာဖွေသည်။ မတွေ့သဖြင့် လက်ညှိုး...၍ ကျောက်နံရံနေရာအနှံ့အပြား လျှောက်နှိပ်ကြည့်သည်။

"ချောက်"

ထိုအသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချစ်ချစ်၏မျက်နှာကလေးမှာ ...ယသွားတော့သည်။ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကို ကံအားလျော်စွာ နှိပ်လိုက်မိ...ပြီ။

ချစ်ချစ်ဆိုသော ဓိန်းကလေးမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ

တတ်သော မိန်းကလေးမဟုတ်ပေ။ စပ်စပ်စုစုဖြင့် ပြဿနာအတော် များများ၌ လက်လျှိုတတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်၏။

သူမကြောင့်ပင် ပြဿနာများသည် အလွန်ကြီးကျယ်သွား ခဲ့ရ၏။

ယခုလည်း သူ၏စပ်စုချင်သော စိတ်သည် သူမ၏ရင်ထဲ၌ တဟုန်းဟုန်း ကြွနေ၏။

ဤကျောက်ဂူကား အဘယ်ကဲ့သို့သော ကျောက်ဂူနည်း။

ဤကျောက်ဂူထဲ၌ မည်သို့သော လူများနေထိုင်ကြသနည်း။

ဤကျောက်ဂူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကား အဘယ်နည်း။

သူမသည် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာသည့် ကျောက်ဂူအပေါက် ဝမှနေ၍ အထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်တော့သည်။

❁

ချစ်ချစ်သည် ဂူအတွင်းရှိ လမ်းကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားသည်။ သူမ၏နားထဲ၌ အသံတစ်ချို့ ကြားနေရသည်ဟု ထင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ ပို၍ပို၍ တိုးလျှောက်သွားသည်။ အသံ ကြားရသည်မှာ သေချာလာသည်။

ထိုစဉ် ရှေ့ဘက်ရှိအခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ချစ်ချစ်ကြားနေရသည့်အသံများသည် ထိုအခန်းမှသာဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုအခန်းရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက်၍ကပ်သွား လေတော့၏။

"ဟား- ဟား- ဟား- "

ရယ်သံ၊

ထိုအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသောရယ်သံဖြစ်၏။

အသေအချာဆိုရလျှင် ထိုရယ်သံသည် ကျင်းပုဟာန်၏ ရယ်သံဖြစ်သည်။

ထိုရယ်သံကို ချစ်ချစ်ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။

ဤလူယုတ်မာသည် အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ရောက်ရှိလာရသနည်း။

သူမ၏အတွေးကို အခြားအသံတစ်သံက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။

"သခင်လေးအပေါ် သစ္စာခံရတာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အများကြီး အကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်လို့ ယုံထားတယ်ဗျ"

ဤအသံကား သူတောင်းစားဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျိုကုန်းလုံ၏အသံဖြစ်သည်။

ထိုအသံနှင့်ဆက်လျက် အခြားလူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

"ဒါတော့ စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်အကျိုးရှိလာရင် ခင်ဗျားတို့လည်း အကျိုးရှိစေရပါမယ်၊ ကျုပ်ကောင်းစားမှတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က ပစ်ထားပါ့မလားဗျာ"

ချစ်ချစ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားတော့သည်။

"ဒါ- ဒါ- ဟိုလူယုတ်မာ ဝမ်းလင်းဝါးရဲ့အသံပါလား။ လက်စသတ်တော့ လူယုတ်မာတွေ ဒီအထဲမှာလာစုနေကြတာကိုး"

တစ်ခုတော့ ထူးခြားသည်။

ဝမ်းလင်းဝါး၏အသံသည် ယခင်ကလို မာကျော၍မနေ။

ဖျော့တော့ တိုးတိမ်လှသဖြင့် ချစ်ချစ်ပင် မနည်း နားစိုက်နေရသည်။

ချစ်ချစ်သည် ရှေ့တိုးရအခက် နောက်ဆုတ်ရအခက် အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရ၏။

ချစ်ချစ်၏ဗီဇစိတ်က သူမကို တံခါးအနီးသို့တွန်းပို့သည်။

သူမသည် တံခါးအနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး ဟနေသည့် တံခါးနှစ်ချပ်ကြားမှ အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်း၏အလယ်တွင် မီးဖိုတစ်လုံးရှိပြီး မီးများအရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသည်။

စားပွဲတစ်လုံးလည်းရှိသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

ကျိုကုန်းလုံနှင့်ကျင်းပုဟာန်တို့သည် ထိုစားပွဲတွင်ထိုင်၍ စားသောက်နေကြသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးကမူ ကျောက်ဂူနံရံဘေးရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လှဲလျက်ဖြစ်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖွတ်ဖွတ်ဖြူနေသည်။

သွေးတစ်စက်မျှ မရှိလေရော့သလားဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ပြင်းထန်သောဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရကြောင်းကို သူ၏မျက်နှာက ပြသလျက်ရှိနေ၏။

ကျင်းစုမန်း စကားမှန်၏။

သူ့လက်ချက်ဖြင့် ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက် သေလုမျောပါး ဖြစ်ရရခဲ့လေပြီ။

စားပွဲ၌ စကားတပြောပြောနှင့် စားသောက်နေကြသည့်

ကျိုကုန်းလုံနှင့် ကျင်းပုဟန်တို့ပင်လျှင် ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် ကျိုကုန်းလုံက ဒဏ်ရာပို၍ ပြင်းထန်ဟန်တူ၏။ သူ၏လက်ယာဘက်လက်ဖွင့် အဝတ်များ အထပ်ထပ် ပတ်လျက် ပတ်တီးစည်းထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

ထိုအခန်းထဲ၌ စိတ်ဓာတ်အကျဆုံးမှာ ဝမ်းလင်းဝါးဖြစ်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် နှစ်သိမ့်သဘောကျနေသူမှာ ကျင်းပုဟန်ဖြစ်၏။

တဟဲဟဲဖြင့် ရယ်မော ကျေနပ်နေသည့် ကျင်းပုဟန်အား ကျိုကုန်းလုံက မြင်ပြင်းကတ်လာသည်။

"ဘယ်လိုလည်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပျော်တော်ပျော်နေသလိုပဲ၊ ဘာများ ပျော်စရာရှိနေလို့လဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်ပျော်နေတယ်၊ ပျော်စရာရှိတာကိုး"

"ဘယ်လို- ကျုပ်တို့ သွေးပျက်အောင်ဖြစ်ခဲ့တာကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား- ဒါတွေက ပျော်စရာမှမဟုတ်ဘဲဗျ"

"ဟင့်အင်း- ဒါတွေ ကျုပ်ခေါင်းထဲ ထည့်မထားတော့ဘူး ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ရှုပ်ခံနေရမှာလဲ၊ ကျင်းစုမန်းဆိုတဲ့ ကောင်လည်း သူရထားတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ခုဆို သေလောက်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးမနေလို့ ငိုနေရမှာလား"

"ငိုတော့ မငိုရဘူးပေါ့ဗျာ၊ စောစောက အဖြစ်အပျက်တွေ အရ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျင်းစုမန်းကိုသတ်ပစ်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ ခင်ဗျားက အစောကြီးထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်"

ကျင်းပုဟန်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

"တော်စမ်းပါဗျာ၊ ချေးခြောက် ရေနွေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျား လည်း အတူတူပါပဲ၊ သခင်လေးဒဏ်ရာရသွားတာနဲ့ ကြောက်လန့် တကြား ထွက်ပြေးတာပဲမဟုတ်လား"

ကျိုကုန်းလုံ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မည်းခနဲဖြစ်သွားတော့ သည်။

ကျင်းပုဟန်က တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ၊ အတိတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းမောတသ နေကြရမှာလဲ၊ တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခုအချိန်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေစမ်းပါ၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်မဟုတ်လား"

"တော်စမ်းပါ ခင်ဗျားစကားက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ ပျော်နေလို့သင့်မလားဗျ-

ခင်ဗျားပျော်ချင်ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်းသွားပျော်နေ၊ ဒဏ်ရာရနေတဲ့သခင်ကလေး ခဏတဖြုတ်လောက် အနားယူပါစေဗျာ"

"အိုဗျာ ခဏတဖြုတ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်သက်လုံး အနား ယူရပါစေမယ်"

ကျိုကုန်းလုံမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

"ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ရယ်စရာပြောတာလား"

"ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ရယ်စရာမပြောဘူးဗျ၊ သက်ဆိုး မရှည်ဘဲနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခါတည်းသေသွားရင် မကောင်း ဘူးလားဗျ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ကျင်းပုဟန်၏စကားများကို ကြားလိုက်ရ

သောအခါ လွှန်စွာတုန်လှုပ်နေမိသည်။

သို့သော်-

အပူရှပ်ကို ဟန်လုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ် သက်ခံ့မရှည်တော့ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလည်းဗျ"

"သိပါတယ် ကျုပ်က ဒါမျိုးဆိုသိပါတယ်"

ကိုကုန်းလုံက ခါးခါးသီးသီး ဝင်ရောက်တားမြစ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ သခင်လေးဟာ ကျင်းစုမန်းရဲ့ဒဏ်ချက်ကို မိသွားတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဒဏ်ရာဟာ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ ပြန်ကောင်းလာနိုင်တယ်"

ကျင်းပုဟန်က ပြုံးလိုက်သည်။

သေမင်း၏အပြုံးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်ဖြစ်သည်။ ကောက်ကျစ်မှုအပြည့်အဝပါဝင်သော အပြုံးဖြစ်သည်။

"ကိုကုန်းလုံ ခင်ဗျားက ဗေဒင်ဆရာလား၊ ဆေးဆရာလား၊ ကျုပ်ကတော့ ဗေဒင်ဆရာ ဆေးဆရာမဟုတ်ပေမယ့် သခင်လေးရဲ့ ရောဂါရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အသေအချာပြောရဲတယ်ဗျ၊ သခင်လေးဟာ မနက်ဖြန်အထိ အသက်မရှင်စေရဘူး၊ ကျုပ် အတိအကျပြောရဲတယ်"

ကိုကုန်းလုံ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

"ကျင်းပုဟန် ခင်ဗျားရူးနေသလား၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ၏အသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေလေသည်။

"အင်း- အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျုပ်သေမယ့်နေ့ကို ခင်ဗျားသိနေတာ ကျုပ်အံ့ဩနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေလို့မဖြစ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်ဗျ ကျုပ်အတွက် ခေါင်းမရှိသေးဘူး"

"ဟား ဟား- ဟား- ဒါလား၊ ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်က တရားဘက်တော်သားခြံကို ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ သူတို့က ခင်ဗျားအတွက် ခေါင်းတစ်လုံး စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့မှာ ခေါင်းတွေအများကြီးရှိတယ်ဗျ"

ကိုကုန်းလုံက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်မေးလိုက်၏။

"ခင်- ခင်ဗျားဆိုလိုတာက"

"ဟား- ဟား- ဟား ခင်ဗျားလည်း ဒီလောက်ဉာဏ်မတုံးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုလိုတာကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း သိပ်တွေးနေစရာ မလိုပါဘူး"

ကိုကုန်းလုံသည် ဉာဏ်ရည်သွင်ကောင်းသော်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပါချေ။

ကျင်းပုဟန်၏စကားအဓိပ္ပါယ်ကို သူနားပါသည်။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည့်အတိုင်း လူယုတ်မာ အချင်းချင်း တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက် သိပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်းပုဟန်သည် ထိုင်ရာမှထလျက် ဝမ်းလင်းဝါး၏ခုတင်ငယ်ရှိရာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်သွားလျက်ရှိချေပြီ၊ အနီးသို့ရောက်သောအခါ အပေါ်မှငုံ၍ မျက်တောင်မခတ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါး၏ သွေးမရှိသော မျက်နှာသည် ပို၍

ဖြုရော်သွား၏။

သို့သော် ဟန်ဆောင်တတ်သော လူယုတ်မာဖြစ်သည့် အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

ကျင်းပုဟန် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျိုကုန်းလုံ မသိပေမယ့် သခင်ကလေးကတော့ သိမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သခင်ကလေးက ဉာဏ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားတော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က မဟာမိတ်ပဲဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ကြံရတာလဲ"

"ထွီ"

ကျင်းပုဟန်က ပျစ်ပျစ်နစ်နစ် တံတွေးထွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်ဆက်၍---

"ဘာ- မဟာမိတ်လဲ၊ မဟာမိတ်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရက ဘာများတန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်လူဆိုရင်တော့ မဟာမိတ်ပဲ၊ အကျိုးမရှိတဲ့လူကတော့ ဘာမဟာမိတ်မှ မဟုတ်ဘူး"

"ဒီလိုတော့ မတွက်ပါနဲ့ဗျာ- ကျုပ်မှာ အခုလောလောဆယ် ဒဏ်ရာရနေတာတော့ မှန်ပါတယ်-

ဒါပေမယ့် ဒီဒဏ်ရာက တစ်သက်လုံး မပျောက်မယ့်ဒဏ်ရာ မဟုတ်ပါဘူး-

မကြာခင် ပျောက်သွားမယ့်ဒဏ်ရာမျိုးပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ အင်အားဟာ မြို့နယ် ဆယ့်သုံးမြို့နယ်မှာ အပြည့်အဝရှိနေပါတယ်၊ ကျုပ်လောက်

အင်အားကောင်းတဲ့မဟာမိတ် ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဒဏ်ရာ ပျောက်သွားတဲ့အခါ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားရနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ"

ကျင်းပုဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မှန်တယ်၊ မှန်တယ် သခင်လေးရဲ့စကားတွေ သိပ်မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲဒီအချိန်အထိ စောင့်မနေနိုင်ဘူးဗျ"

"နေပါဦးဗျ- ကျုပ်ကို လောလောဆယ်သတ်လို့ ဘာများ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခံစားနိုင်မှာတုန်း"

"အများကြီးပေါ့- ပြောနေဖို့လိုသေးလို့လား"

"လိုတာပေါ့ဗျာ--ကျုပ်တော့ စဉ်းစားလို့မရဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမှာ ဘာတွေ အကျိုးခံစားသွားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားထောင်ကြည့်ချင်တယ်"

"ကောင်းပြီ- ဒါဆိုလည်းပြောရတာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ် ဆယ် ခင်ဗျားသေပြီဆိုပါတော့ ချစ်ချစ်ဆီက ခင်ဗျားလိမ်ယူထားတဲ့ ရတနာတွေ ငွေတွေကို ကျုပ်အပိုင်ရမယ်ဗျာ"

"ဩော်-ဒါတောင် ခင်ဗျားသိထားပြီးပြီကိုး နောက်ကောဗျာ"

"ခင်ဗျားရဲ့အလောင်းကို တရားဘက်တော်သားခြံကိုပို့လိုက်မယ်ဗျ"

"ခင်ဗျားအကြံက ဘယ်ဆိုးလို့လဲဗျ၊ အင်း- ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူး သိပ်မဆိုးပါဘူးလို့ဆိုလိုရမှာပေါ့"

ကျင်းပုဟန်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် ဂုဏ်ယူချင်ပြီဗျို့ ခင်ဗျားလိုလူ

ကတောင် ကျုပ်ကို နှိုးကျူးရပြီဆိုတော့ ကျုပ်ခြေဖျားထောက်လောက် ပြီထင်တယ်"

"နေပါဦးဗျာ- သိပ်တော့ ဘဝင်မမြင့်စေချင်ဘူး။ ကျုပ် လက်အောက်မှာ ခင်ဗျားထက်တော်တဲ့သိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်-

နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အမေဟာ ဘယ်လိုအမေမျိုးလည်းဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားတယ်၊

ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသတ်ပစ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့အနာဂတ် ဘယ် မှာ လုပ်နိုင်တော့မလဲ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေသလား"

"ဟား- ဟား- ဟား သခင်လေးက တွေးပူစရာမရှိ တွေးပူ နေတာကိုးဗျ၊ အဲဒီကိစ္စက ကျုပ်ကိစ္စဗျ- ကျုပ်တွေးပြီးပူရမယ့်ကိစ္စ အခု ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်လိုက်လို့ ဘယ်သူကသိမှာလဲ၊ ဘယ်ခွေး တစ် ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှမသိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေနဲ့ ခင်ဗျား အမေဟာ ဘယ်သူ့ကို လိုက်ပြီးလက်စားချေမှာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ကျိုကုန်းလုံ့ရှိရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အင်း- ခင်ဗျားက ဘယ်ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီး မရှိဘူးဆိုလိုက်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျိုကုန်းလုံ့ကို စော်ကားလိုက်သ လို ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျိုကုန်းလုံ့ကို ခင်ဗျားမေ့ထား ဘယ်ရမလဲဗျ"

စင်စစ် ကျိုကုန်းလုံ့သည် သူတောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မဖြ သေးပါချေ။

သူတောင်းစားဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်သည့် ခေါင်းဆောင် သုံး ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟူသောဂုဏ်ထူးကို တပ် ပေးလိုက်သောအခါ ကုလားထိုင်ပေါ်ကုတ်ချောင်းချောင်းထိုင်နေသည့် ကျိုကုန်းလုံ့သည် ချက်ချင်းရင်ကော့၍ရပ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် သခင်လေးရဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တစ် ယောက်လုံးရှိသေးတယ်၊ သခင်လေးကိုသတ်ဖို့ ကိစ္စကို ကျုပ်အနေ နဲ့ဘယ်လိုမှခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

ကျင်းပုဟန်သည် ကျိုကုန်းလုံ့၏မောက်ကြွားကြွားစကားကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါချေ။

မမှုသည့်သဘော ဖြစ်ပါ၏။

ကျင်းပုဟန်သည် နောက်မလှည့်ဘဲ အေးစက်မာကျောစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကျိုကုန်းလုံ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အကြံပေးမယ်၊ ခင်ဗျား သာ တကယ့် လိမ္မာပါးနပ်မယ့်လူဆိုရင်တော့ ကိုယ့် ကုလားထိုင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေရမှာပဲဗျ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားက မိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့---"

သူသည် ကျိုကုန်းလုံ့ဘက်သို့လှည့်၍ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ရာမရဘဲ ကျန်နေသေးတဲ့တစ်ဖက်တည်း သောလက်နဲ့ ကျုပ်ကိုစမ်းချင်သေးသပဆိုရင်တော့ စမ်းကြည့်ပေတော့"

ကျိုကုန်းလုံ့သည် သူ၏ဒဏ်ရာရရှိထားသော လက်ကို ငုံ့ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား- ဟား"

ကျင်းပုဟန်ရယ်သံသည် တစ်ခန်းလုံးကို ဘောင်ဘင်ခတ်သွားစေတော့သည်။

အခန်းအပြင်မှနေ၍ တစ်ချိန်လုံး ချောင်းကြည့်နေသော ချစ်ချစ်သည် ကျင်းပုဟန်၏ယုတ်မာသော အကြံအစည်အားလုံးကို ကြားသိနေရသဖြင့် ခါးသီးစွာရှုံ့မှန်းနေတော့သည်။

ဤလူယုတ်မာမျိုးကား ကိုယ့် မိခင်ကိုပင် ရောင်းစားမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ပေတည်း။

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားသံကို ကြားလိုက်၏။

"အင်း- ရှားပါပေ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို မသိုးထမင်း မသိုးဟင်းနဲ့ လိုက်ရှာလို့တောင် တစ်လောကလုံးမှာ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တောင် ခင်ဗျားလက်နဲ့သေရမှာကို ဂုဏ်ယူရမလို ဖြစ်နေပြီ"

ကျင်းပုဟန်က နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပဲပေါ့ဗျာ- ခင်ဗျားလိုလူကတောင် ကျုပ်ကို ဒီလိုချီးကျူးချင်ချင်ဖြစ်နေတာကို ကျုပ်က သိပ်ဂုဏ်ယူနေမိတာဗျ-

သေခါနီး ဒီလိုစကားမျိုး ပြောနိုင်တာကိုတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ချီးကျူးတယ်-

အင်း- ခုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းနောင်တရနေပြီလို့ ကျုပ်တော့ ထင်နေမိတာပဲ"

"အလိုလေးဗျာ--ကျုပ်က ဘာတွေကို နောင်တရနေရမှာလဲ ကျုပ်အတွက် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေဝယ်ပေးခဲ့တယ်-

အဲဒီဆေးကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေခဲ့တာဗျ။

အဲဒီတုန်းကသာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ဆေးဝါးကောင်းတွေ ဝယ်မပေးခဲ့ရင် အခုလို အခြေအနေမျိုး ရောက်ချင်မှရောက်မှာပေါ့ဗျာ-

ဒါကိုတွေးမိရင် ခင်ဗျားကောင်းကောင်းနောင်တရနိုင်တာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်ခဏ၌ ဝမ်းလင်းဝါး၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသောအရိပ်လက္ခဏာတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွား၏။

ထိုအချက်ကို သူကိုယ်သူ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသည့် ကျင်းပုဟန် မမြင်လိုက်ပါချေ။

ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ သက်ပြင်းချသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က နောင်တလည်း ရတယ်၊ နမြောလည်း နမြောတယ်"

ကျင်းပုဟန်သည် ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘာ- ဘယ်လို နောင်တရတာတော့ ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက ဘာကိုနမြောနေရတာလဲ၊ ချစ်ချစ်ဆီက ခင်ဗျားညာယူခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို နမြောတာလား"

"ကြဲ့ကြဲ့ဖယ်ဖယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆင်းရဲသားမှမဟုတ်တာဘဲ၊ ငွေကြေးအတွက် ဒီလောက်မနမြောပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုလူတော်လူကောင်း

တစ်ယောက် အသက်မရှည်နိုင်တော့မှာကိုတွေးပြီး နမြောနေတာပါ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဟား"

ကျင်းပုဟန်မှာ အတောမသတ် ရယ်နေပြန်တော့သည်။

အတန်ကြာအောင် ရယ်မောနေပြီးမှ ကျင်းပုဟန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

"သခင်လေး ခင်ဗျား စိတ်ကောင်းပါတယ်နော်၊ သေရမှာက ခင်ဗျားဗျ၊ နားလည်ရဲ့လား။ ဘာတွေ သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အပြုံးမှာ အောင်နိုင်သူ၏ အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ကျုပ်က မငြင်းပါဘူး။ ကျုပ်က သေရမယ့်လူပါ-

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျုပ်နောက်လိုက်ပြီး သေရမယ့်လူပဲ"

ကျင်းပုဟန်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ငေါက်ငန်းလိုက်တော့သည်။

"တိတ်စမ်း ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း"

ဝမ်းလင်းဝါးကား ပြုံးမြဲပြုံးနေ၏။

ကျင်းပုဟန်ပင်လျှင် သူ့အပြုံးကို သံသယရှိလာ၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက ဖြည်းညင်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

"ဒီမှာ ကျင်းပုဟန်၊ ခင်ဗျားဟာဒီလောကထဲမှာ အကောက်ကျစ်ဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံးနဲ့ အရက်မရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီလို

ခိုးကျူးလိုက်လို့ သိပ်လည်း ဘဝင်မမြင့်သွားနဲ့ဦး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တန်းတူနီးပါး လိုက်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေလို့ပဲ-

အဲဒီလူကိုတော့ တခြားဝေးဝေးလံလံ သွားရှာစရာမလိုပါဘူး။ အဲဒီလူကတော့ ကျုပ်ပါပဲ"

ကျင်းပုဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် နဝတစ်ဖျား သာသွားတယ်လို့ ဝန်ခံရမှာပဲမဟုတ်လား။ ခုပဲကြည့်လေ ကျုပ်ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်သွားပြီမဟုတ်လား"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲဝင်နေပါပြီ-

ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား သိပ်အထင်မကြီးဖို့ သတိပေးနေတာပါ။ မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ကြတာပဲ"

ကျင်းပုဟန် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့သည်။

"ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်တော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေသိပ်မပြောနဲ့ ရှင်းရှင်းပြော"

"ရှင်းရှင်းပြောဆိုလည်း ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုနက ခင်ဗျား သောက်နေတဲ့အရက်ထဲမှာ ကျုပ်အဆိပ်ခတ်ထားတယ်ဗျ၊ ဒါပါပဲဗျာ"

ကျင်းပုဟန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည်။

သူ၏နဖူးမှ ဇီးကင်းခန့်ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလာတော့သည်။ သူသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ကြည့်၍

အော်ပြောလိုက်သည်။

"လူလိမ်- ခင်ဗျားညာပြောတာ၊ ခင်ဗျားသာ တကယ်အဆိပ်ခတ်ထားရင် ခုဆို ကျုပ်မသာဖြစ်နေပြီ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကျင်းပုဟာန်သည် သူ၏နဖူးမှချွေးများကို သပ်ချလိုက်သည်။ ခဏမျှကြာသောအခါမှ သူကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်သည်။

ထိုအခါ တဟားဟားရယ်မောတော့သည်။

သို့သော် သူရယ်သံကိုပင် သူ သံသယဖြစ်နေသည်။

ငိုသံရောစွက်နေသည့် ရယ်သံလေလားဟု သူ သံသယရှိလာသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ကျင်းပုဟာန်၏ ချောက်ချားသွားပုံကို အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ပြောသည်။

"ခင်ဗျား သံသယဖြစ်နေသလား။ ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်ကို သံသယမဖြစ်ပါနဲ့၊ ခုချက်ချင်းတော့ ခင်ဗျားမသေပါဘူး-

ကျုပ်က ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့သဘောမျိုး လုပ်ထားရတာဆိုတော့ ချက်ချင်း တုံးခနဲသေမယ့်အဆိပ်မျိုး ဘယ်ခတ်ပါ့မလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သေမယ့်အဆိပ်မျိုးပဲ ခတ်မှာပေါ့

ဒီအဆိပ်ဟာ ခုနစ်ရက်လောက်ကြာမှ သေမယ့်အဆိပ်မျိုးပါ။ ဒီအဆိပ်ကို ဖြေနိုင်မယ့်လူဆိုလို့ ဒီလောကတစ်ခုလုံးမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

"ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ တစ်ခုမှ ကျုပ်မယုံဘူး ဒီတော့ ခင်ဗျားကို အခုချက်ချင်း သတ်ပြမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ ခင်ဗျားမယုံဘူးမဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုသတ်ပေတော့ တစ်ခုတော့ရှိသပေါ့လေ၊

ကျုပ်သေပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားလည်း မလွယ်ဘူး။ နောက်ခုနစ်ရက် ဒါပဲ၊ ကဲ- သတ်ပေတော့"

ကျင်းပုဟာန်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာလျက် ဝမ်းလင်းဝါး၏အင်္ကျီစကို စုဆွဲလိုက်သည်။

လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်သတ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက်သာ ခံလိုက်ရလျှင် ဝမ်းလင်းဝါး တစ်ချက်တည်းနှင့် မုချအသက်ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော်-

သူ့လက်ဝါးသည် အောက်သို့ကျမလာဘဲ လေထဲ၌ တန်းလန်းကြီး မြောက်နေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ အေးဆေးသော လေသံကြောင့် သူ့စကားများကို သံသယဖြစ်ရန်မလိုဟု ကျင်းပုဟာန်တွေးလိုက်မိသည်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ကျင်းပုဟာန်၊ လုပ်လေဗျာ၊ သတ်လေဗျာ"

ကျင်းပုဟာန်၏ မြှောက်ထားသောလက်သည် အောက်သို့ကျသွားသည်။

"ဖြန်း- "

ကျင်းပုဟာန်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား လက်ဝါးစောင်းဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါချေ။

ဝမ်းလင်းဝါး၏ပါးကို ရိုက်ချခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

"ဖြန်း- ဖြန်း- ဖြန်း"

ထို့နောက် သူ၏ပါးအား ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်နေပြန်တော့သည်။

"ကဲ- ကဲ စားချင်ဦး ဒီပါးစပ်၊ သောက်ချင်ဦး ဒီပါးစပ်"

ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကျင်းပုဟန်- ဘယ့်နှယ်လုပ်နေတာလဲဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်နှိပ်စက် မနေစမ်းပါနဲ့-

ဒါမျိုးက ဉာဏ်ကစားတဲ့အလုပ်မျိုးပဲဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားထက် နာတစ်ဖျားသာသွားပြီလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဒါကို ဂုဏ်ယူနေတာမဟုတ်ပါဘူး"

ကျင်းပုဟန်သည် ရုတ်တရက် ဝမ်းလင်းဝါး၏ဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

"သခင်လေး ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခုနက ကျုပ်က ရယ်စရာပြောတာဗျ၊ ကျုပ်က သခင်လေးကို ဒီလိုလုပ်ရက်ပါ့မလား၊ ကျုပ်သောက်ထားတဲ့ အဆိပ်ကိုဖြေပေးပါနော်၊ ကျုပ် သခင်လေးရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဗျာ"

အရက်မရှိသူ၏ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသော စကားများကား အော့နလုံးနာဖွယ်ကောင်းလှသည်။

လူယုတ်မာတို့၌ ဂုဏ်သိက္ခာဟူသည် မြူမှုန်ဆံတစ်ချည်မျှင်စာမျှ မရှိချေတကား။

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားကိုပြန်ကယ်ရမယ်ဟုတ်လား။ ရပါတယ် ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ခုနစ်ရက်လောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်"

"ဗျာ ခုနစ်ရက်ဟုတ်လား- ဒီခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ သခင်လေးရဲ့ဒဏ်ရာက ပြန်ကောင်းနေပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြန်ကောင်းပြီပေါ့၊ ပြန်ကောင်းမှ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိပ်ကို ကျုပ်ကဖြေပေးနိုင်မှာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် လူမမာတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတဲ့ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အဆိပ်ကို ဘယ်ဖြေပေးနိုင်မှာလဲဗျ"

ကျင်းပုဟန်သည် သူ့နဖူး၌သီးနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သပ်ချရင်း---

"သခင်လေးရဲ့ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းမှတော့ ကျုပ်အသက်ကို ဘယ်ချမ်းသာပေးတော့မလဲဗျာ"

"ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုချမ်းသာပေးပါ့မယ်၊ ယုံမယုံတော့ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါမျိုးကတော့ စွန့်စားပြီး ယုံမှဖြစ်တာမျိုးကိုးဗျ"

"ခုနစ်ရက်အထိ ကျုပ်မစောင့်နိုင်ဘူး။ အခုဖြေပေးပါ"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ- ခင်ဗျားကို ခုချက်ချင်းဖြေပေးရင် ခင်ဗျားက ခုချက်ချင်း ကျုပ်ကိုသတ်မှာပေါ့"

ကျင်းပုဟန်သည် ဒူးတုပ်ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြန်သည်။

"ကဲ- ကျုပ်က ကောင်းကောင်းပြောနေတာ၊ ခုချက်ချင်း အဆိပ်ဖြေပေးမလား။ ဖြေမပေးဘူးလား။ ပြော- မပြောရင်တော့လား"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်---

"ခင်ဗျားကို ခုချက်ချင်းဖြေပေးရင် ကျုပ်သေရမယ်၊ ခင်ဗျားကို ချက်ချင်း ဖြေမပေးရင် အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်-

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ အသက်ရှင်နိုင်တဲ့လမ်းကိုတော့ ကျုပ်က မိုက်မိုက်မဲမဲမရွေးဘူးဗျ၊ ရွေးချင်းရွေးရင် နှစ်ယောက်စလုံးသေမယ့် လမ်းကိုပဲရွေးမှာပဲ"

ကျင်းပုဟန်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

❁

ချစ်ချစ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေ၏။ စောစောက ကျားကဲ့သို့ မာန်တဝင့်ဝင့်ဖြစ်နေသော ကျင်းပုဟန်သည် ယခုအခါ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိနေချေပြီ။

ထိုစဉ် ကျိကုန်းလုံက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"သခင်လေး- ဒီလောက် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ လူမျိုးကို ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်မှမတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သူ့ကို ဖြေပေးမပေးနဲ့ဗျာ"

ကျင်းပုဟန်သည် ကျိကုန်းလုံအား ဝေါက်လိုက်သည်။

"တိတ်စမ်း ခုမှလာပြီး ဘာနှမ်းဖြူးနေတာလည်း ခင်ဗျားသာ ယုတ္တိရှိရင် စောစောကတည်းက သခင်လေးဘက်က ဝင်ကူပါလား"

ကျိကုန်းလုံမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။ ကျင်းပုဟန်က ဆက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားသိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွမလုပ်နဲ့ ၊ ခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ဦး။

ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးသာထိုင်နေ၊ ကျုပ်နားကလော်မယ့်စကား
တွေ ထပ်မပြောနဲ့"

ထိုအခိုက်---

"ဝုန်း--"

အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွား၏။

လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာ၏။
ကျင်းပုဟန်သည် လွန်စွာ အံ့သြသွားသွား၏။

"ဟင်- ချစ်ချစ်"

ကျင်းပုဟန်၏ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

ချစ်ချစ်က ခါးထောက်ရင်း ရယ်မောနေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကျွန်မပဲ"

သူမသည် ခေါင်းကလေးကို နောက်ဘက်သို့အသာငဲ့၍
အော်လိုက်သည်။

"စင်လုံရေ- တွေ့ပြီ- သူတို့အားလုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ
တွေ့နေပြီ မြန်မြန်ဝင်လာခဲ့တော့"

သူမသည် ထိုသို့ အော်ခေါ်ပြီးသည်နှင့် ကျင်းပုဟန်အား
ရုတ်ခြည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကျင်းပုဟန်သည် အစပထမ၌ ချစ်ချစ်တစ်ယောက်တည်း
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချစ်ချစ်အားဖမ်းဆီးရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။

သို့သော်-

ချစ်ချစ်က စင်လုံအား လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသောအခါ
တွင်မူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး အနောက်တံခါးပေါက်သို့ ထွက်

ပြေးလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"လူယုတ်မာ ဘယ်ပြေးမလို့လဲ၊ ပြေးလို့လွတ်မယ်များထင်
နေသလား"

ချစ်ချစ်သည် ကျိုကုန်းလုံဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ကာ-

"ကျိုကုန်းလုံ ရှင်လည်း လူယုတ်မာပဲ၊ ချီယို့ဝူးကို သတ်သွား
တာရှင်ပဲ၊ ရှင်လည်း မပြေးနဲ့"

ချစ်ချစ်စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျိုကုန်းလုံသည် ကျင်းပုဟန်
နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးသည်ဆို
သည့်အပြေးမျိုးဖြင့် တစ်ချိုးတည်း ပြေးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟေး- ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပြေးကြတာလဲ၊
မပြေးကြနဲ့၊ ရှင်တို့တစ်ယောက်မှ မလွတ်ဘူး မှတ်ထား"

သူမ၏ပါးစပ်ကသာ တွင်တွင်အော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းကတော့ တစ်လှမ်းမျှ မရွေ့ပါချေ။

ဝမ်းလင်းဝါးသည်လည်း ရုတ်တရက် ချစ်ချစ်ရောက်ရှိလာပြီး
စင်လုံအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ များ
စွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

သို့ သော်-

ချစ်ချစ်၏ ဟန်အမူအရာများကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင်မူ
အခြေအနေကိုနားလည်သဘောပေါက်ပြီး စိတ်သက်သာရရသွားတော့
သည်။

"ချစ်ချစ် ခင်ဗျားရဲ့ ငလုံကို လိုက်ရှိုင်းမနေနဲ့တော့၊ ဒီမှာ ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပေတော့ဗျို့"

ချစ်ချစ်သည် ယခုမှ ဝမ်းလင်းဝါးအား လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"အခုလိုလာကယ်တာကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူးဗျာ"

"ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း"

"စင်လုံကို ခင်ဗျားတကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတယ်၊ စင်လုံလည်း လိုက်မလာပါလား"

"သူ အပြင်မှာရှိတယ်"

"ဟား- ဟား- ဟား တော်စမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူမို့လို့ သိပ်မရယ်နိုင်ဘူးဗျို့-

စင်လုံသာ တကယ်တမ်းအပြင်မှာရှိရင် ဒီနစ်ယောက်ဘယ်ပြေးလို့ လွတ်လိမ့်မလဲ"

"ဘာ- ကျွန်မခြောက်တာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား"

"ကျုပ်က ဒီလောက် လူကဲခတ်မညံ့ပါဘူးဗျ"

"ဘာလဲ- စင်လုံမပါလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး အောက်မေ့နေသလား"

"မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းလို့ ခွန်အားကုန်ခမ်းနေတဲ့လူပါ၊ ခင်ဗျားပြုသမျှခံရတော့မယ့် အချိန်ပါပဲ"

"ဟင်း- ဟင်း- ဟင်း စိတ်ချ- စိတ်ချ၊ ကျွန်မကလည်း လက်စွမ်းပြမှာပါ၊ ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့"

သူမသည် ဝမ်းလင်းဝါးနားသို့တိုးကပ်လာပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်လျက်---

"အင်း- ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဖဝါးနုနုကလေးတွေနဲ့ ပါးရိုက်ခံရတဲ့အတွက် ကျုပ် တကယ်ကံကောင်းတာပဲ"

"ဩော်- ဒီလိုလား။ ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ဖဝါးနုနုကလေးတွေကို ထပ်ပြီး မြည်းစမ်းကြည့်ဦးလေ"

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းလင်းဝါး၏ပါးပြင်အား အဆက်မပြတ် ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါး၏ ဖြူဖွေးသောမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တဖြည်းဖြည်း ညိုမည်း ယောင်ကိုင်းလာတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဝမ်းလင်းဝါးမှာ ချစ်ချစ်၏လက်ဝါးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပါချေ။

"တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်လည်း မခံနိုင်တော့ပါဘူး"

"ဟင်း- ကျွန်မဟာ အရင်ချစ်ချစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ အားလုံးပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဒါဟာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ချစ်ချစ်ရဲ့ ပဏာမလက်သံပဲ၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲ-

ခုလည်း ရောက်ဆဲပဲ၊ ကျွန်မ အခုရိုက်တာဟာ ကျွန်မခံရတဲ့ ဒုက္ခတွေရဲ့အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမရှိသေးဘူး။ ဘယ့်နယ်လဲ တရားမျှတရာရော ကျရဲ့လား"

"ကျပါတယ်- ကျပါတယ်"

"ကျွန်မဆီက လိမ်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြန်ပေးလေ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သူ့အိတ်ထဲ၌သိမ်းထားသော နားကပ်တစ်ရံကို တုန်ယင်ချည့်နဲ့စွာ ထုတ်ယူ၍ပေးလိုက်ရတော့သည်။

မပေးလျှင် လွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤနည်းအတိုင်း ပါး ဆက်ရိုက်ရုံနှင့် သူ့အသက်ထွက်သွားနိုင်ကြောင်း သူသိသည်။

ချစ်ချစ်က သူ့မ၏နားကပ်တစ်ရံကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ- ကံတရားများ တယ်ဆန်းတာပဲ၊ ရှင် အခုဘာတတ်နိုင် သေးသလဲ"

"မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ"

ချစ်ချစ်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ရှေ့ဆက် မည်ကဲ့သို့လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်သည့်နယ် ဝမ်းလင်းဝါးအားတုပ်နှောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းလျက် ထိုကျောက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်ခွါလာခဲ့တော့သည်။

❁

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ချစ်ချစ်အား မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လည်းဗျ၊ အပန်းမကြီး ဘူးဆိုရင်တော့ သိပါရစေဗျာ"

"ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ကျွန်မသဘောနဲ့ကျွန်မ လုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ် ဒါပဲ"

အတန်ကြာလျှောက်လာပြီးသောအခါ လမ်းမကြီး တစ်ခု ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုလမ်းမကြီးပေါ်၌ နှင်းများကျထားသဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ် နေသည်။

ချစ်ချစ်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဝမ်းလင်းဝါးကိုမူ နှင်းခဲများပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး သစ်ပင်အောက်ခြေ ကမူစွန်းတစ်ခုပေါ်ထိုင်၍ အပန်းဖြေနေတော့သည်။

ထိုစဉ်

မြင်းလှည်းတစ်စင်းမောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချစ်ချစ် သည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။ ကပျာကယာထ၍ မြင်းလှည်းကို တား လိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းထဲမှ ခေါင်းတစ်လုံးပြူထွက်လာလေသည်။

"ဒီမြင်းလှည်းက စင်းလုံးငှါးထားတဲ့ မြင်းလှည်းဗျ၊ လမ်း ခုလတ်က ခရီးသည်ကိုမတင်ဘူး"

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူအား ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောမနေချေ။

မြင်းလှည်းတံခါးကိုသာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းထဲ၌ လူသုံးယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ကိုမျှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူး သည်ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။

သို့သော်-

မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ဖူးသည်ကို စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေ လေသည်။

ထို့ကြောင့်-

အပင်ပန်းခံ၍ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုလူသုံးယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ- ရှင်တို့အားလုံး ဆင်းကြစမ်း"

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က တအံ့တဩပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ငှားလာတဲ့လှည်းဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က ဆင်း ပေးရမှာလဲ"

"ဆင်းပေးရမှာပေါ့၊ အခု ရှင်တို့ကို ဓားပြတိုက်နေတာရှင့်၊ ဓားပြတိုက်နေတာ"

"ဟင်- ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ ဓားပြက"

"ဓားပြက ကျွန်မပဲ"

ထိုလူသည် နားမလည်သော မျက်နှာဖြင့် ချစ်ချစ်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူ၏ခါး၌ဓားရှည်တစ်လက် ချိတ်ဆွဲထား ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုဓားကိုလျှပ်တစ်ပြက် လုယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်-

"ချွမ်း" ခနဲ ရိုက်ချိုးလိုက်လေသည်။

— -

ထိုလူသုံးယောက်စလုံး မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားကြလေ တော့သည်။

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြတော့။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာဆင်းလာကြသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား မြင်းလှည်းထဲသို့ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။

"ဒီမှာ မြင်းလှည်းဆရာ မောင်းနိုင်ပြီ"

မြင်းလှည်းသမားမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်ကြောက်ရွံ့စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်- ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလည်းခင်ဗျား"

"ရှေ့ကိုသာ ဆက်မောင်း၊ ရောက်ရင် ကျွန်မပြောမယ်၊ ထပ် ပြီး စကားမရှည်နဲ့တော့"

"ရှမ်း--"

မြင်းလှည်းသမားက သူ၏မြင်းများအားရိုက်လိုက်သည့် ကျာ ပွတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြင်းလှည်းသည် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးဖြင့်အထပ်ထပ်ရစ်ပတ် တုပ်နှောင်ခံထားရသဖြင့် အနည်းငယ်မျှမလှုပ်ရှားနိုင်ပါချေ။

သို့သော်-

မျက်နှာကား ပြုံးနေသည်။

"အင်း- ဟုတ်ပါ့ဗျား၊ ခင်ဗျားက အခုဆိုရင် ဓားပြမိုလ်ကြီး ဖြစ်သွားပြန်ပြီပေါ့"

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား မည်သို့မျှပြန်မပြောချေ။

သူ၏လက်ခုပ်ထဲမှ ရေဖြစ်နေသည့် ဝမ်းလင်းဝါးကို အသုံးချ၍ စင်လုံ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားစေမည့်အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ရမည်ဟု ကြိတ်၍ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်နှင့် တွေဝေထိုင်းမှိုင်းနေသည့် သူမ၏စိတ်ဓာတ်များသည် ရုတ်ချည်းကြည်လင်ရွှင်ပျသွားတော့၏။ သူမသည် မြင်းလှည်းသမားအား လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ဟေ့ မြင်းလှည်းဆရာ၊ အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့ကို မြန်မြန်မောင်းစမ်း။ နောက်ပြီး အကောင်းဆုံးတည်းခိုခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ မြင်းလှည်းကိုရပ်၊ ငါခိုင်းသလိုလုပ်ရင် မင်းအဖို့ ကျေးဇူးရှိမယ်၊ နားလည်ရဲ့လား"

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့"

❁

မြင်းလှည်းသည် အလွန်ကြီးကျယ်ခန့်ညားသော တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏အိတ်ထဲမှ ငွေလွှဲလက်မှတ်များကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလက်မှတ်များ၌ အနည်းဆုံး လွှဲထားသည့်ငွေမှာ ငါးရာဖြစ်သဖြင့် တန်ဖိုး အတော်များသည့် လက်မှတ်များဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သူမသည် ငါးရာတန် ငွေလွှဲလက်မှတ်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းသမားအား ပေးလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသမားမှာ သူမျှော်လင့်မထားသည့်ငွေကြေးပမာဏကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

"ရင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးရှိတယ်ဆိုတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား။ နောက်လည်း စကားသိပ်မပြောနဲ့"

သူမသည် တည်းခိုခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး တည်းခိုမည့်ဧည့်သည်များကို လက်ခံစာရင်းရေးသွင်းသည့်စားပွဲခုံ၌ သွားရပ်လိုက်သည်။ ထိုစားပွဲခုံ၌ထိုင်နေသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် အဘိုးအိုရှေ့ရှိစားပွဲသို့ တစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲ လက်မှတ်ကို ချထားလိုက်သည်။

လက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြကာ-

“အခန်း နှစ်ခန်းပေးပါ၊ မြင်းလှည်းထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဝေဒနာရှင်ကိုလည်း သွားသယ်ပြီး အခန်းထဲထည့်လိုက်ပါ၊ သူ့ကို သယ်ရုံ သယ်နော်၊ ဘာမှ မလုပ်ကြနဲ့-

ကျွန်မအကြောင်းနဲ့ကျွန်မဖို့လို့ ဒါကို သေသေချာချာမှာတာ၊ မနောက်ပြီး ဟောဒီ တည်းခိုခန်းမှာရှိတဲ့ ဆိုင်လုလင် အားလုံးကို တစ်ယောက်ကို ငွေနှစ်ဆယ်စီ ဆုချလိုက်ပါ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ချစ်ချစ်ပေးသည့် ငွေလွှဲလက်မှတ်၏ တန်ဖိုးကြောင့် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်လာသည်။

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ခေါင်းလှည့်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လာကြစမ်း။ ဟောဒီက ဧည့်သည်ကို အခန်းကောင်းကောင်း နှစ်ခန်းပေးလိုက်ဟေ့-

မြင်းလှည်းပေါ်က ပါလာတဲ့ ဝေဒနာရှင်ကိုလည်း ပွေ့ချီပြီး အဲဒီအခန်းထဲ ပို့လိုက်ကြစမ်း”

ချစ်ချစ်သည် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးချအနားယူတော့သည်။

အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို စိတ်ကြိုက် မှာယူစားသောက်သည်။

ထို့နောက်-

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ငွေငါးရာတန် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကို သူ့လက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ ဟေး- မင်းအပြင်သွားစမ်း။ ယောကျ်ားဝတ်စုံတစ်စုံနဲ့မိန်းမဝတ်စုံ သုံးလေးစုံဝယ်ခဲ့၊ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံမင်းယူလိုက်၊ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

ထိုဆိုင်လုလင်သည် အပြေးအလွှားထွက်ခွါသွားတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါး၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ထမင်းစားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ချစ်ချစ်က မဖြေချေ။

“ကျုပ်လည်းဆာလှပြီဗျာ- ကျုပ်အတွက်လည်း မှာပေးပါဦး”

ချစ်ချစ် လုံးဝစကားမပြောဘဲ အခန်းဝသို့လျှောက်သွား၏။

“ဟေ့- ဒီကို စားပွဲထိုးတစ်ယောက် လာစမ်း”

ဆုငွေနှစ်ဆယ်စီရထားသဖြင့် စားပွဲထိုးများ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသည်။

“သူ့ကို အသားမပါတဲ့ ပေါက်စီနှစ်လုံး ပေးလိုက်စမ်း၊ ဒါထက်ပို မပေးနဲ့နော်- ငါမှာတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ဝမ်းလင်းဝါးက---

"လုပ်ပါဗျာ- ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါတော့၊ ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်"

ချစ်ချစ်သည် စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

"ကောင်းပြီ ရှင် ကျွန်မနိုင်းတာလုပ်နိုင်မလား။ ကျွန်မစကား နားထောင်ပြီး ကျွန်မနိုင်းတာကိုလုပ်မယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ- ခင်ဗျား နိုင်းချင်တာနိုင်းပါ။ ကျုပ် တစ်သဝေ မတိမ်း လိုက်နာပါ့မယ်"

"ရှင်--တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပြောတာပါဗျာ- ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အကျဉ်းသားဖြစ် နေတဲ့လူပဲဥစ္စာ"

"ကောင်းပြီ ရှင်ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ရှင်ကိုယ် တိုင်ရုပ်ဖျက်ရမယ်-

အောင်မာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင့်မှာ ရုပ်ဖျက်ပစ္စည်း အစုံအလင်ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် ဘယ်လိုပုံမျိုးဖြစ်အောင် ရုပ်ဖျက်ရ မယ်ဆိုတာကိုသာ အမိန့်ရှိပါတော့"

ချစ်ချစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အင်း- မိန်းကလေးလို ရုပ်ဖျက်လိုက်စမ်းပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။ အတန်ကြာမှ စကားပြောနိုင်သည်။

"ဗျာ- ဘယ်လို၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်ရမယ် ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ"

ချစ်ချစ်က ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ စောစောကတော့ ရှင်က ကျွန်မနိုင်းတာ တသွေ မတိမ်း လုပ်ပါ့မယ်ဆို၊ ခုတော့ လုပ်ငန်းတောင် မစရသေးဘူး ရှင်က ငြင်းဆန်နေပြီလား"

ဝမ်းလင်းဝါး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ- မတူမှာစိုးလို့ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ မတူရမှာလဲ၊ ရှင့်မျက်နှာက ရုပ်မဖျက်ခင် ကတည်းက မိန်းကလေးနဲ့တူနေတာ"

"ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားသဘောပဲဗျာ- ဘယ်အရွယ်လောက် ရုပ်ဖျက်ရမယ်ဆိုတာကိုသာပြော"

ချစ်ချစ်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ သူလိုချင်သည့် အ သက်အရွယ်၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

"အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်ရှင့် နောက်ပြီးသူဟာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရတဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်မျိုးလည်း ပေါက်နေရမယ်၊ ဒီလောက် ရုပ်ဖျက်နိုင်ရင် တော်ပါပြီ"

❁

ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကို နာတာရှည်ခံစားနေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် နွမ်းနယ်ညှိုးလျှစွာ ချစ်ချစ်ရှေ့၌ရပ်နေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုမိန်းကလေးအား ကြည့်၍ရယ်ချင်လာသည်။ သို့သော်-

သူမသည် တတ်နိုင်သမျှ မရယ်ဘဲ ချုပ်တည်း၍ နေလိုက်သည်။ ဝမ်းလင်းဝါးသည် မိန်းကလေးတစ်ဦး အဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

ဝမ်းလင်းဝါးကမူ အကြောင်းကံခေလှသည့် သူ့ဘဝအတွက် ငိုချင်စိတ်ပေါက်နေမိသည်။

ချစ်ချစ်သည် အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုရှာပြီး ဝမ်းလင်းဝါးအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

"ရော့ ဒီအင်္ကျီကိုဝတ်ထားလိုက်"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလျက် ချစ်ချစ်

ပေးသည့် အင်္ကျီကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်အလိုကျ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကဲ- ဘာများ ထပ်လုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ ပြောပါ"

"ကျွန်မကိုလည်း ရုပ်ဖျက်ပေးပါဦး"

"ဗျာ"

"ကျွန်မကို ရုပ်ဖျက်ပေးဖို့ပြောနေတာ၊ အံ့သြစရာလား"

"ကောင်းပါပြီ ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်ပေးရမလည်းဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ"

"ကျွန်မကို ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ"

"ရုပ်ချောချော ပုံစံမျိုးလား။ ရုပ်ဆိုးတဲ့ပြဇာတ်ရုပ်သဏ္ဍာန်မျိုးလား"

"ရုပ်ချောချော ယောကျ်ားပီပီသသ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး လိုချင်တယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြန်သည်။

"အင်း- ကျုပ် ရုပ်ဖျက်ပညာတတ်ထားတာ ငါးပါး မှောက်တော့တာပဲ၊ ဒီပညာကို အစကတည်းက မတတ်ခဲ့ရင် အကောင်းသားဗျာ"

ချစ်ချစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ရှင် ဒီပညာကို ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ"

"ဗျာ- ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရှင်သာ ဒီရုပ်ဖျက်ပညာ တတ်ကျွမ်းမထားဘူးဆိုရင် ဒီနေ

ရာကိုတောင် ရှင်ရောက်မလာတော့ဘူး- ဟိုကျောက်လိုဏ်ဂူထဲမှာ ဂ တည်းက ရှင့်ကို ရိုက်သတ်ပြီးနေပြီ"

မကြာမီပင် ချစ်ချစ်တစ်ယောက် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရုပ်ပြောင်းသွားတော့၏။

သူမသည် မှန်တစ်ချပ်ရှေ့ရပ်လျက် သူမ၏ ရုပ်အသွင်ကို ကြည့်ရှုနေသည်။

မှန်ထဲတွင် သူစိမ်းယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ လွန်စွာကျေနပ်သွား၏။ ဝမ်းလင်းသါးကိုလည်း ကြိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့မော၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ပြင်-

လူအတော်များများသည် သူတို့တည်းခိုနေသည့်တည်းခိုခန်းသို့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ပြတင်းတံခါးဝမှထွက်လျက် အတွင်းခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လျက် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဟေ့- ငါ့ဆီကို တစ်ယောက်လာစမ်း"

ဆိုင်လုလင်ကလေးသည် သူ မမြင်ဖူးသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

သို့သော်-

ဤအခန်းများ၌ တက်ရောက်နေထိုင်သူများမှာ အခန်းခ ရှင်းပေးပြီးသူများဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် တားမြစ်ကန့်ကွက်နိုင်သည့်အခွင့် အာဏာမရှိပါပေ။

ဆိုင်လုလင်ကလေးက ရိုကျိုးစွာမေးမြန်းလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလည်းခင်ဗျာ"

"မင်းတို့တည်းခိုခန်းမှာ လူတွေများလှချည်လား။ လာတည်းကြတဲ့လူတွေလား"

ချစ်ချစ်သည် ယောကျ်ားသံပေါက်အောင် လေသံမာမာဖြင့် ပြောရမည့်အချက်ကို မမေ့ချေ။

ထို့ကြောင့် လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတလော ကျွန်တော်တို့တည်းခိုခန်းမှာ ဧည့်သည်တော်တော်များများ ရောက်နေကြပါတယ်"

"အဲဒီလူတွေက ကုန်သည်ပွဲစားတွေလား။ စီးပွါးရေးသမားတွေလား ၊ဘာတွေလဲ"

"ကုန်သည် ပွဲစားတွေတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ။ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ တူတာပဲ"

"ကောင်းပြီ၊ ငါ ဒါပဲသိချင်တယ်၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ"

ဆိုင်လုလင်ကလေးသည် ချစ်ချစ်နှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ချစ်ချစ်၏နောက်ဘက်၌ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကိုတအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ သိပ်အံ့ဩနေမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

ဤအခန်းကို လာရောက်ငှါးရမ်းထားသည့် မိန်းကလေးသည် လွန်စွာအပေးအကမ်းရက်ရောသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိသည်။

ယခု သူနှင့်စကားပြောနေသူ၏နောက်၌ ရပ်နေသည့် ရှုံ့မဲ့ရှုံ့ကုန်း မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပေ၊

ချစ်ချစ်က လှမ်းဝေါက်လိုက်သည်။

" ဟေး မင်း ဘာကိုငေးနေတာလဲ"

"မ- မ ငေးပါဘူးခင်ဗျာ"

"မင်းကို ငါ ဘာပြောလိုက်သလဲ"

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့ သွားပါတော့မယ်ခင်ဗျာ"

ချစ်ချစ်သည် ဆိုင်လုလင်ကလေးအား ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေ၏။

ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါမှ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

သူ့နောက်၌ ကြောင်အမ်းအမ်းရပ်နေသည့် ဝမ်းလင်းဝါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

"ကဲ- ရှင်ကြားတယ်မဟုတ်လား။ သိုင်းလောကသားတွေ တော်တော်များများ ရောက်နေကြတာကို၊ ဒါဘာအဓိပ္ပါယ်လည်း ဒါကို ကျွန်မ သိချင်တယ်"

"ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလည်းဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားအသိပဲ"

ချစ်ချစ်သည် စားပွဲခုံကို ဖြန်းခနဲ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ၊ ရှင်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို မှောက်လိုမှောက်၊ လှန်လိုလှန် လုပ်နေတဲ့လူပဲ၊ ရှင် မသိဘူးဆိုတာ ကျွန်မ မယုံဘူး"

"ဗျာ- ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ၊ သိုင်းလောကဆိုတာ အမြဲတမ်းငြိမ်သက်နေတဲ့ လောကမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုပြောင်းလဲနေတာပါ၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အပြောင်းအလဲတွေရှိနေတာ ကျွန်တော်ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ"

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းလင်းဝါးအား မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။

"နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်မ မေးစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ထင်အင်းရှန်တို့လူစုဟာ တရားဘက်တော်သားခြံဝင်းထဲ ရောက်သွားပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားရတာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

"ဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး"

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒါ ရှင့်လက်ချက်မဟုတ်လား။ သိုင်းလောကမှာ ရှင့်လောက် ယုတ်ကန်းတဲ့လူ ရှိမှမရှိတာ"

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ထစ်ခနဲရှိ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တရားခံလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာကိုးဗျ"

ချစ်ချစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

"အင်းလေ- ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ရှင့်ဆီက ဒီအကြောင်းသိရမှာပါ"

သူမသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား စကားမပြောတော့ဘဲ အခန်းတံခါးအား ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် လာခဲ့စမ်း”

ဆိုင်လုလင်ကလေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ”

“ထမ်းစင်တစ်ခု သွားငှါးစမ်းကွာ၊ နောက်ပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ငှါးခဲ့၊ ငါတို့ အခန်းထဲမှာချည်းအောင်းနေရင် အညောင်းမိပြီး သေလိမ့်မယ်၊ ငါ့တူမအတွက် လေကောင်း လေသန့်ရှူနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အားလုံးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဆိုင်လုလင်သည် အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးက မချိပြုံးပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တူမလို့ခေါ်လိုက်တာ မှားသွားပြီဗျ၊ ဦးလေးနဲ့တူမအရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အစ်မဖြစ်ဖြစ် ညီမဖြစ်ဖြစ်ခေါ်ရင် သူများယုံနိုင်တာပေါ့၊ အခု ခင်ဗျားသုံးနှုန်းပုံက သူများ မသင်္ကာစရာဖြစ်သွားပြီ”

ချစ်ချစ်က ခက်ထန်မာကျောသော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း၊ ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဘာလည်း ထပ်ပြီး ပါးရိုက်ခံချင်လို့လား”

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းကာပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူများ မယုံမှာစိုးလို့ပြောတာပါ”

“လူယုံမှာ မယုံမှာ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အခုလို တူမလို့ပြောလိုက်ရတာတောင် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာမသတီဘူးရှင့်”

သူမသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား အေးစက်မာကျောစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး-

“ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင့်ကိုသတိပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်မ ခိုင်းသလို အေးအေးသက်သာ လိုက်လုပ်ရင်လုပ်နော်၊ လိုက်မလုပ်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကားယားလုပ်လို့ကတော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

မကြာမီပင် ဆိုင်လုလင်သည် ထမ်းစင်တစ်ခုနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုငှားလာသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအားထမ်းစင်ပေါ်ထိုင်စေပြီး ပဝါတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှလွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထမ်းစင်ပေါ်မှဝမ်းလင်းဝါးကို ကြည့်လျက် ရယ်ချင်နေသည်။

သူမက ရယ်ချင်စိတ်ကို မြိုသိပ်လျက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူများတွေအပေါ် ဒုက္ခပေးထားတဲ့လူဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ဆီဒုက္ခပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ ဖုံလုံတစ်လှည့် ငါးပုံတစ်လှည့်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်တော့ မခံ့စတမ်းဘဲ”

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ ချစ်ချစ်အား မည်သို့မျှပြန်မချေပရဲတော့ချေ။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍သာ နေရလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် သူ၏လက်ကိုဆွဲယမ်းပြီး အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

"ကဲ- သွားကြမယ်"

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထမ်းစင်ကိုဝင်တမ်းလျက် ထွက်ခွါလာကြလေသည်။ ချစ်ချစ်က နောက်မှလိုက်လာပါသည်။

မကြာမီပင်-

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လမ်းတစ်ခုလုံးသည် လူပေါင်းများစွာ များပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ထိုများပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေသူကြား၌ သာမန်အရပ်သူ အရပ်သားများ နည်းပါးလှသည်။

အသွင်အပြင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရ သိုင်းသမားဟု ခန့်မှန်းနိုင်သူကများသည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုသိုင်းသမားများကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူသိသူ တစ်ယောက်မျှမပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ကား ခြသေ့်ကြီး ချောင်ဝူးနှင့် ဝါစုကျူးတို့ပေတည်း။

သို့သော်-

ရှေ့ဘက်သို့ အနည်းငယ်လျှောက်မိသည်နှင့် သူတွေ့ဖူးသူနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်

လျှောက်လာသော်လည်း ချစ်ချစ်တို့အား လုံးဝမမှတ်မိပါချေ။

ချစ်ချစ်တို့ကလည်း ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြသည်။

မကြာမီပင် ခန်းနားကြီးကျယ်သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြန်တော့သည်။

"ကဲ- ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြ"

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ထမ်းစင်အား အောက်သို့ချထားလိုက်ကြသည်။

ချစ်ချစ်သည် ထမ်းစင်ထမ်းသူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား လှမ်းပြောသည်။

"ကဲ- ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်တူမကို စားသောက်ဆိုင်ထဲ တွဲခေါ်ပေးကြပါလား"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားတော့သည်။

သို့သော်-

သူ စကားမပြောနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

သူတို့ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာကတည်းက ဝမ်းလင်းဝါး၏ သွေးကြောများအား ချစ်ချစ်က ပိတ်ထားခဲ့သောကြောင့်ပေတည်း။

ချစ်ချစ်နှင့်ဝမ်းလင်းဝါးတို့သည် လွတ်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့ထိုင်၍ မကြာမီပင် ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးနှင့် ဝါစုကျူးတို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ချောင်ဝူးနှင့် ဝါစုကူးတို့သည် ချစ်ချစ်တို့နှင့်မနီးမဝေး စားပွဲတစ်လုံး၌ဝင်ထိုင်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြားနေသည်။

ချစ်ချစ်သည်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြားပြီး အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး၌ သိုင်းလောကသားများနှင့် ပြည့်နှက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူမသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း [illegible] စားနေသည်။

သိုင်းလောကသား အများအပြား လာရောက် စုဝေးနေကြခြင်း၏အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်းရိပ်စားမိလာ၏။

သူမသည် စဉ်းစားနေရင်းမှ အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိလိုက်သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့သတိပြုမိရသနည်း။

အကြောင်းရှိသည်။

ထိုလူကြီး၏မျက်နှာမှာ ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် ဖြစ်နေရုံမျှမက ရုပ်လည်းအတော်ကလေး ဆိုးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှာခေါင်းကပွနေရုံမျှမက ညှင်းသိုးမှတ်ဆိတ်များလည်း ရှိနေသည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌လည်း အရောင်အဆင်း သိပ်မရှိလှသော သားရေအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသေးသည်။

အထူးခြားဆုံးသောအချက်မှာ ထိုလူကြီး၌သိုင်းသမားဟန်ပန်လုံးဝ မရှိခြင်းပေတည်း။

သူသည် တာဝန်ဝတ္တရားများမှ ခေတ္တ အနားယူနေသည့် အရာရှိတစ်ယောက် သော်လည်းကောင်း၊ ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရပေမည်။

ထို့ပြင်-

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ခွက် ရစ်ခွက်ချထားလေသည်။ အမှန်စင်စစ် အရက်ရစ်ခွက်များထားရှိမှုနှင့် အံ့ဩစရာမရှိလှပါချေ။

အံ့ဩစရာရှိသည့်အရွက်များ-

ထိုအရက် ရစ်ခွက်အတွင်းရှိ အရက်များမှာ တစ်ခွက်နှင့်တစ်ခွက် အရက်မျိုးချင်း မတူခြင်းပင်တည်း။

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူအားကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းကြောက်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့်-

ဝမ်းလင်းဝါးအား တီးတိုးမေးလိုက်မိသည်။

"အဲဒီလူကို ရှင်သိလား"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်လျက် ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်လောကလုံး၌ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အလား ဆူညံစွာ စကားပြောလာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကိုပြောနေသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား အစ်ကိုကြီးကို မတွေ့တာ အတော်ကြာနေပြီ၊ ဘယ်ဘက်ကိုများ ခြေစကြာဖြန့်နေသလဲ၊ အစ်ကိုကြီး အဆင်ချောနေရင် ကျုပ်တို့ကိုလည်း အကြောင်းကြားဦးမှပေါ့"

ထိုအခါ အခြားတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဘယ်ကလာ ဟန်ကျရမလည်းကွာ၊ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာကွ"

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား ပီပီသသတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

ထိုလူသည် ဝံကြောင်ကလေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဝမ်းလင်းဝါးကမှု မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးမျက်နှာဖြစ်နေသည့် ဥဒ္ဒရုပ်ရည်မှာ ဝေဒနာခံစားနေရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးနှင့် သူ့အဖေါ်တို့က အခန်းဝ၌ရပ်ရင်း သူတို့ထိုင်နိုင်မည့် စားပွဲလွတ်ကိုရှာဖွေနေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်-

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ထွက်လာကာ သူတို့အား တားဆီးလိုက်သည်။

ထိုဆိုင်လုလင်သည် ယဉ်ကျေး ချိုသာစွာဖြင့် ဝံကြောင်ကလေးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

"သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ဒီဆိုင်မှာ နေရာမရှိတော့ပါဘူး။ တခြားတစ်ဆိုင်မှာ သွားရောက်စားသောက်ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက်မျှမထိုင်ဘဲ လစ်လပ်လျက်နေသည့် စားပွဲသုံးလုံးရှိရာသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်လုလင်အား လှည့်ကြည့်ကာ---

"မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း စားပွဲ သုံးလုံး လွတ်နေတာ၊ ဒါနဲ့များတောင် ငါတို့ကို နှင်လွှတ်နေရသလားကွ"

"ဒီစားပွဲသုံးလုံးက ကြိုတင်မှာကြားထားတဲ့ စားပွဲတွေပါဗျာ၊ မကြာခင် လူတွေရောက်လာမှာပါ"

ဝံကြောင်ကလေး၏အဖေါ်သည် ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ဟေ့ ဘယ်သူ လာမှာမှာ ငါတို့က သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါတို့အရင်ရောက်တယ်၊ ဒါ ငါတို့နေရာပဲ"

ဆိုင်လုလင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ကာရင်း-

"သည်းခံကြပါဗျာ- ငွေရှိရင် ဘယ်နေရာမဆို သွားစားလို့ရပါတယ်၊ ဒီတော့ အခြားဆိုင်မှာလည်း သွားစားကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေး၏အဖေါ်မှာ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

"မင်းတို့က ငါတို့ကို အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊ ငါတို့ကို ဘာကောင်တွေမှတ်နေလို့လဲ"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆိုင်လုလင်၏မျက်နှာသို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

သိုင်းပညာ အနည်းငယ်တတ်ထားသော ဆိုင်လုလင်က

ထိုလူ၏လက်သီးကို လွှတ်အောင်ရှောင်နိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တစ်ဆိုင်လုံးရှိ ဆိုင်အလုပ်သမားများသည် သူတို့၏ အပေါင်းအဖော်ကိုကာကွယ်ရန် ဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

သို့သော် သူတို့သည်သာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယော ဆိုင်အပြင်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"ဒါ- ဒါ ဝံကြောင်ကလေးရဲ့လက်ချက်ပဲ"

ဆိုင်ခန်းထဲ၌ထိုင်နေကြသော သိုင်းသမားများသည် ဝံကြေ ကလေး၏တိုက်ကွက်များကို စိတ်ဝင်တစားလေ့လာနေကြသည်။

နောက်ဆုံး-

မတ်တပ်ရပ်နိုင်သည့် ဆိုင်လုလင်ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယော မျှမရှိတော့ချေ။

"ကဲ- ငါတို့ကိုတားဆီးမယ့်လူ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ လွှ နေတဲ့ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ကြစို့"

ဝံကြောင်ကလေးနှင့် သူ့အဖော်သည် လွတ်နေသည့် စား တစ်လုံး၌ဝင်ထိုင်ကြရင်း သူတို့၌ ပါလာသည့်အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်လိုက်ကြပြီး တ ယောက်တစ်လှည့် ကောက်မော့နေကြတော့သည်။

ထိုစဉ် ထွားကျိုင်းမြင့်မားလှသော လူဆယ်ယောက်ခန့် ဆို ဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် ဆိုင်တွင်းရှိလူများကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်

ဝံကြောင်ကလေးတို့၏စားပွဲကို မြင်မိကြသောအခါ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ရင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြသည်။

ထိုလူများထဲမှတစ်ယောက်က ဝံကြောင်ကလေးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ဒီရောက်နေတယ်ကြားလို့ ကျုပ်တို့ ဒီလိုက်လာကြတာဗျ၊ လွဲများ လွဲနေမလားလို့ စိုးရိမ်နေကြရသေးတယ်၊ ခုလို တွေ့ရတော့မှပဲ စိတ်အေးသွားရတော့တယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက လက်မြှောက်နှုတ်ဆက်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေသည်။

"လာဟေ့ ထိုင်ကြ၊ အရက်တော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ စားစရာ ဟင်းလျာတော့ မရှိဘူးကွ"

ထိုလူများသည် တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း သူတို့လက်ထဲမှ အထုပ်များကို မြှောက်ပြလိုက်ကြသည်။

"ဒါတွေ ပူမနေစမ်းပါနဲ့အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျုပ်တို့က ဒါတွေ သိပြီးသားပါ။ ဒီမှာတွေ့လား။ အစ်ကိုကြီးရောက်နေပြီလို့ ကြားကတည်းက ဒါတွေ ဒါတွေ စီစဉ်ပြီးသားပါ"

သူတို့၏အထုပ်များကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖြေချလိုက်ကြသည်။ ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ကဏန်းနှင့် ခေါက်ဆွဲစသည့်စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာမျိုးစုံပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးနှင့် အဖွဲ့သားများသည် တအုံးအုံး တရုံးရုံးဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်နေကြတော့သည်။

သူတို့အုပ်စုကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော

လူငယ်တစ်ယောက်ရှိသည်။

ထိုလူငယ်သည် ချစ်ချစ်တို့နှင့်ကပ်နေသည့် စားပွဲဝိုင်း၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူငယ်က သူတစ်ကိုယ်တည်းပြောသလိုလို၊ သူ့စားပွဲ၌ပင် ထိုင်နေသည့်လူကြီးအားပြောသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"အင်း- ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့၊ ပျော်လိုက် ပါးလိုက် စားလိုက် သောက်လိုက်နဲ့"

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူကြီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ယောက်ျားက အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ ဒီလို လုပ်နေပုံမျိုး ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခတွေမှာပဲ၊ အဲဒါကို ကျုပ်လောင်းရဲတယ်ဗျာ"

ထိုစဉ် အတွင်းခန်းမှ လူသုံးယောက်ထွက်လာကြသည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌

ဆူဆူညံညံ စားသောက်နေကြသော လူအားလုံးမှာ ဓါတ်ရေနံငြိမ်းလိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်တို့စားပွဲမှ လူငယ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဟင် ဒီလူက ဘယ့်နှယ် ဒီမှာရှိနေသေးတာပါကလား"

သူ့ဘေးရှိ လူက---

"ဟုတ်တယ်လေ ရှိတာပေါ့ဗျာ- သူက တခြားဆိုင်ကြီးများတွေလို အုပ်ချုပ်သူနဲ့ လွှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်နေ့တခါ

ခေါက်တော့ အမြဲတမ်း စစ်ဆေးနေတာပဲ"

လူငယ်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒီလူရှိရင် ဟိုလူတွေ မလွယ်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ စောင့်ကြည့်နေ"

ချစ်ချစ်သည် အတွင်းခန်းထဲမှထွက်လာသော လူသုံးယောက်အား အကဲခတ်လိုက်သည်။

သုံးယောက်အနက် အလယ်မှလူသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် သားသားနားနားရှိသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဆိုသူဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

ထိုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးမားထွားကျိုင်းခြင်းမရှိပေ။

သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် ထူးမခြားနားပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်-

နှုတ်ခမ်းမွေး အနည်းငယ်ရှိခြင်းကမှ အခြားသူများထက် အနည်းငယ် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ထိုလူအား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သော်လည်း ထိုလူက ဝံကြောင်ကလေးအား လုံးဝမကြည့်ပေ။

အခန်းထဲရှိ အခြား အခြားသော သိုင်းသမားများကိုသာ ကြည့်သည်။

ထို့နောက် သူကဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး---

"ခရီးဝေးက ရောက်လာတဲ့မိတ်ဆွေများကို ကျုပ်က ညှော်ခံပြုစုမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်---"

ဝံကြောင်ကလေးကရယ်မောရင်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အတွင်းခန်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းရသေးသလား ဗျ"

ဆိုင်ရှင်သည် ဝံကြောင်ကလေး၏စကားကြောင့် မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်မတူပေ။

ထိုစကားများကို မကြားလိုက်ရသည့်အလား သူပြောနေသည့် စကားကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို ပြုစုညီခံတဲ့နေရာမှာ ချွတ်ယွင်း ချက်ကလေးများ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကလေးတွေ တွေ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ကြားဖြတ်ပြောပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ညှော်ခံပုံက မဟုတ် သေးဘူး။ ညှော်ဝတ်မကျေဘူး။ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ"

ဆိုင်ရှင်သည် ဝံကြောင်ကလေးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာ သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက နောက်ပြောင်ပြသည်။

ဆိုင်ရှင်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောရင်းပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘာ ကြည့်နေတာလည်းဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ ဘူးလား"

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း- ခင်ဗျားကို ကျုပ်မမှတ်မိဘူး"

"မမှတ်မိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ မှတ်မိရင် ရန်ဖြစ်ရဦးမယ်"

"ရန်ဖြစ်မှာကို ကျုပ်ကကြောက်နေတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကလူသိပ်များတော့ ရန်သိပ်ဖြစ်လို့ မကောင်း ဘူး"

"ရန်ဖြစ်တာပဲဗျာ၊ လူ များများနည်းနည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပြောပါ"

ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာ၌ ဒေါသရိပ်များသမ်းလာသည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သက်သက်အရက်ခွဲတာဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ပြန်ပြီးအရက်ခွဲရတာပေါ့"

ဆိုင်ရှင်ဘေးမှ လူနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏အရှင်သခင်အား စော်ကားနေသည့် ဝံကြောင်ကလေးအား အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။

"ယား---"

ဆိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် လေထဲ၌ခုန်ပျံ ဝဲလျက် ဝံကြောင်ကလေးထံ ဝင်သွားသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ထိုင်ရာမှမထဘဲ သူ၏လက်ဝါးနှစ် ဖက်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

"သွားစမ်း"

"ဝုန်း--"

ဆိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွား သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဒါပဲ ကျုပ်ကို မထိလို့ကတော့ ကျုပ်က သူများကိုမထိဘူး။ ကျုပ်ကိုလာထိရင်တော့ ဒီလူကို သံသရာ မဆုံးမချင်း လက်စားလိုက်ချေမှာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးတို့၏ တိုက်ပွဲကိုကြည့်၍ တစ်ခန်းလုံးရှိ သိုင်းသမားများက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ဝံကြောင်ကလေး၏ ဘက်တော်သားများကမူ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် အားပေးနေကြသည်။

ထိုပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အေးတိအေးစက် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကြည့်နေသူမှာ အရက်ခွက် ရစ်ခွက် ရှေ့၌ချထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ဆိုင်ရှင်အား မေးငေါ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ- ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ"

ဆိုင်ရှင်က မည်သည့်စကားမျှမပြောပေ။

သူ၏ အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ချွတ်လျက် သူ၏တပည့်တစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်

ဝံကြောင်ကလေးအား စေ့စေ့ကြည့်လျက်---

"ကဲ ကျုပ်ကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ"

"အဆင်သင့်ရှိနေရင် ကျုပ်ကိုလာတိုက်လေဗျာ"

"လာပါ- ခင်ဗျားရဲ့လက်ရည်ကို ကျုပ် ကြည့်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားကပဲ စတိုက်စမ်းပါ"

"ဟင့်အင်း- ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောပြီးပါကော၊ သူများက ကျုပ်ကိုစပြီး မတိုက်လို့ကတော့ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်တော့မှ စ မတိုက်ပါဘူးလို့"

ဆိုင်ရှင်က ထပ်မေးသည်။

"ခင်ဗျားက စ မတိုက်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ စ မတိုက်ဘူး"

ဆိုင်ရှင်သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွားပြီး သူ့တပည့်ထံမှ အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ယူဝတ်လိုက်သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြမေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ"

ဆိုင်ရှင်က အေးတိအေးစက် စကားသံထွက်လာသည်။

"ကျုပ်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ သူများကို စ မတိုက်ဘူး။ ဒီတော့ အခုရန်ပွဲက ဘယ်မှာဖြစ်မြောက်တော့မှာလဲ"

ဆိုင်ရှင်သည် ဧည့်ပရိတ်သတ်များကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

"ကဲ--မိတ်ဆွေတို့အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ကြပါ၊ ကနေ့ မိတ်ဆွေတို့စားသောက်သမျှ တန်ဖိုးငွေ ပေးချေစရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်ကပဲ ပြုစုဧည့်ခံတာပဲလို့ မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်"

ထို့နောက် သူသည် အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွါသွားလေတော့သည်။

❁

လူအားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

ချစ်ချစ်ကတော့ ဝမ်းသာသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် မပိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှမလုပ်သည်ကို သူမ သိသည်။

သို့သော်-

မည်သူမျှ အနှာတရမဖြစ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်သွားသည်က ပိုကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် အေးဆေးစွာ စားသောက်ရင်း သူမဘေးစားပွဲခုံ၌ရှိနေသည့် လူငယ်အား စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"မိတ်ဆွေက တစ်ယောက်ထဲပဲလား"

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လျက် တလေးတစား ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ တစ်ယောက်ထဲပါပဲဗျာ"

"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့စားပွဲကို ကူးခဲ့ပါလား။ ခင်ဗျားလည်း အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ"

လူငယ်က---

"ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ ဧနီးပါနေတယ်မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း ဧနီးမဟုတ်ပါဘူး တူမပါ"

"ဪ- "

လူငယ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်-

ချစ်ချစ်တို့၏စားပွဲသို့ကူးပြောင်းလာသည်။ ချစ်ချစ်ကလူငယ်ထိုင်ထိုင်ချင်း ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်မြင်ဖူးသလိုပဲဗျာ"

"မြင်ဖူးချင်လည်း မြင်ဖူးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲဗျ"

"စင်လုံပါ"

လူငယ်သည် ချစ်ချစ်ကိုတအံ့တသြကြည့်ရင်း--

"ဪ- လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက စင်လုံကိုး"

"ဘာ- ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိလို့လား"

"သိတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ"

"ဟား ဟား ဟား ကျုပ်က ဒီလောက်တောင် နာမည်ကြီးနေသလားဗျ"

"ဟာ ကြီးပြီလားဗျာ- သိုင်းလောကထဲမှာတော့ ခင်ဗျားကို

မချီးကျူးသူ မရှိသလောက်ပါဘဲဗျာ"

"ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်တော့မေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကိုတော့ မသိရသေးပါလား"

"ကျုပ်နာမည် စိမ့်ရှမ်းပါ"

"ဩော်- ခင်ဗျားက စိမ့်ကျားခံတပ်ကလူကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးတယ်ချည်း အောက်မေ့နေတာ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုစိမ့်အင်းနဲ့ တော်တော်ရုပ်ချင်းဆင်နေတာကိုး"

စိမ့်ရှမ်းသည် ချစ်ချစ်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့သည်။

"ခင်ဗျား ကျုပ်အစ်ကိုကို သိလို့လား"

"သိတယ်"

စိမ့်ရှမ်းသည် ဝမ်းသာအားရ လေသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်အိမ်ကထွက်လာတာ ကျုပ်အစ်ကိုကို လိုက်ရှာတာပါ။ ခုထက်ထိ သဲလွန်စ မရသေးတော့ ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမယ်မှန်း မသိသေးပါဘူး။ ကျုပ်အစ်ကိုကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ပါသလဲခင်ဗျာ"

ချစ်ချစ်သည် စိမ့်အင်းနှင့်ထင်းအင်းရှန်တို့လူစု တရားဘက်တော်သားခြံဝင်းသို့ ပြန်သွားကြသည်ကို သတိရလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အမှန်အတိုင်းပြော၍ မဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်သဖြင့် လိုးလွှဲ၍ ဖြေလိုက်လေသည်။

"အင်း- ခင်ဗျားအစ်ကိုကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က တွေ့လိုက်ရတာဗျ၊ နောက်ပိုင်း တစ်ခါမှထပ်မတွေ့တော့ဘူး"

"အေးဗျာ- ကျုပ်အစ်ကို အိမ်ကထွက်သွားတာ နှစ်ဝက်လောက်ရှိနေပြီ၊ တစ်ခါမှ ပြန်မလာဘူး။ အဖေနဲ့အမေ စိတ်ပူနေလို့ ကျုပ်က ထွက်ရှာရတာပေါ့"

ချစ်ချစ်သည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေသည်။

"ဩော် ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ ဒီမြို့မှာ သိုင်းလောကသားတွေ တော်တော်များများ ရောက်နေကြတယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဗျ"

"ဟင်- ခင်ဗျား မသိသေးဘူးလား။ သူတောင်းစားဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ခုထက်ထိ လူစားမထိုးနိုင်ဘူးလေ၊

ဒါကြောင့် သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေ ဒီမြို့မှာ လာစုနေကြတာပေါ့။

သူတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပပြီး ဂိုဏ်းချုပ်အသစ် ရွေးချယ်ကြမလို့ဗျာ"

စိမ့်ရှမ်းသည် ချစ်ချစ်နှင့်စကားပြောနေသည့်တစ်လျှောက်လုံး မိန်းကလေးတစ်ဦးပမာရုပ်ဖျက်ထားသည့် ဝမ်းလင်းဝါးအား မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်နေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုအချက်ကို အစောပိုင်းကတည်းက သတိပြုမိသဖြင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမြိုသိပ်ထားနေရသည်။ သူမသည် စိမ့်ရှမ်းအား ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါထက် မိတ်ဆွေက ကျုပ် တူမကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်

မှတ်တယ်"

စိမ့်ရှမ်းမှာ သူ့နိုး လူအမိခံရသူကဲ့သို့ ရက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း နီရဲလာသည်။

ချစ်ချစ်ထံမှ ဤကဲ့သို့ ပွင့်လင်းလှသည့် စကားလုံးများသည် ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်မိချေ။

ထို့ကြောင့် ဘာစကား ပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားမိတော့သည်။

ချစ်ချစ်က ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်တို့မရဲ့ အသက်ကမငယ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြင်ပေါ်ကြင်ဘက် ရွေးတဲ့နေရာမှာ ချီးများနေတော့ ယခုထက်ထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့"

စိမ့်ရှမ်းထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဒါဖြင့် သူက ဘယ်လိုလူမျိုးကို သူ့အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်တာတဲ့လဲ"

"အသက်ငယ်ရမယ်၊ ရုပ်ချောရမယ်၊ ငွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊

အင်း- မိတ်ဆွေလိုလူမျိုးဆိုရင် သူ့ သဘောကျမှာသေချာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူလိုချင်တဲ့အချက်တွေအားလုံးက မိတ်ဆွေမှာရှိနေတာ မဟုတ်လား"

စိမ့်ရှမ်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား မသိမသာအကဲခတ်လိုက်၏။

ဝမ်းလင်းဝါး၏ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည့် မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချစ်ချစ်မှာ လွန်စွာကျုံ့နှပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်အော်သံကို အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး ကြားလိုက်ကြရသည်။

"ဟော ဟိုမှာ မိတ်ဆွေကြီးစင်လုံလာပြီဟေ့"

ချစ်ချစ်မှာ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝှူးသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဆိုင်အပြင်သို့ ကပျာကယာပြေးထွက်သွား၏။

ဆိုင်ခန်းအတွင်း၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည့် အခြေအနေကို အအံ့ဩဆုံးဖြစ်သွားသည့် လူမှာစိမ့်ရှမ်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူ့နှုတ်မှ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် အံ့ဩစကားထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"စင်လုံက ဒီမှာပဲ၊ ဘယ်က စင်လုံတစ်ယောက် ရောက်လာရတာလဲ"

"ဒါ- ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်ကတော့ စင်လုံပဲ"

"နာမည်တူ စင်လုံတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ"

"ဒါ- ဖြစ်နိုင်တယ်"

သူမသည် ပြောသာပြောနေရသော်လည်း သူမ၏ရင်ထဲ၌မူ

တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ဆိုင်တံခါးဝသို့ လှမ်း၍ ကြည့်နေမိတော့သည်။ ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံ၏လက်မောင်းကို ဝမ်းသာအားရ ကိုင်ခွဲလျက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်။

စင်လုံ၏ကြည်လင်သောအပြုံးသည် သူ့အား သိပြီးသူများရော မသိသေးသူများပါ ခင်မင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

သူသည် ပြုံးရယ်ရင်း ဝံကြောင်ကလေးအား စကားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားမျက်လုံးကတော့ တကယ့်ကြောင်မျက်လုံးပဲဗျာ ကျုပ်ဆိုင်ရှေ့တောင်မရောက်သေးဘူး- ဘယ့်နှယ် လှမ်းမြင်နေရတာလဲ"

"ကျွန်တော်က အရင်တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တခြားလူတစ်ယောက်ကတွေ့တာပါ၊ သူတို့အော်သံကြားလို့ ကျွန်တော်ပြေးထွက်ဘာတာပါ"

ချစ်ချစ်သည် သူ့အား ခက်ထန်စွာ မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့သည့် စင်လုံ၏စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် စင်လုံထံသို့ လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လားဗျ- မိတ်ဆွေကြီးစင်လုံ"

စင်လုံသည် ချောင်ဝူးကိုကြည့်လျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဗျာ--၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဟောင်း ဆွေ

ဟောင်းတွေကို မမှတ်မိ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးတွေ့တာ အဲဒီမိတ်ဆွေပဲဗျ"

ခြသေ့်ကြီးချောင်ဝူးသည် ဝံကြောင်ကလေးကိုပါ ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပါ ကျုပ်စားပွဲကိုလာထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ၊ မကောင်းဘူးလား"

ဝံကြောင်ကလေးက တဟားဟား ရယ်မောရင်း---

"ဖြစ်တယ်- ဖြစ်တယ် ဘယ်စားပွဲမှာထိုင်ထိုင် ပိုက်ဆံပေးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ့အဖို့ ဆိုင်ရှင်ကဒကာခံထားတော့ အားလုံးအခမဲ့ချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှာနဲ့ လက်ခံပါတယ်"

ချစ်ချစ်က စားပွဲကို ဝုန်းခနဲတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး-

"ကဲ- တို့ပြန်ကြမယ်"

စိမ့်ရှမ်းက အံ့သြသွားသည်။ ချစ်ချစ်တို့ ဤသို့ရုတ်ချည်းထပြန်သည့်ကိစ္စကို သူ မတွေးတတ်ပေ။

"ပြန်တော့မယ်ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ကျုပ်က တစ်မိနစ်တောင် မကြည့်ချင်ဘူး"

သူမက လက်ဖြင့်ဝှေ့ယမ်းလျက် အချက်ပြလိုက်သောအခါ အပေါ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဝမ်းလင်းဝါးအား ဖေးမလျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

စိမ့်ရှမ်းသည် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခွါသွားသည့် ချစ်ချစ်တို့အား ငေးမောကြည့်နေမိရာမှ ရုတ်တရက်သတိရလာပြီး ကမန်းကတန်း ထ လိုက်မိတော့သည်။

"ဒီမှာ- ဒီမှာ ခဏလောက်"

ချစ်ချစ်သည် စိမ့်ရှမ်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ- ဘာပြောမလို့လဲ"

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာတည်းခိုကြပါသလဲ"

"ဘယ်မှာ တည်းခိုရမှာလဲ၊ ဒီမြို့ရဲ့ အကြီးဆုံးတည်းခိုခန်းမှာ ပေါ့"

ချစ်ချစ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့်လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

စိမ့်ရှမ်းသည် သူ့စားပွဲသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဝံကြောင်ကလေးတို့ လူစုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူရေရွတ်လိုက်သည်။

"အင်း- တစ်နေ့ထဲ စင်လုံနှစ်ယောက်ကို တပြိုင်တည်း တွေ့လိုက်ရတာပါကလား"

❁

အခန်း (၂၈)
ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ အရက်ကိုယ်ရံတော်

ထိုအချိန်တွင် စင်လုံသည် ဆယ့်ခုနှစ်ခွက်မြောက်အရက်ကို မော့သောက်နေလေသည်။ အခန်းထဲရှိ မျက်လုံးပေါင်းများစွာသည် စင်လုံထံသို့ ရောက်နေသည်။

စင်လုံအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာနေသည်။ ထို အချက်ကို စင်လုံ သတိမထားမိချေ။

သူ့ဦးခေါင်းထဲ၌ ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို အဖြေရှာစဉ်းစားလျက် ရှိနေသည်။

သူ့ ဦးခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်လာသည့် ပြဿနာမှာ ချစ်ချစ်ဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် လှပချောမောသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ်လည်း လွန်စွာမေတ္တာထားသည်။

သူ့ကိုချစ်လွန်းသဖြင့် ဤသို့တကောက်ကောက် လိုက်ပါ

နေခြင်းကို သူ မသိမဟုတ် သိပါ၏။

သို့သော်-

သူမသည် လွန်စွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသော သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့သော သူဌေးသမီးသည် မိမိနှင့်မတန်။

မိမိနှင့်အတူနေပါက ဆင်းရဲပင်ပန်းသည့်အပြင်အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

ထိုသို့ ရေရှည်ကို မျှော်တွေးမိသဖြင့် စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင် လျက် သူမအား တမင်နှင်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ၏သရုပ်ဆောင်မှုကောင်းလှသဖြင့် ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည် စက်လက်ဖြင့် မိမိအပါးမှ ထွက်ခွါပြေးလွှားခဲ့လေပြီ။

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် သူ့အနားဥ်မရှိသောအခါမှ ချစ်ချစ်ကို သူ သတိရလာမိသည်။

သူလုပ်ရပ်များမှာ မှားခဲ့လေပြီလားဟု သံသယလည်း ဝင် လာသည်။

သူ့ဦးခေါင်းထဲသို့ ဒုတိယဝင်လာသူမှာ ဝေဝေဖြစ်သည်။

ဝေဝေသည် နိုကိုးရာမဲ့ သနားစဖွယ်မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ်၏ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဝေဝေပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ယခု ဝေဝေ တစ်ယောက် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်နေသနည်း။

သူ နောက်ဆုံးသတိရသူမှာ ကျင်းစုမန်းဖြစ်သည်။

ကျင်းစုမန်းသည် မိမိအားနှုတ်ဆက်လျက် ခွဲခွါသွားသည်။ စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်းအကြောင်းကောင်းကောင်းသိ၏။ ကျင်းစုမန်း

လိုလူမျိုးသည် မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်သည့်လူမျိုးဖြစ်၏။

ကျင်းစုမန်းက သူ့အား မခင်မင်၍မဟုတ်ချေ။

ကျင်းစုမန်းသည် ယခုအခါ လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အပေါ်၌ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်သာ ခွဲခွါသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်လုံသည် အရက်သောက်နေရင်း သူနှင့်ဆက်စပ်နေသည့် လူများ၊ သူဖြေရှင်းရမည့်ပြဿနာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားနေမိ သည်။

အခြားသူများ၏စိတ်ထဲတွင်မူ စင်လုံသည် မည်သည့်အရာ ကိုမျှမတွေး ပျော်ပျော်နေသေခဲ့ဟူသော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ဟု မှတ် ထင်နေကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စင်လုံသည် အမြဲတမ်းပြုံးနေသော ကြောင့်ပေတည်း။

စင်လုံသည် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူဖြစ်၍ သူတစ်ပါး စိတ်မ ချမ်းသာမည့်အလုပ်မျိုး လုံးဝ မလုပ်လို၊

သူတစ်ပါး ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မည့် အလုပ်မျိုးကိုသာ လုပ်လို သည်။ သူသည် ပူဆွေးခြင်းကို အခြားသူများအား ခွဲဝေပေးမည့် လူမျိုးမဟုတ်ချေ။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းကိုခွဲဝေပေးလိုသည့် လူစားမျိုး သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်-

လူများစွာတို့သည် စင်လုံ၏ပြုံးနေသောမျက်နှာကို ကြည့်၍

ပူပင်သောကကင်းဝေးသူဟု မှတ်ယူမိကြလေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် အရက်ကိုသာမော့သောက်ရင်း-

"ဒါထက် ချစ်ချစ်နဲ့ကျောင်းစုမန်းတို့ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ၊ သူတို့ကို ခုထက်ထိ ကျွန်တော်မတွေ့မိသေးဘူး"

စင်လုံသည် ဝံကြောင်ကလေး၏စကားကို မဖြေသေးဘဲ အရက်ကို ရေးဦးစွာမော့ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ---

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဒါတွေကို နောက်တော့မှပြောပြမယ်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် အကင်းပါးသူဖြစ်သည်။

စင်လုံသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေတတ်သူဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းစွာသိသည်။

စင်လုံထံမှ ယခုကဲ့သို့ စကားမျိုးကြားရခြင်းမှာ သူ၌ ထိုအကြောင်းပြောပြရန် အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာရှိနေ၍သာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ချစ်ချစ်နှင့်ကျောင်းစုမန်းတို့အကြောင်း ထပ်မံ၍ မမေးတော့ချေ။

ထိုစဉ် ခြင်္သေ့ကြီးချောင်ဝူးက---

"စင်လုံ ခင်ဗျားဒီကိုရောက်လာတာ သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကိုရခဲ့လို့ မဟုတ်လား"

စင်လုံက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍ဖြေသည်။

"မရပါဘူးဗျာ- ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ဖိတ်စာ ရရ မရရ ဒီအစည်းအဝေးကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ရမှာပဲ"

ချောင်ဝူးက စင်လုံ၏အပြောကိုသဘောကျသွားပြီး တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။

"ဟား ဟား ဟား- သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

ဝါးစုကူးက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ရှင့်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးချောင်ဝူးကတော့ ရှင့်ကို အမြဲသတိရနေတာပါ၊ စကားစပ်မိတိုင်း ရှင့်အကြောင်း ထည့်ထည့်ပြောတာပဲ"

စင်လုံသည် အရက်ခွက်ကိုသောက်မည့်ဟန် ပါးစပ်တွင်တေ့လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချသည်။

ထို့နောက် ချောင်ဝူးနှင့်ဝါးစုကူးတို့နှစ်ယောက်အား ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ကျုပ် မေးပါရစေဦး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာအရက်ကို ဘယ်တော့သောက်ရမှာလဲဗျ"

"အို--"

ဝါးစုကူးမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရက်သွေး ဖြန်းသွားလေသည်။

ချောင်ဝူးသည် ဝါးစုကူးအား ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လျက် စင်လုံအား အေးအေးသက်သာပြန်ပြောသည်။

"သောက်ရမှာပါဗျာ၊ မကြာခင် သောက်ရတော့မှာပေါ့"

စင်လုံသည် ချောင်ဝူးနှင့်ဝါးစုကူးတို့၏ အပြုအမူကို ကြည့်လျက် သူ့ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာတစ်ခုခံစားလိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ် မတိုးမကျယ်အသံတစ်ခုကို အားလုံး ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

"သူငယ်တို့က ကိုယ့်ဘာသာကို သောက်နေကြတာကိုး

ကျုပ်ကိုလည်း ခေါ်တိုက်ဦးမှပေါ့"

ထိုအသံသည် ကျယ်လောင်လှသည်မဟုတ်ချေ။

သို့သော်-

ထိုအသံ၌ အင်အားအပြည့်အဝပါသဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံးရှိ လူတိုင်း ပီပီသသ ကြားလိုက်ကြရသည်။

စင်လုံသည် အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အရက်ခွက်များကို စားပွဲပေါ်ချလျက် သုတေသနပြုလုပ်နေသည့် ပိန်ပိန် ပါးပါး အဘိုးအိုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စင်လုံသည် ထိုအဘိုးအိုအား ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခု ခံစားလိုက်မိသည်။

အခြားသူများက ထိုအဘိုးအိုအား မည်သို့အကဲခတ်မည်ကို မသိသော်လည်း စင်လုံကမူ ထိုအဘိုးအိုအား ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခန့်မှန်းသည်။

သို့သော် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်သည်ကိုတော့ စဉ်းစား၍မရအဲ ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

အဘိုးအို၏အေးစက်သော မိတ်ဖွဲ့လိုသည့်စကားကို မာနံ ကျင်လိုချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထ၍ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"လာပါခင်ဗျာ၊ သောက်ရပါတယ်"

သို့သော် အဘိုးအိုက ထိုင်ရာမှ မထချေ။

"ဒါဖြင့်- ကျုပ်စားပွဲကိုကူးလာခဲ့ပါလား။ ကျုပ်စားပွဲက အရက် သောက်ဖို့ ပိုအဆင်ပြေပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲထုလိုက် လေသည်။

အဘိုးအို၏အပြုအမူကို ရင့်သီးသောအပြုအမူဟု ယူဆသ ဖြင့် ဒေါသထွက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ဒီအဘိုးကြီးက တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလား။ မသွားနဲ့ဗျာ"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

"သူက ကျုပ်တို့ထက် အသက်ကြီးတဲ့လူဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ကပဲ လိုက်လျောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျုပ်သွားလိုက်ပါ့မယ်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်"

စင်လုံနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့သည် အဘိုးကြီး၏စားပွဲသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် ဝံကြောင်ကလေးကိုမကြည့်၊ စင်လုံကိုသာ ကြည့်ပြီး တောင်းပန်သည်။

"မောင်ရင်ကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး မကြိုဆိုတာကို စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်၍ ဘုတောလိုက်သည်။

"မရပ်ချင်လည်း ရပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေပြောနေရ တာလဲ"

အဘိုးအိုသည် ဝံကြောင်ကလေးအား စကားတုံ့ပြန်မပြော

တော့ချေ။ သူ၏ ရှည်လျားသောအင်္ကျီ၏ အောက်ပိုင်းကိုလှန်ပြ... ထိုအခါ ဝံကြောင်ကလေး၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွား... တော့သည်။

အဘိုးအို၏ ခြေထောက်နစ်ဖက်သည် ဒူးခေါင်းအထိ ပြ... နေသည်တကား။

အဘိုးအိုသည် အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးများ... ဝံကြောင်ကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကျုပ်မတ်တတ်ထပြီး ဘာ့ကြောင့် မကြို... အကြောင်းရင်းကို ရှင်းလောက်ရောပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ လွန်စွာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားမိ... တော့သည်။

"ကျုပ်- ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို အာ... မိပါတယ်ဗျာ"

အဘိုးအိုက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းသာ တကယ် အားနာတတ်တယ်ဆို... ကျုပ်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေး သွားနေပေးပါ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တာ... ဟုတ်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက အားနာသော်လည်း အဘိုးကြီးက ... မနာ-

အဘိုးကြီး၏ ပြတ်သားသော စကားကြောင့် ဝံကြေ... ကလေးမှာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်လျက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွ... လေတော့သည်။

"အင်း- ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလို မိုချိုးမှုစ်ချိုး အပြောခံရတာ ဒီတစ်ခါပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကဲ-ဗျား ကျုပ်က ခင်ဗျားစားပွဲမှာမထိုင်ဘဲ ရပ်နေရင်ကောဗျာ"

အဘိုးအိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါတော့ မင်းစိတ်နဲ့မင်းကိုယ် မင်းသဘောပဲ"

စကားဆုံးသည်နှင့် စင်လုံအားလက်ပြ၍-

"ကဲ--မောင်ရင်ထိုင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဘိုးအိုသည် ကုလားထိုင်၌ စင်လုံ အကျအနထိုင်ပြီးသော အခါမှ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ အရက်ခွက် ခုနစ်ခွက်ယူခဲ့စမ်း"

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဆိုင်လုလင်ကလေးက အရက်ခွက် ခုနစ်ခွက်ယူလာပေးသည်။

အဘိုးအိုက အရက်ခွက် ခုနစ်ခွက်ကို စင်လုံရှေ့၌ တန်းစီချပေးရင်း အေးဆေးစွာစကားပြောသည်။

"မောင်ရင့်နာမည်ကို ကျုပ်ကြားခဲ့တာ အတော်ကြာနေပါပြီ မောင်ရင်ဟာ သိုင်းပညာထူးချွန်သလောက် အရက်ကိုလည်း အတော်သောက်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်၊

အဲဒီလောက် အရက်သောက်နိုင်ပြီဆိုရင်-

အရက်အမျိုးအစားကိုလည်း တော်တော်ကလေး ခွဲခြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

စင်လုံကပြုံးလိုက်သည်။

"သိုင်းပညာကတော့ လူတွေပြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲ- အရက်အကြောင်းတော့ နည်းနည်းပါးပါးသိတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်"

"ဟား ဟား ဟား မောင်ရင်က သိပ်နှိမ့်ချသကိုး၊ အရက်အကြောင်း သိရင်လုံလောက်ပါပြီလေ"

အဘိုးအိုသည် သူ့ရှေ့၌ချထားသည့် အရက်အိုးအတွင်းမှ အရက်များကို စင်လုံ့ရှေ့ချထားသည့် ပထမဆုံးသော အရက်ခွက်ထဲသို့ လောင်းငှဲ့ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဝက်ခန့်ထည့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ အရက်သည် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် တောက်နေသည်။

အဘိုးအိုက စင်လုံအား အချက်ပြလိုက်ပြီး-

"ကဲ- သောက်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီအရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ ဘာအရက်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြစမ်းပါ"

စင်လုံသည် အဘိုးအို၏ခွင့်ပြုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူသောက်ချလိုက်သည်။

"အင်း- အရက်ကတော့ ပျော့တော့တော့နဲ့ အတော့်ကိုပြင်းတဲ့အရက်ပဲ"

"အင်း- မဆိုးဘူး၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"ဒါကြောင့်မို့ ဒီအရက်ဟာ ကောက်ညှင်းနဲ့ဝါးရွက်စိမ်း အရက် နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ထားတဲ့အရက်ဆိုတာ သေချာတယ်"

အဘိုးအိုက တ ဟား ဟား ရယ်မောလိုက်သည်။ လွန်စွာသဘောကျသွားပုံရသည်။

"မှန်သပေ့- သွေးထွက်အောင်မှန်တယ်ကွ၊ ကျုပ် တစ်သက်

လိုလူမျိုးရှာနေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှပဲ ကျုပ်လို အရက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်တဲ့လူကို တွေ့တော့တယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက မဲ့ပြုံးပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"ဒါက ဘာများဆန်းသလဲ၊ အရက်နှစ်မျိုးရောထားတာကို တော်ရုံတန်ရုံ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်တောင် သိနိုင်သေးတယ်"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ တချို့က အရက်သာသောက်တာ အရက်ကို ဘာမှန်းမသိတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး"

ဟု စင်လုံက ဟောက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဒုတိယအရက်အိုးကလေးကိုယူ၍ ဒုတိယ အရက်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအရက်ကိုလည်း ဖန်ခွက်တစ်ဝက်သာထည့်သည်။ ထို အရက်သည် အနီရောင်သမ်းနေသည်။

"ကဲ- လုပ်လိုက်စမ်းပါဦး"

စင်လုံက တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်လေသည်။

အရသာကိုပင် စမ်းမနေတော့ချေ။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အရက်ပဲဗျာ၊ ဒီအရက်ဟာ "ကျန်နန်" နယ်က လူဟုန်အရက်ကို အဓိကထားပြီး တခြားအရက်တွေနဲ့ ရောစပ်ထားတယ်"

"လုပ်စမ်းပါလေ၊ အသေးစိတ်ဆက်ရှင်းဦးမှပေါ့"

"လူဟုန်အရက်က တော်တော်များတယ်၊ ဝါးစိမ်းအရက်ရယ်၊ မောင်တိန်အရက်ရယ်၊ နောက်ပြီး ပရုတ်ဆီနှစ်စက်လည်း ရောထည့်ထားသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှားများ နေသေးသလား

မသိဘူးခင်ဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား- **ဟား မမှားပါဘူး** မမှားပါဘူး
လွန်းလို့ ခက်တောင်**နေသေးတယ်**"

အဘိုး**အိုသည် တစ်ဝီယအ**ရက်အိုးထဲမှ အရက်များကို
ယခွက်ထဲသို့ **လောင်းထည့်ပေး**နေပြန်သည်။

ဝံကြောင်**ကလေး**သည် စိတ်မရှည်တော့ပေ။

ချောင်ဝူနှင့်ဝါးစုကူးတို့စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်သွားမိသ

ချောင်ဝူနှင့်ဝါးစုကူးတို့က ရယ်မောရင်း---

"ဘယ်လိုလဲဗျ ဟိုမှာမထိုင်တော့ဘူးလား"

"မထိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ အရက်ကို ဟိုအိုးပြောင်း ဒီအိုးပြေ
နဲ့ ရှုပ်ရက်ခတ်အောင် ပြောင်းနေမှတော့ အရက်သောက်ရတာ
မှာ အရသာရှိတော့မှာလဲ"

ချောင်ဝူက တဟားဟားရယ်မောပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့၊ ကဲ- ထိုင်ဗျာ၊ ဒီမှာပဲ ကျုပ်တို့
ပါးရ သောက်ကြတာပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ချောင်ဝူ၏စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်

ချောင်ဝူသည် **ညော်ခံသော**အရက်ခွက်ကိုကောက်မော့
သူတို့နှစ်ယောက်သည် **ပန်ဟုန်ပန်ပန်** အရက်များကို မော့သော
နေကြသော်လည်း-

သူတို့၏မျက်လုံးအစုံများကမူ အဘိုးအို၏စားပွဲသို့ ရော
နေကြလေသည်။

ဝါးစုကူးသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ် သက်သက်ဖြစ်နေသ

လူအားလုံး၏အခြေအနေကို အခြားသူများထက် ပိုသိသည်။

သူမက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်တို့က ပါးစပ်ကသာ ပြောနေကြတာ၊ ဟို **အရက်အိုးထဲက**
အရက်တွေကို သောက်ချင်နေကြတာမဟုတ်လား"

ချောင်ဝူးက သူ့အရက်ခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ရင်း-

"ငါက မသောက်ချင်ဘူးလို့ တစ်ခါမှမပြောမိသေးပါလား"

ဝံကြောင်က ...က်ပြုံးပြုံးရင်းပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ စင်လုံကတော့ တကယ့်ကိုကံကောင်းတဲ့
လူပါပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း အရက်ကောင်းတိုက်မယ့်လူ
ပေါ်လာရတယ်"

ဝါစုကူးက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံဟာ ဒီအရက်တွေကို လွယ်**လွယ်ကူကူ သက်သက်**
သာသာလေး သောက်နေရတယ်လို့များ ထင်နေကြသလား"

ဝံကြောင်ကလေးက-

""ဘုရားရေ- ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘာတွေများ
မြင်နေလို့လဲ"

"ဘာမြင်ရမလဲရှင်၊ ဒီအရက်တွေကို စင်လုံဟာ ခက်ခက်
ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းသောက်နေရတာကို မြင်နေရတာပေါ့ရှင့်"

"ကြုံကြိုးစည်ရာဗျာ၊ အရက်ခွက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်
တာ ဘာခက်လို့လဲ"

"ဟင့်အင်း- ကျွန်မပြောတာက ဒါမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နှစ်
ယောက် အရက်ထည့်ပေးတဲ့အခါ စင်လုံကအရက်ခွက်ကိုအောက်က

ကိုင်ထားတဲ့အခါကို ပြောနေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ စင်လုံ အတော်က လေး ပင်ပန်းနေတယ်ရှင့်"

ဝံကြောင်ကလေးက ညည်းတွားလိုက်သည်။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ရှင်းလေ ရှုပ်လေဆိုတာ၊ ခင်ဗျားက ရှင်းပြလေ ကျုပ်က နားမလည်လေပဲ၊ ကျုပ်ပဲ အတော် နားဝေးနေသလားမသိဘူး"

ချောင်ဝူးက ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူရှင်းပြတာတွေ ကျုပ်လည်း နားမလည်ဘူးဗျာ"

"ကောင်းပြီ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

ချောင်ဝူးနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့သည် ဝါးစုကူး၏အမိန့်အတိုင်း စင်လုံနှင့်အဘိုးအိုအား အသေအချာကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စင်လုံသည် ပဉ္စမမြောက် အရက်ခွက်ကို သောက်ပြီး၍ ဆဋ္ဌမအရက်ခွက်ကို မြှောက်နေနိုက်ဖြစ်သည်။

ဝါစုကူးက--

"ကဲ- စင်လုံအရက်ခွက်ကိုမြှောက်ထားတာ တွေ့သလား"

"တွေ့တယ်- အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"အခု ဘာထူးခြားလာသလဲ"

"အဘိုးကြီးက သူ့အရက်အိုးကလေးကို မြှောက်နေတယ်"

"ဟုတ်ပြီ သေသေချာချာကြည့်နော်--၊ အဲဒီအချိန်က သိပ်အရေးကြီးတယ်"

ချောင်ဝူးက အခြေအနေကိုဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ အဘိုးကြီးက သူ့အရက်အိုးထဲက အရက်ကို စင်လုံရဲ့ အရက်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်ပေးဖို့ပြင်နေပြီ"

ဝံကြောင်ကလေးက ဆက်၍ပြောသည်။

"ဟော ဟော အဘိုးကြီးရဲ့အရက်အိုးက စင်လုံရဲ့အရက်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်ပေးဖို့ပြင်နေပြီ "

ဝံကြောင်ကလေးက ဆက်၍ပြောသည်။

"ဟော--ဟော အဘိုးကြီးရဲ့ အရက်အိုးက စင်လုံရဲ့ အရက်ခွက်ကိုထိသွားပြီ"

ချောင်ဝူးက-

"အဘိုးကြီးက အရက်အိုးထဲကအရက်ကို ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပေးနေပြီ"

ဝါးစုကူးက မျက်မှောင်ကလေးကုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ကဲ- ရှင်တို့ အခုထိ ဘာ ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ မတွေ့ကြသေးဘူးလား"

"မတွေ့ဘူး"

ထိုအသံမှာ ချောင်ဝူးရော ဝံကြောင်ကလေးပါ တစ်ပြိုင်တည်းပြောလိုက်သည့် အသံသာဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တကယ်ပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝါစုကူးပြောသည့် ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ကြပါ။

ဝံကြောင်ကလေးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း အသေအချာ ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

ထို့နောက် သူ့ပေါင်ကို အားပါးတရပုတ်လိုက်၏။

"တွေ့ပြီဗျို့ တွေ့ပြီ၊ အဘိုးကြီး အရက်လောင်းထည့်နေတာ အတော့်ကိုနှေးတယ်ဗျ၊

ကျုပ်တို့ စကားပြောနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ အရက်ခွက်ထဲကို တစ်ဝက်တောင် မရောက်သေးဘူး"

ဝါးစုကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ရှင် အဘိုးကြီးကဘာဖြစ်လို့ အရက်ကိုဒီလောက်ကြာအောင် လောင်းထည့်နေရတာလဲ၊ အဲဒီအချက်က အဓိကအချက်ပေါ့ရှင်---"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဂရုစိုက်သထက် စိုက်သည်။ မျက်တောင်တစ်ချက်မှမခတ်ဘဲ စင်လုံတို့အားကြည့်နေသည်။

"အဘိုးကြီး အရက်အိုးကိုင်ထားတဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တွေကတော့ တည်ငြိမ်တယ်၊

ဒါပေမယ့် သူ့ လက်မောင်းကတော့ တော်တော်ကလေး တုန်ခါနေပါလား"

ချောင်ဝူးက အလန့်တကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ- ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်သိပြီ- သူတို့- သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ---"

ဝံကြောင်ကလေးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့က ပေါ့ပေါ့ဆဆကြည့်နေလို့ မသိတာ၊ သတိမမူတော့ ဂူမမြင်၊ သတိမူတော့ မြူတောင်မြင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ၊ သူတို့က အရက်ကို သုတေသနပြုနေကြတာမ

ဟုတ်ဘဲ၊ အတွင်းအားပြိုင်နေကြတာပဲ"

ဝါးစုကူးက ကျေနပ်သွားသည်။

"ကဲ- ကဲ ရှင်တို့ရဲ့စင်လုံကိုလည်း သေသေချာချာအကဲခတ်ပါဦး"

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံက ပြုံးနေတယ်၊ အပြုံးကတော့ သူ့ရဲ့အမှတ်အသား

ဒါပေမယ့် သူ့အပြုံးက ဒီတစ်ခါတော့အသက်မပါဘူး။ ပြီး သူ့အင်္ကျီလက်ကိုကြည့်လိုက်ကြစမ်း။ မသိမသာလေး လှုပ်ခါနေတယ်၊ ဟောဗျာ၊ သူ့အရက်ခွက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလည်း ပဲ့နေပါလား"

ချောင်ဝူးက နားမလည်သလိုပြန်မေးလိုက်လေသည်။

"နှုတ်ခမ်းပဲ့တဲ့ အရက်ခွက်ကို သူက ဘာဖြစ်လို့သုံးရတာလဲ၊ ကြောင်းများရှိနေလို့လား"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"အရက်ခွက်တွေက စောစောတုန်းက နှုတ်ခမ်းမပဲ့ပါဘူးဗျ၊ လုလင်ကလေးက နှုတ်ခမ်းပဲ့အရက်ခွက်ကို ဘယ်လာချပေးလိမ့်၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ အဘိုးကြီးရဲ့ အရက်အိုးနှုတ်ခမ်းနဲ့ထိခိုက်သွားတာ ရမယ်"

"ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ အဘိုးကြီးရဲ့အရက်အိုး ခမ်းကိုကြည့်လိုက်စမ်း။ သူ့အရက်အိုးလည်း နှုတ်ခမ်းပဲ့နေတယ်"

ဝါးစုကူးက ပြုံးရင်းပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ရှင့်- သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့

အရက်တိုက်၊ အရက်သောက်နေကြတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့်-

တကယ့် တကယ်ကျတော့ ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ သူတို့
နှစ်ယောက်ဟာ လူတွေမသိအောင် အတွင်းအားဖြိုင်နေကြတာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"အင်း- ကြုံမှကြုံရပလေဗျာ၊ ကြုံကြုံဖန်ဖန် အရက်တိုက်ပြီး
အတွင်းအားဖြိုင်ရတယ်လို့၊ ဒီအဘိုးကြီးကြည့်ရတာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ အား
မရှိသလိုဘဲ၊ စင်လုံနဲ့လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တာကိုတော့ ကျုပ်အံ့ဩ
တယ်ဗျာ"

ချောင်ဝူးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း- ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ် လက်မခံဘူး။ အဘိုး
ကြီးက စင်လုံနဲ့လက်ရည်မတူပါဘူး။ အခုပဲကြည့်၊ စင်လုံက တစ်ပန်းသာ
နေတယ်ဗျ"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝန်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သိုင်းလောကမှာ စင်လုံနဲ့ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ
ကလည်း ခပ်ရားရားမဟုတ်လား။ ဒီလောက် ပြိုင်နေနိုင်တာကိုက
အဘိုးကြီးကို ချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်ဗျ"

ချောင်ဝူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သဘောကျတယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးကို
ချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက---

"ဒီလို စွမ်းရည်ကောင်းတဲ့အဘိုးကြီးကို ဘယ်သူမှန်းမသိတာ
တော့ ကျုပ်တို့ ညံ့နေတယ်နဲ့တူတယ်ဗျာ"

ချောင်ဝူးက ဖြည့်စွက်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ သူလုပ်ပုံကတော့ခပ်သင်းသင်းပဲဗျ၊ ဘာမသိ
ညာမသိတဲ့ အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေလိုက်တာ၊ ဘာ ရန်ငြိုးရန်စ
များရှိနေသလည်း မသိဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက---

"ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ သူနဲ့စင်လုံမှာ ကျွန်တော်တို့ မ
သိတဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့"

ချောင်ဝူးက ဝံကြောင်ကလေး၏စကားကိုလက်မခံချေ။

"ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရန်ငြိုးရန်စရှိရင် ခပ်ရှင်း
ရှင်း၊ တိုက်ကြမှာပေါ့ခင်ဗျ၊ အတွင်းအားပြိုင်ချင်ရင်လည်း ဖြောင့်စိန်ခေါ်
ပြီး ပြိုင်ကြမှာပေါ့၊ အခု အဘိုးကြီးက အပ်ုံးနဲ့ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိုသတ်
ပြီး ပြိုင်နေကြတာလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်
သွားလေသည်။

"အင်း- ကျုပ်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေပြီဗျာ"

ထိုအချိန်တွင် စင်လုံသည် သတ္တုမပြောက်အရက်ခွက်ကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပေပြီ။

အဘိုးအိုက သူ၏အရက်အိုးကို အဆင်သင့် ကိုင်လိုက်သည်။
လောင်းငှဲ့ထည့်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး မမျှော်လင့်သည့်အပြုအမူ တစ်ခု
ကို စင်လုံပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

အဘိုးကြီးလက်ထဲမှ အရက်အိုးကလေးကို ရုတ်တရက် လု

ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝံကြောင်ကလေး၊ ချောင်ဝူးနှင့် ဝါးစကူးတို့သည် အံ့အားကြီးသင့်သွားကြသည်။ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားရသည့်အချက်မှာ အရက်အိုးအလုခံရသော အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ခပ်ပြုံးပြုံးရှိနေခြင်းပင်တည်း။

အဘိုးကြီးကပြုံးလျက်---

"ဘာလည်းမောင်ရင်- မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် အရက်ထည့်ချင်လို့လား။ ဒါဆိုလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ လုယူဖို့တောင်မလိုပါဘူး"

စင်လုံကမူ ထုံးစံအတိုင်းအပြုံးမပျက်ပေ။

သူ့ဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အရက်အိုးကလေးကို သွန်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ထိုအခါကျမှ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

"မောင်ရင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခွက် မသောက်ချင်တော့လို့ပါ။ မသောက်ပါရစေနဲ့တော့"

အဘိုးအိုက စားပွဲခုံကိုလက်သီးနှင့်ထုချလိုက်လေသည်။

ဒေါသတကြီးလည်း အော်လိုက်လေသည်။

အရက်မသောက်ပါရစေနဲ့ ပြောခြင်းအတွက် ဤမျှဒေါသထွက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ချောင်ဝူးတို့မှာ လွန်စွာအံ့သြနေမိတော့သည်။

အဘိုးအို၏အော်သံမှာ တစ်ဆိုင်လုံး လွှမ်းခြုံသွားသည်။

"ဘယ်လိုလဲကွ၊ ပထမအရက်ခွက်တော့ သောက်လိုက်တယ်၊

နောက်ဆုံးတစ်ခွက်ကျတော့မှ မသောက်ချင်ဘူး ဘာညာနဲ့ချေးများလို့ ရမလားကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ မသောက်ချင်ရတာလဲ"

စင်လုံက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ဖြေသည်။

"ဟိုခြောက်ခွက်ကိုတော့ သောက်တာပေါ့ဗျာ၊ သောက်သင့်တယ်လို့ ယူဆတာကိုးဗျ။ ဒီတစ်ခွက်တော့ မသောက်သင့်ဘူး ယူဆလို့ မသောက်တာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ မသောက်သင့်ဘူးလို့ ယူဆရတာလဲ"

အဘိုးအို၏စကားမဆုံးမီမှာပင် စင်လုံ၏လက်သည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ အဘိုးအို၏အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်သည်။

စင်လုံ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် အဘိုးအိုမှာ မတားဆီးနိုင်လိုက်ပါချေ။

စင်လုံ၏လက်ထဲတွင် သေးငယ်သော ဘူးကလေးတစ်ဘူး ပါလာသည်။

အဘိုးအို၏မျက်နှာမှာ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်နယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားတော့သည်။

"ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာသဘောလဲကွ"

စင်လုံကမူ မည်သည့်စကားမျှမပြောချေ။

ဘူးကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အနီရောင်ဆေးမှုန့် အနည်းငယ်ကို လက်သန်းကလေးဖြင့်ကော်ယူလျက် အရက်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

သူ လုပ်နေပုံမှာ လွန်စွာ စိတ်အေးလက်အေးရှိလှသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ---

"အင်း- ဟောဒီဆေးမှုန့်တွေဟာ လောကမှာရှိရှိသမျှ အဆိပ်ဆေးမှုန့်တွေထဲမှာတော့ အပြင်းထန်ဆုံးအဆိပ်ဆေးမှုန့်တွေပါပဲ"

အဘိုးအိုသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက်ပြန်အော်လိုက်သည်။

"မင်း ရူးနေသလား။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့စကားတွေကို ဘာဖြစ်လို့ပြောနေရတာလဲ"

စင်လုံကပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီ သတ္တုမဖြောက်အရက်ခွက်ကို ဘာဖြစ်လို့ မသောက်တာလည်းလို့ ခင်ဗျားကမေးတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒါကို ကျုပ်ဖြေပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားက သတ္တုမဖြောက် အရက်ခွက်ထဲ ဒီ ဆေးမှုန့်တွေသာ မထည့်လိုက်ဘူးဆိုရင် ဒီအရက်ခွက်ကိုကျုပ်သောက်လိုက်ပါတယ်ဗျာ"

"ဟ- ဘယ်လိုကောင်လည်းကွ၊ ဒီလို ဗလာချီစွပ်စွဲလို့ ရမလားကွ"

"ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ အတွင်းအား ပြိုင်ကြည့်တယ်၊ ကျုပ်ကိုမနိုင်မှန်းသိတော့ ဒီသတ္တုမဖြောက် အရက်ခွက်ထဲ အဆိပ်မှုန့်ကိုထည့်လိုက်တယ်-

ခင်ဗျားထည့်လိုက်တာကို ဘယ်သူမှမမြင်ဘူး။ ကျုပ်အရက်ခွက်မော့လိုက်တုန်း ခင်ဗျားကထည့်လိုက်တာကိုး။

လူတွေက ကျုပ်အရက်မော့သောက်နေတာကို ကြည့်နေကြတာဆိုတော့ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာကို ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ"

အဘိုးအိုမှာ အကြီးအကျယ်မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် လေသံကမူ ခပ်မာမာပင်။

"ဟေ့ မင်းနဲ့ငါ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိဘဲ မင်းကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်ခတ်ရမှာလဲ၊ မင်း ဘယ်သူဆိုတာလည်း ငါမသိ၊ ငါ ဘယ်သူဆိုတာလည်း မင်းမသိ၊ အရမ်းလျှောက်မပြောနဲ့ကွာ၊ ယုတ္တိရှိအောင်ပြောပါကွ"

စင်လုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ့ရယ်သံမှာ လွန်စွာကြည်လင်လှသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မုသားပြောနေရတာလည်းဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာကျုပ်သိသလို၊ ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာလည်း ခင်ဗျားသိတာပါပဲ"

အဘိုးအိုမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။ အာမေဍိတ်သံကိုရေရွတ်လိုက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘုရားရေ- မင်းက ငါ့ကိုသိတယ်ဟုတ်လား"

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

အဘိုးအိုသည် မယုံနိုင်သောမျက်နှာဖြင့် ထပ်မေးသည်။

စင်လုံက ပြုံးရင်းဖြေသည်။

"သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်အနက်က အရက်ကိုတာဝန်ယူရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား"

အဘိုးအိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူးထူးဆန်းဆန်း နီရဲသွားလေတော့သည်။

☸

ဝံကြောင်ကလေး။ ချောင်ဂူနှင့်ဝါးစုကူးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ အရက်ကိုယ်ရံတော်ဆိုပါလား။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် အဘိုးအိုထံသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် စင်လုံအား တစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူ၏ဒေါသများလည်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားသည်။

စင်လုံက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံတယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိထားသဗျ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဟား"

အဘိုးအို၏ရယ်မောသံကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံးရှိလူများလန့်ဖျပ်

သွားကြ၏။ အတန်ကြာ စိတ်ရှိလက်ရှိရယ်မောပြီးမှ အဘိုးကြီးအရယ်ရပ်သွားသည်။

"အင်း- မင်းမဆိုးဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားနာမည်ကိုပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး"

"ငါ့နာမည်က ဟန်းလင်လို့ခေါ်တယ်"

စင်လုံကလည်း အားပါးတရရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

"ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို အရက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့လူမျိုးကတော့ ဒီလောကထဲမှာ ရှားမှရှားဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်"

"ငါကလည်း မင်းလိုလူမျိုးနဲ့တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ"

သူတို့နှစ်ယောက်၏ရယ်သံသည် တစ်ခန်းလုံး ညံသွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲရှိ စားသောက်နေကြသော သိုင်းသမားများသည် စင်လုံအားကြည့်လျက် အံ့သြနေကြတော့သည်။

အဘိုးအိုဟန်းလင်သည် စင်လုံအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်ရန်ကြိုးစားသည်။

သူ့အား သတ်ရန်ကြံစည်သူကို စင်လုံကဗွေမယူသည့်အပြင် ယပ်ပေါင်းကြီးပေါ် ဖိတ်ခေါ်ရင်းများနှယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးရယ်မော ဆက်ဆံနေချေသေး၏။

ချောင်ဂူသည် တအံ့တသြကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"စင်လုံဟာ တကယ့်ကို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ ယော ်ှား

တစ်ယောက်ပါလားဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် စင်လုံအကြောင်းကို ချောင်ဝူးထက် ပိုသိသည်မဟုတ်ပါလား။

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့သဘောထားက ဒီလိုပဲဗျ။ တော်ရုံတန်းလူဆိုရင် သူ့စိတ်ခံစားချက်ကိုမခန့်မှန်းနိုင်ကြဘူး။ သူက သိပ်သဘောကောင်းလွန်းတော့ လူတွေသိပ်အံ့ဩကြရတယ်"

ချောင်ဝူးက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းပြောသည်။

"ကြည့်ဗျို့ အဘိုးကြီးဟာ ရယ်တော့ရယ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ မရယ်ဘူးဗျ။

ဒါက ဘာကိုပြသလည်းဆိုရင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့အကြံတစ်ခုခုကို ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာကို ပြနေတာဗျ။ စင်လုံတော့ မလွယ်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

"ဒါတော့မပူနဲ့ဗျ။ စင်လုံဟာ ရယ်နေနေ၊ ပြုံးနေနေ၊ ခပ်တည်တည်နေနေ၊ ဘယ်တော့မှ သတိမလစ်ဘူး။ အမြဲတမ်းသတိရှိတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထင်ပေါ့ဗျာ၊ အိပ်တဲ့အချိန်တောင်မှ သူ့ဦးနှောက်က သူ့ကိုသတိထားဖို့ အမြဲသတိထားဖို့ သတိပေးနေသလားမသိဘူး"

"ဟာ ဒုက္ခပဲ"

ဝါးစုကူး၏ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်သံကြောင့် ဝံကြောင်ကလေးရော၊ ချောင်ဝူးပါလန့်သွားကြသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဖြိုင်တူမေးလိုက်မိကြသည်။

ဝါးစုကူးက---

"အဘိုးကြီးရဲ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကြည့်လိုက်စမ်း"

"သူ့မှာ ခြေထောက်မှမရှိဘဲ"

သူတို့၏စကားမဆုံးမီမှာပင် စင်လုံသည် ကုလားထိုင်မှ နောက်ပြန်လှန်ချသွားတော့၏။

စားပွဲအောက် ဖူးဖားစံလောက်နေရာမှ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အရောင်များကို လျှပ်တစ်ပြက်တွေ့လိုက်သည်။

ထိုအရောင်များသည် အဘိုးအိုဟန်းလင်၏ ဘောင်းဘီရှူးခစ်ခန့်မှ ထွက်လာသော အရောင်များဖြစ်ကြောင်း ဝံကြောင်ကလေးတို့ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

အမှန်စင်စစ်တွင်လည်း-

ဟန်းလင်သည် ဒူးပြတ်နှစ်ဖက်တွင် လွန်စွာထက်မြက်သော ဓားနှစ်လက်ကို တပ်ဆင်ထားသည်။

ထို့ပြင်-

ပြင်းထန်လှသည့် အဆိပ်များကိုလည်း သုတ်လိမ်းထားလိုက်သေးသည်။ စင်လုံ ရယ်မောနေစဉ် သူ့ဒူးခေါင်းနှင့် တပ်ဆင်ထားသော ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်လုံသည် ဝံကြောင်ကလေးပြောသကဲ့သို့ ထာဝစဉ် သတိလက်မလွှတ်သောသူဖြစ်သည်။

ဟန်းလင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူသည်ကုလားထိုင်ကို

တွန်းလှန်ချကာ နောက်သို့လှဲချလိုက်သည်။

ဒူးပြတ်ဟန်းလင်သည် အံ့ဩဖွယ်ရာတိုက်ခိုက်သည်။ သူ၏ သိုင်းပညာ အတော်ကောင်းမွန်လာသဖြင့်သာ ဤသို့ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စင်လုံအား အကွက်ပေါင်း ခုနစ်ကွက်တိတိ ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်သည်။

စင်လုံကမူ ရှောင်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်းသည်။ ပြန်လှန် မတိုက်ခိုက်ချေ။

စင်လုံအား ကူညီရန်ပြေးလာသည့် ဝံကြောင်ကလေး သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ဟန်းလင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဖွားခနဲ ခုန်ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံး ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားချေလေပြီ။

"အစ်ကိုကြီး- ဘာဖြစ်လို့ တရှောင်တည်းရှောင်နေတာလဲ၊ တစ်ချက်လောက်တော့ လုပ်လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် တောက် တခေါက်ခေါက်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

စင်လုံကမူ ခပ်အေးအေးပင်။

"တမင်မတိုက်တာပါ၊ ကျင်းစုမန်းရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရဦးမယ်လေ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် မိတ်ဆွေများ၏မျက်နှာကို လွန်စွာထောက်ထားညှာတာတတ်သည့် စင်လုံ၏သဘောထားကို တွေ့သိလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ လေးစားကြည်ညိုသွားမိပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

" အင်း- ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ"

ထိုစဉ် ချောင်ဝူးက စင်လုံနားသို့ကပ်လာရင်း သတိပေးစကားပြောကြားလိုက်သည်။

"သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တာတော့ ခင်ဗျား တွက်ကိန်းနဲ့ ခင်ဗျားဟုတ်နေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေမယ့် အန္တရာယ်ကောင်ကို ခင်ဗျားဘေးမဲ့ ပေးလိုက်မိတာပဲ၊ နောင်ဆိုရင် ခင်ဗျား အမြဲသတိထားနေရတော့မယ်"

စင်လုံက ပြုံးနေသည်။ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောပေ။

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်သည်။

"ကဲ--ကဲ အန္တရာယ်တွေ၊ ဘေးဥပါဒ်တွေကို ခဏလောက် ဘေးချိတ်ထားလိုက်ကြဦး၊ လက်ကျန်ကလေး ဆက်ရှင်းလိုက်ကြရအောင်"

ချောင်ဝူးသည် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်ပုံရသည့် ဝံကြောင်ကလေးအား ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

❁

အခန်း(၂၉)
လက်စားချေလိုသူတစ်ယောက်

ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ယောက် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူငယ်သည် စင်လုံအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်နေသည်။ စင်လုံသည် ထိုလူငယ်အားပြုံးကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်လူရဲ့ အကဲခတ်လှချည်လား"

ထိုလူငယ်က ဦးညွှတ်၍ စတင်စကားပြောလာသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် စိမ့်ရှမ်းပါ"

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား လက်ညှိုးထိုးလျက် မေးလိုက်၏။

"နေပါဦး၊ ကျုပ်မေးပါရစေဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုဒီလောက်အကဲခတ်နေရတာလဲ၊ သူက ချိုပေါက်နေလို့လား"

စိမ့်ရှမ်းသည် ဝံကြောင်ကလေးအား ဖုတ်လေသည့်ငပိ၊ ရှ

သည်မျှ မအောက်မေ့ပါ။

သူ့စကားကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။ စင်လုံကိုသာ ထပ်မံ အကဲခတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျားမှ စင်လုံအစစ်ဖြစ်ရမယ်"

စင်လုံက ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့်မေးလိုက်၏။

"ကိုယ့်လူပြောပုံက စင်လုံအတု ရှိနေပုံပဲ"

"သေချာသပေါ့ဗျာ၊ စင်လုံအတု မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်က ဒီစကား ဘယ်ပြောပါ့မလဲ"

ထိုစဉ် ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြ ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။

"ဘယ်လို- ဘယ်လို၊ စင်လုံအတု တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့လို့လား"

"တယ် ခက်ပါလား၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုနေမှ နာတာရည်လား မေးနေရသေးတယ်၊ တွေ့ခဲ့လို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျ"

"အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ"

"ခုနကတော့ ဒီနားမှာရှိနေတာပဲဗျ"

"ခုနကရှိတယ်ဆိုတော့- အခု မရှိတော့ဘူးလို့ဆိုလိုတာလား"

စိမ့်ရှမ်းသည် ဆက်၍စကားမပြောတော့ပေ။

ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်ကြည်သာသာ

မရှိတော့ပေ။ မျက်မှောင်ကုတ်နေတော့သည်။

"ပြောလေဗျာ၊ အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ"

စိမ့်ရှမ်းသည် မပြောဘဲမနေသာတော့သဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ပြောလိုက်သည်။

"သူ ထွက်သွားပြီ"

စိမ့်ရှမ်းသည် စကားကိုခေတ္တဖြတ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာမှသံသယရှိမနေကြပါနဲ့ လောကမှာ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားဘဲ၊ နာမည်တူနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ"

ဝံကြောင်ကလေးက ပိုင်းဖြတ်သံနှင့်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူဟာ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလူ့နောက်ကို လိုက်ရမယ်"

စိမ့်ရှမ်းက---

"ဒါကတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သက်သက်အစိုးရိမ်ကြီးတာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စိမ့်ရှမ်း၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

"ပြောစမ်း အဲဒီလူ ဘယ်ကိုထွက်သွားသလဲ"

စိမ့်ရှမ်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ဘယ်လိုလည်းဗျ၊ ခင်ဗျားက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှိလှချည်လား။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပြော ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဒီလို လာကျောလို့တော့ မရဘူးဗျ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် တ ဟား ဟား ရယ်ရင်း စိမ့်ရှမ်း၏လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

"ကြိုက်ပြီ ကျုပ်က ဒီလိုမျိုးမှ သဘောကျတာ၊ မာနရှိတဲ့ လူစားကို ကျုပ်က လေးစားပါတယ်၊ ကဲ လာဗျာ ထိုင်၊ အရက်အတူတူ သောက်ကြတာပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စိမ့်ရှမ်းထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

သူလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးငှင် ဝင်ထိုင်သည်။

အရက်တစ်ခွက်တွင် အရက်များလောင်းငှဲ့ထည့်ပြီး စိမ့်ရှမ်းအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ချောင်ဝူးသည် ဝံကြောင်ကလေးကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

"အင်း- ဝံကြောင်ကလေးက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

စင်လုံက ထောက်ခံလိုက်သည်။

"တကယ် မဆိုးတဲ့လူပါ။ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့မှတ်ယူနိုင်တဲ့ လူမျိုးပါ"

စိမ့်ရှမ်းသည် ဝံကြောင်ကလေးနှင့် အရက်သောက်နေရာမှ အတန်ကြာသောအခါ မူးလာတော့သည်။

ထိုင်ခုံမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ခြေလှမ်းများကလည်း မမှန်တော့။

စင်လုံက ဖေးမပေးလိုက်ရင်း---

"နောက်တစ်ခါ ဝံကြောင်ကလေးနဲ့ အရက်သောက်မယ်ဆိုရင် ဖြည်းဖြည်းပဲသောက်၊ အရမ်းမသောက်နဲ့ သူသောက်သလိုပြိုင်ပြီး

သောက်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကိုရှုံးမှာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောလိုက်၏။

"အိုဗျာ အစ်ကိုကြီးက ဘာတွေလာပြီး ပင့်နေတာလဲ၊ သူက အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ မိန်းမရာလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ-

ယောက်ျား တကယ့်ယောက်ျား။ မူးချင် မူးသွားစမ်းပါစေ၊ လဲချင် လဲသွားစမ်းပါစေ၊ မိန်းမလို တစ်ငုံချင်းသောက်နေမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ"

အမူးလွန်နေပြီဖြစ်သည့် စိမ့်ရှမ်းသည် သူ့အား ပေးမ နေသော စင်လုံ၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်၏။

ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေရာမှ လက်သီး လက်မောင်း တန်းလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ် ယောက်ျားဗျ၊ ယောက်ျား။ ဒီက မိတ်ဆွေ ပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်က တစ်ငုံချင်းမသောက်ဘူး။ အိုးလိုက်မော့မယ့် လူဗျ၊ မူးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ လဲတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက---

"ခင်ဗျား မမူးသေးဘူးဗျ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိတယ်၊ ကျုပ်မမူးသေးဘူး"

ထိုစဉ် စင်လုံက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား မမူးသေးဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေကို တစ်ခုလောက်မေးရဦးမယ်၊ စောစောက ပြောတဲ့ စင်လုံအတုဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားသလဲဗျ"

စိမ့်ရှမ်းက အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီအတွက် ပူမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ နက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီလူကို ခင်ဗျားတို့တွေ့စေရမယ်"

"မနက်ဖြန် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက မယုံဘူးလား။ ယုံစမ်းပါဗျ၊ သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးကို အဲဒီလူ လာမှာပါ၊ သေချာပါတယ်၊ ကျုပ်တာဝန်ခံတယ်ဗျာ"

"အင်း- သည့်ပြင် ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့ လူတွေကိုလည်း တွေ့ရဦးမှာပေါ့လေ"

"ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးက နယ်နယ်ရရ အစည်းအဝေးမှ မဟုတ်တာ၊ သိုင်းလောကသားတိုင်းလိုလို ရောက်လာကြမှာသေချာပါတယ်"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝံကြောင်ကလေး၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်၏။

"မိတ်ဆွေ ဘယ့်နယ်လဲ မူးနေပြီလား"

"ခင်ဗျားလည်း မမူးသေးဘူး၊ ကျုပ်လည်း မမူးသေးဘူး"

"ဟား- ဟား- ဟား ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ နောက်ထပ်သုံးခွက်လောက် ထပ်ချလိုက်ကြရအောင်"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ တခြားနေရာမှာသွားသောက်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဒီအခန်းက သိပ် ခိုင်မာပုံမရဘူး ဒီဆိုင်က ပြိုလုပြိုခင်ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမယ် ဟိုကမြင့် ဒီကနိမ့်နဲ့ အခြေအနေသိပ် မဟန်ဘူးဗျ"

ထိုစဉ်-

သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ ဆိုင်လုလင်သည် စင်လုံတို့အုပ်စုအား ဦးညွတ်လျက် မေး၏။

"စင်လုံဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ"

"စင်လုံဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အနောက်ဘက်အခန်းမှာ အရက်သောက်ဖို့အတွက် ဆရာ့ကိုဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောရင်းလှမ်းပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး- ဘယ်လိုလဲဗျ၊ အစ်ကိုကြီးကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့လူတွေက ..ိုင်များပါလား။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖိတ်ခေါ်နေကြတာပဲ၊ မျက်နှာပွင့်သေးများရှိနေသလား မသိဘူး"

စိမ့်ရှမ်းက---

"ဘယ်လိုလည်းကွ မင်းတို့ဆိုင်ရှင်လုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီမှာ လူတေ...များကြီးရှိတယ်၊ စင်လုံတစ်ယောက်တည်း ရွေးဖိတ်ရတယ်ဆိုတာတော့ မတရားဘူး"

စင်လုံက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"မင်းတို့ရဲ့ဆိုင်ရှင်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ညှော်ဝတ်ပြုထားတဲ့အစားအသောက်တွေ၊ အရက်တွေက လုံလောက်ရုံ တင်မကဘဲနဲ့ အလျှံပါယ်ဖြစ်နေပါပြီလို့"

ထိုအခါ ဆိုင်ပုလင်ကထပ်မံရှင်းပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ထပ်မံရှင်းပြလိုက်ပါသေးတယ်၊ ဆရာ့ကို ချစ်ချစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြစရာရှိပါတယ်တဲ့"

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ ငါလိုက်ခဲ့မယ်"

စင်လုံသည် ဝံကြောင်ကလေးတို့အား သူ လိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြလျက် ထလိုက်သွားတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးကမူ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိနေတော့သည်။

"အင်း- ချစ်ချစ်တစ်ယောက် ဘာတွေများ ပြဿနာ ထပ်လုပ်နေပြန်ပြီလည်းမသိဘူး"

❁

အခန်းထဲတွင် ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ချစ်ချစ်အား လိုက်ကြည့်နေ၏။

ချစ်ချစ်သည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျှောက်ရှိနေ၏။

ဝမ်းလင်းဝါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရခြင်းမှာ-

ချစ်ချစ်က သူ့အား သွေးကြောပိတ်ထား၍ဖြစ်သည်။

သို့သော် စကားစမြည်တော့ ပြောနိုင်ပါသေးသည်။

"ဘယ်လိုလဲ- စင်လုံအတုက စင်လုံအစစ်လည်း တွေ့ရောတပ်ခေါက်ပြန်လာရတော့တာပဲ မဟုတ်လား"

"တိတ်စမ်း"

ချစ်ချစ်၏ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သည့် အော်သံသည် အခန်းထဲ၌ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ထို့အပြင် ဝမ်းလင်းဝါး၏မျက်နှာကိုဖြတ်ရိုက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက ကမန်းကတန်းပြောလိုက်ရ၏။

"နေပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားက သိပ်ဒေါသကြီးတာကိုး။ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားလည်း နားထောင်ပါဦး"

"ကဲ- ပြော ဘာပြောမလို့လဲ"

"လောကမှာ စင်လုံထက်သာတဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူမှသူ ဖြစ်နေရတာလဲ"

ချစ်ချစ်သည် တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။

အနည်းငယ် ငေးငိုင်စဉ်းစားမိသည်။ သူပြောသည့်စကားက ဟုတ်တုတ်တုတ်ဟု တွေးမိသည်။

"ကျွန်မက စင်လုံကိုချစ်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မုန်းလွန်းလို့ ဆုံးမ မလို့ကြံနေတာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ သူ့ကိုဆုံးမတာ တစ်ယောက်ထဲဆုံးမတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"စင်လုံကိုဆုံးမချင်ရင် တစ်ယောက်ထဲ ဆုံးမတာထက် နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းပြီး ဆုံးမတာက ပိုကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားသာ သဘောတူရင် ကျုပ် ခင်ဗျားဘက်ကနေပါ့မယ်"

ချစ်ချစ်သည် ထပ်မံတွေဝေသွားပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ အော်လိုက်သည်။

"ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချကာ---

"ခင်ဗျားစဉ်းစားလေ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲအနေနဲ့ကတော့ စင်လုံကို ထင်သလောက်ခုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး-

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စင်လုံဟာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ဘဲ-

ကျုပ်နဲ့သာ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် စင်လုံကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်"

"ဟင့်အင်း မလိုဘူး။ စင်လုံက ဘာမှိုလို့လဲ၊ ကျွန်မမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မဆုံးမမယ်၊ ရှင် ဝင်ပူနေစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောသလိုသာ ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ကျွန်မ မမေးဘဲနဲ့ ဘာစကားမှမပြောနဲ့"

ချစ်ချစ်သည် စကားဆုံးသွားသောအခါ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပြန်တော့၏။

အတန်ကြာလျှောက်နေပြီးမှ ဝမ်းလင်းဝါးရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြန်သည်။

"အခု သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးခေါ်နေတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ရှင်သိရမယ်၊ ဘာကြောင့် ဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးခေါ်ရတာလဲ၊ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား"

"သိပါတယ်"

"သိရင်ပြော"

"ဒီလိုပါ၊ ကျိုကန်းလုံဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ချင်လို့ ရှုံးမတတ်ဖြစ်နေပြီဗျ"

"အရှုံးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့လူကို တစ်ကိုယ်လုံး အရှုံးဖြစ်သွားအောင် ကူညီမယ်လို့ ရှင်က သဘောတူထားတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါကြောင့်မို့ ဂိုဏ်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးခေါ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီအစည်းအဝေးမှာ ဒီကိစ္စကို တင်မယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"ရှင်က ဒီအတိုင်းပါပဲပြောနေတယ်၊ အခုဆို ကျိုကန်းလုံမရှိတော့ဘူး။ ဟိုနေ့က ကျွန်မ ခြောက်လှန့်လိုက်လို့ ဘယ်ထွက်ပြေးသွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူလည်း မသိပါဆိုသည့်သဘော။

ချစ်ချစ်က မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ဝမ်းလင်းဝါးကိုကြည့်လိုက်သည်။

" ရှင့်အသက်ဟာ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေပြီဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား။ ရှင့်ကို သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက် ကျွန်မ လုပ်နိုင်နေပြီ၊ အခုဆိုရင် ရှင့်အနေနဲ့ ကျိုကန်းလုံကို ဘယ်လိုမှ ကူညီနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ငြင်မြွေမပျက်လှချေ။

ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မကူညီနိုင်တော့ပါဘူး"

ချစ်ချစ်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ၊ သင်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးခေါ်တာ ၁တော့

ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအစည်းအဝေးမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလည်းဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်တယ်၊ ဒီအစည်းအဝေးရဲ့အကျိုးအဆက်တွေက ဘာတွေလဲ"

"ဒီအကျိုးအဆက်ကို သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေတောင် မသိပါဘူး"

"နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ မေးပါရစေဦး၊ ဒီသင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကိုတက်ရောက်ကြဖို့ သိုင်းလောကသား တော်တော်များများ စိတ်ကြွားထားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကြွားထားပါတယ်"

ချစ်ချစ်သည် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို အားရကျေနပ်သွားဟန်တူသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"အင်း- ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အကြံတစ်ခုရသွားတဲ့ပုံပဲ"

ချစ်ချစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

"ဒီမှာ ဝမ်းလင်းဝါး၊ မြင့်မြတ်တဲ့အပြုအမူကိုသာ ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ရတာ ခက်ခဲတာပါ၊ ယုတ်မာတဲ့အပြုအမူကိုတော့ ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ရ အင်မတန်လွယ်တယ်ရှင့်-

ဒါကြောင့်မို့ လောကမှာ လူဆိုးလူယုတ်မာတွေ များနေတာပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ဖြောင့်မှန်မြင့်မြတ်တဲ့ အကြံဉာဏ်မရှိပေမယ့် သူများကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်ကတော့ ရှိနေပြီးသားရှင့်၊ ရှင့်ထက်မညံ့ဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

"အေးဗျာ- ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးတန် ချီးကျူးရ

အောင် ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်မျိုးများရှိသလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ"

"ဟင်း- ဟင်း- ဟင်း ရှင်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ချင်သေးသပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရှင့်ကိုကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးကို ပြောရသေးတာပေါ့"

ချစ်ချစ်သည် သူမကိုယ်သူမ အထင်ကြီးစွာပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍---

"ကျိုကုန်းလုံ့စိတ်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ သူတောင်းစားဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး စုဝေးရောက်ရှိလာတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုထောက်ရှုလိုက်ရင် ကျိုကုန်းလုံ့ဟာ သူတောင်းစားဂိုဏ်းမှာ အတော်ကလေး ဩဇာတိက္ကမ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားမနေဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ထင်ရှားပါတယ်"

"နောက်တစ်ချက်က သူတောင်းစားဂိုဏ်းတွင်းမှာရှိတဲ့ အနေအထားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူတောင်းစားဂိုဏ်းရဲ့ပြင်ပမှာရှိတဲ့ အနေအထားပဲ-

သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကျိုကုန်းလုံ့ရဲ့ စိတ်စာရရှိပြီးတော့ ဒီသင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကို လာတက်ကြတယ်၊ ဒီအချက်ကိုကြည့်ရင်လည်း သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကျိုကုန်းလုံ့ကိုလေးစားမှုရှိတယ်ဆိုတာ ပြနေတယ်"

"ဒါလည်းဟုတ်ပါတယ်"

"ကျိုကုန်းလုံ့ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုအချိန်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြသေးဘူး"

"ကျိုကုန်းလုံဟာ လူကောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ လူယုတ်မာပါ။ လူကောင်းလိုဟန်ဆောင်နေတဲ့လူပါလို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပြောရုံတင်တော့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး"

ချစ်ချစ်က ပြောလိုက်သည်။

"မလိုပါဘူး။ သူ့ကို လူဆိုးလူယုတ်မာပါလို့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ လုပ်ပေးချင်တဲ့အကွက်က တစ်မျိုးရှင့်-

ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျိုကုန်းလုံကို စင်လုံက သတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းလွှင့်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဒါဆိုရင် စင်လုံကိုရန်ရှာမယ့်လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီပေါ့ရှင်"

သူမသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့်အကြံဉာဏ်များကို သွေးအေးအေးဖြင့် စီစဉ်ကြံဆနေသည်-

လူယုတ်မာ မိန်းမကြမ်းကြီးတစ်ဦး၏ ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် စကားပြောနေသည်။

ထိုအမူအရာမျိုး သူမ၌တစ်စက်မှမရှိသည်ကို သူမကိုယ်တိုင်ကမှ မသိရာပေ။

သူမ၏ပုံသွင်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းလင်းဝါးရယ်ချင်လာ၏။

သို့သော်-

ရယ်၍ မဖြစ်ကြောင်း သူသိပါသည်။

"ဟာ- တယ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့ တကယ်လက်ဖျားခါလောက်တဲ့ အကြံဉာဏ်ပါပဲလား"

ချစ်ချစ်က ကျေနပ်အားရစွာပြုံးလိုက်၏။

"ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ တန့်ကုန်းနဲ့ ဟိုယမ်းစုတို့လည်း စင်လုံရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားရတယ်လို့ သတင်းလွှင့်လိုက်ရင် ဘာပြောကောင်းမလဲ-

စင်လုံကိုသတ်မယ့်လူတွေ တန်းစီနေတော့မှာပေါ့၊ စင်လုံဘယ်လွတ်တော့မလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့ တကယ့်ကို ကောင်းတာပါပဲဗျာ၊ တော်ရုံတန်ရုံဦးနှောက်လောက် ဒီလိုအကြံမျိုးမထွက်နိုင်ဘူး"

သို့သော်-

ဝမ်းလင်းဝါးက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သတိပေးသည်။

"ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထားရမယ်ဗျ"

"ဘာကို သတိထားရမှာလဲ"

"ကျိုကုန်းလုံတစ်ယောက် ဂိုဏ်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီးကို မတော်တဆရောက်လာနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျားလွှင့်တဲ့သတင်းကြီးဟာ သတင်းမှားကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ချစ်ချစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါလား ဒီအတွက်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျိုကုန်းလုံကိုယ်တိုင်က စင်လုံကိုမုန်းနေတဲ့လူပဲ-

ကျိုကုန်းလုံက လူရှေ့သူရှေ့ ထွက်လာရင် စင်လုံလက်ချက်နဲ့ သေမလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သေလုမျောပါး ပြေးထွက်လာရတာပါလို့ ကြေညာလိုက်မှာပဲ"

"အင်း- ခင်ဗျားပြောတာ အကွက်ကျသားပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူးလေ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဣန္ဒြေရရ စကားပြောနေရာမှ ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြန်သည်။

"နေစမ်းပါဦး။ ကျုပ်မေးစမ်းပါရစေဦး။ ကျုပ်တို့လွှင့်တဲ့သတင်း ကို ဘယ်သူကယုံမှာလဲဗျ"

"ယုံပါတယ်ရှင်၊ ကောလဟာလဆိုတာ ပျံ့လွယ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကို လွှင့်ဖို့မလိုပါဘူး"

"ဟင်- ကျုပ်တို့ကမလွှင့်ရင် ဘယ်သူကလွှင့်မှာလဲ"

"ဟို- စိမ့်ရှမ်းဆိုတဲ့လူပေါ့၊ ရှင့်ကို အသေအလဲကြိုက်နေတဲ့ လူလေ"

ဝမ်းလင်းဝါးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။

"သူက ဒီသတင်းလွှင့်ပါ့မလား။ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီ လောက် သေချာနေရတာလဲ"

"ရှင့်ကို အရူးအမူးကြိုက်နေလို့ပေါ့ရှင့်၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မနိုင်းတာကို ဒီလူတသွေမတိမ်းလုပ်မှာ သေချာပါတယ်"

ချစ်ချစ်သည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် မောလေတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးမှာမူ ချစ်ချစ်ရယ်ကဲ့သို့ မရယ်နိုင်ရှာပါပေ။

ချစ်ချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ပြန် လည်သုံးသပ်နေရလေပြီ။

သူသည် ချစ်ချစ်ဆိုသော မိန်းကလေးကို အလွန်ဉာဏ် ကောင်းသော မိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်ရမည်လည်း အခက်၊

အလွန် ထုံထိုင်းညံ့ဖျင်းသော မိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်ရ

မည်လည်းအခက်ဖြစ်နေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

သူမသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ လွန်စွာပါးနပ်လှသကဲ့သို့ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်မူ ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ လွန်စွာ အ လွန်း နလွန်း လှ သောကြောင့်ပေတည်း။

စင်လုံဒုက္ခရောက်

ဒုက္ခပိုရသည့်ကိစ္စများမှာ

အရွယ်ရောက်ပြီးသူတစ်ယောက် ချင့်ချိန် နိုင်းဆပြုလုပ် နိုင်သည့်ကိစ္စများကို သူမက ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပရမ်းပတာ လျှောက်လုပ်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် ယခုအခါ၌ လူတော်တော်များများဦးနှောက် ခြောက်သွားမည့် အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်လျက်ရှိနေချေပြီ။

ချစ်ချစ်က အခန်းအပြင်သို့လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ဒီကိုလာစမ်းဟေ့"

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသည်။

"ဘာများ နိုင်းစရာရှိလို့လည်းခင်ဗျာ"

"နိုင်းစရာရှိတယ်၊ ကိစ္စကတော့ သိပ်လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ကဲ- ကဲဒီလိုပါလေ-

သူ့နာမည်က စိမ့်ရှမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ သူဘယ်မှာ တည်းခိုနေ တယ်ဆိုတာတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ မင်းသူ့ကိုရှာပေးနိုင်ပါ့မလား"

"တည်းခိုခန်းရဲ့နာမည် မသိတာကတော့ အကြောင်းမဟုတ် ပါဘူး။ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေ မနေဆိုတာ သေချာရင် ကျွန်တော်တို့

ရှာပေးနိုင်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် သွားရှာစမ်းကွာ၊ တွေ့ရင်မက်မောလောက်တဲ့ ငွေကို ဆုချမယ်"

"စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေပေးပါ့မယ်"

ဆိုင်လုလင်ကလေးသည် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခိုက်-

ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မေးမြန်းသည့် အသံကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

"ဟေ့ ချာတိတ်- မင်းတို့တည်းခိုခန်းမှာ ယောကျ်ား တစ်ယောက်နဲ့မိန်းမတစ်ယောက် တည်းခိုနေတာရှိလား"

ချစ်ချစ်မှာ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

နွတ်မှလည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"ဟိုက်- ဒုက္ခပဲ၊ ဝံကြောင်ကလေးရဲ့အသံပါလား။ အဲဒါမှ ရှောက်ပဲ"

ထိုစဉ်-

အခြားအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

"ဟေ့ ငါတို့မေးနေတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကစင်လုံလို့ခေါ်တယ်ကွာ၊ သိရဲ့လား"

ချစ်ချစ်မှာ ပို၍ မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

"ဒါ- ဒါဟာ စိမ့်ရှမ်းရဲ့အသံပဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဝံကြောင်ကလေးနဲ့ လိုက်လာရတာလဲ၊ ဘာအကြောင်းရှိနေလို့လဲ"

"ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ"

ထိုမေးခွန်းကိုမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းရှင်မှာ စောစောက ချစ်ချစ်ထံမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသော ဆိုင်လုလင်ကလေးပင်တည်း။

"ငါ့နာမည် စိမ့်ရှမ်းတဲ့"

ဆိုင်လုလင်ကလေး၏ အားရကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ စိမ့်ရှမ်းဆိုတဲ့ လူကို ရှာပေးစမ်းပါဆိုလို့ အခု ကျွန်တော်ထွက်ရတော့မလို့တဲ၊ ဟန်ကျပြီ လာ- သူ့ဆီကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

သူတို့ အခန်းရှိရာဘက်သို့လျှောက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားလာရသည်။ ချစ်ချစ်မှာ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ယောက်ယက်ခတ် သွားသည်။

"ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့တွေရောက်လာကြပြီ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်၊ ကျွန်မ မကြံတတ်တော့ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

"မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့ရဲ့အသံကို နားထောင်ကြည့်ပါလား။ သူတို့ သိပ်မူးနေကြပြီ၊ ခင်ဗျားကိုမှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားဆုံးသွားသောအခါ ချစ်ချစ်က ဝမ်းလင်းဝါးအား ခုတင်ပေါ် ပွေ့တင်လိုက်သည်။

ငွမ်းစောင်ကြီးများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးသွားအောင် ခြုံပေးလိုက်သည်။

ဤသို့ လုပ်ပြီးလျှင် လုပ်ပြီးချင်း အခန်းဝမှ စိမ့်ရှမ်း၏အသံ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးစင်လုံ၊ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆို၊ အခု ကျွန်တော်လိုက်လာပါပြီ”

ဝံကြောင်ကလေးနှင့်စိမ့်ရှမ်းတို့သည် မှုးမှုးရှုးရှုးဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် မှုးမှုးရှုးရှုးဖြစ်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသောအခါမှ ချစ်ချစ်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

ချစ်ချစ်က စိမ့်ရှမ်းအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဝံကြောင်ကလေးအား လုံးဝသိရှိထားခြင်းမရှိသည့် ပုံစံမျိုး။

“ခင်ဗျားနဲ့ပါလာတဲ့ ဟောဒီမိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဪ- ဟော်- ဟော် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက နာမည်ကျော် ဝံကြောင်ကလေးဆိုတဲ့လူပဲ၊ မှတ်ထားပေါ့”

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောရင်း သူ့ကိုယ်သူ ထပ်မံမိတ်ဆက် လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်ဝံကြောင်ကလေးကလေးပါ”

သူသည်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြောင်အော်သံနှင့် အော်ပြလိုက်သေး၏။

ချစ်ချစ်သည် ရှုတူးတူး ပေါတောတောဖြစ်နေသည့် ဝံကြောင်ကလေးကို တွေ့ရသောအခါ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက သူ၏ကြောင်အော်သံကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လာတာကတော့ မိတ်ဆွေကြီး စိမ့်ရှမ်းအတွက်ပါ၊ သူ့

အတွက် အောင်သွယ်တော်ကြီးဆိုပါတော့ဗျာ”

သူသည် စိမ့်ရှမ်း၏ပခုံးအားပုတ်၍ အားပေးလိုက်၏။

“ကဲ- ရောက်မှတော့ ဘာမှရှက်မနေနဲ့တော့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်လေဗျာ”

စိမ့်ရှမ်းက မည်သည့်စကားမှ မပြော။ ခေါင်းကြီးကိုသာတွင်တွင်ငုံ့ထားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားရှက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအစားပြောပေးမယ်၊ ဒီလိုပါဗျာ၊ ဒီက ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးစိမ့်ရှမ်းက ခင်ဗျားရဲ့တူမကို တွေ့တွေ့ချင်း မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိပါတယ်တဲ့ဗျာ”

စိမ့်ရှမ်းက မျက်နှာနီနီနှင့်ပြုံးဆန်လိုက်သည်။

“ဟာဗျာ- သူ- သူက ကျွန်တော့်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာလို့ ကျွန်တော်လိုက်လာရတာပါ”

ဝံကြောင်ကလေးက စိမ့်ရှမ်းအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ--ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အတင်းခေါ်လာတယ် ဟုတ်လား”

ဝံကြောင်ကလေးသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်လျက် ချစ်ချစ်အား ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အောင်သွယ်တော်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားအတွက် ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကဲ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် တကယ်ပင် လှည့်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် စိမ့်ရှမ်းက ဝံကြောင်ကလေးကိုဖမ်းဆွဲထားသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက အော်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုခွဲထားရတာလဲဗျ"

စိမ့်ရှမ်းက တီးတိုးတောင်းပန်လိုက်သည်။ လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် မမူးတော့ဟန်တူသည်။

"ကျုပ် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြန်လှည့်လာသည်။

"ကောင်းပြီ၊ အမူးဝန်ချ ပဏ္ဍိတတဲ့ဗျ။ တောင်းပန်မှတော့ ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်လက်ခံပါတယ်"

သူသည်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချစ်ချစ်အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဘယ်လိုလဲဗျ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အောင်သွယ်တော်စကားကို လက်ခံပါသလား"

ချစ်ချစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏အပြုအမူများကို ကြည့်၍ရယ်ချင်နေသဖြင့် စကားပြော၊ ထွက်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မေးစေ့ကိုပွတ်လျက် စဉ်းစားဟန်ပြုနေရသည်။ အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ-

"ဒါတော့ ကျုပ်စဉ်းစား---"

စိမ့်ရှမ်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော်က ဉာဏ်လည်းကောင်းပါတယ်၊ မျိုးရိုးကလည်း အထက်တန်းစားမျိုးရိုးပါ၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်း-"

စိမ့်ရှမ်းမှာ တ ဟား ဟား အော်ရယ်လိုက်သည့် ဝံကြောင်ကလေး၏ရယ်သံကြောင့် စကားဆက်၍မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဘာရယ်တာလဲဗျ"

"ခင်ဗျားကို ရယ်တာပေါ့ဗျ။ အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေက၊ အောင်သွယ်တော်ပြောရမယ့် စကားဗျ။ ဘယ့်နှယ်သတို့သားလောင်းက ကိုယ့်ဂုဏ်ပုဒ်ကိုဖော်ထုတ်နေရတာလဲ"

စိမ့်ရှမ်းက ရှက်အမ်းအမ်းလေသံဖြင့်-

"ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောမိကာပါဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

"အဲဒါ ခက်တာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တော့ မှန်တာတောင် မမှန်ဘူးလို့ထင်စရာဖြစ်သွားတာပေါ့"

"ကောင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းမှ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိက္ခာချနေတယ်၊ ရှေ့နေမင်းစောင်မ မှ ထောင်လုံးလုံးကျ ဆိုတာမျိုးနဲ့တူပါရဲ့"

ချစ်ချစ်သည် နှစ်ယောက်သားပြဿနာတက်နေသည့်စိမ့်ရှမ်းနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့အားကြည့်လျက် ရယ်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ် ဝံကြောင်ကလေးက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ- ကဲ ကျုပ်ပြောမယ် နားထောင်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် သူ၏ရင်ကိုကော့လိုက်ပြီး-

"ကျုပ်နာမည် ဝံကြောင်ကလေး။ ရန်ဖြစ်ရင် အမြဲတမ်းနိုင်တယ်၊ အရက်သောက်ရင် ဘယ်တော့မှမမူးဘူး။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတယ်၊ ကဲ- ဒီလိုယောက်ျားမျိုး လောကမှာရှိနိုင်သေးရဲ့လား"

စိမ့်ရှမ်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင်ကန့်ကွက်သည်။

"ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ။ ခင်ဗျားက ပထမတော့ ဟုတ်တိပတ်တိနဲ့ ကျုပ်ရဲ့စွမ်းရည်နဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုပဲ ပြောပြတော့မလိုလိုနဲ့ ဘယ့်နယ် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဖေါ် မသူတော်လုပ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ဒီက အစ်ကိုကြီးစင်လုံရဲ့တူမကို လိုချင်နေပြန်ပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား"

"အသာနေစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ၊ အခု ကျုပ်ပြောနေတာက ခင်ဗျားအတွက်ဗျ"

"ဘုရားရေ- ကျုပ်အတွက်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားအတွက်ပေါ့"

"ဘုရားကယ်တော်မူပါ၊ ကျုပ်အတွက်ဆိုပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဖေါ်နေတာကကောဗျာ"

စိမ့်ရှမ်းမှာ ရုတ်တရက်တွေဝေသွားသည်။

"အင်း- ခင်ဗျားပြောတာကလည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ"

"ဟုတ်သလိုလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို အသာ နားထောင်နေစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားအတွက် အဆင်ပြေရစေမယ်ဗျာ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆို ဆက်သာကြိတ်လိုက်"

ဝံကြောင်ကလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုမှပေါ့၊ ခင်ဗျားအတွက်ပြောမှာပါဗျာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ"

ဝံကြောင်ကလေးက ချစ်ချစ်ဘက်သို့လှည့်မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ- ကျုပ်ပြောတာ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား"

ချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့တူမကို ခင်ဗျားနဲ့ပေးစားမယ်"

"ဗျာ- "

ဝံကြောင်ကလေးမှာ "ဗျာ" တစ်ခွန်းသာ အော်နိုင်တော့သည်။ အတန်ကြာမှ---

"ကျုပ်- ကျုပ်နဲ့ ပေးစားမယ်ဟုတ်လား"

စိမ့်ရှမ်းက ဒေါသူပုန်ထလျက်ကန့်ကွက်သည်။

"ကျုပ် ကန့်ကွက်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လာနားဖောက်တဲ့လူဗျ၊ သူနဲ့ပေးစားတော့ ကျုပ်က ဒီအတိုင်းနေရတော့မှာလား"

ချစ်ချစ်ကမူ တင်းတင်းမာမာပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်တူမကို တော်ရုံတန်ရုံလူနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ယောကျ်ား၊ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ယောကျ်ားမျိုးနဲ့မှ ကျုပ်ကပေးစားနိုင်မယ်၊ ဝံကြောင်ကလေး စောစောက ပြောသွားတဲ့သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ကျုပ်သဘောကျတယ်၊ ကျုပ်တူမကို သူနဲ့ပေးစားဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ"

စိမ့်ရှမ်းမှာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်သွားတော့၏။

"အောင်သွယ်နဲ့ညားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ခင်ဗျားကို အောင်သွယ်လုပ်နိုင်းတာ ကျုပ်အဖို့တော့ ငါးပါးကြီးမှောက်တာပဲ"

ချစ်ချစ်မှာဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ်ပါလေတော့၏။

ဝံကြောင်ကလေးက ချစ်ချစ်အားလက်ကာပြလျက်-

"နေပါဦး၊ ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ အလျင်စလိုမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့စကားကိုလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြွားလုံးထုတ်တဲ့စကားတွေပါ။

တကယ့် တကယ်တော့ အဲဒီ အရည်အချင်းမျိုး ကျုပ်မှာမရှိပါဘူး။ ကကယ်လို့ ကျုပ်မှာဒီအရည်အချင်းမျိုးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဟောဒီ စိမ့်ရှမ်းမှာ အဲဒါထက် ဆယ်ဆမကတဲ့ အရည်အချင်းမျိုးရှိပါတယ်၊

သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရပါဘူး။ ကျုပ်အရည်အချင်းက သူ့ကိုခြေဆေးပေးဖို့လောက်ပဲရှိပါတယ်"

ချစ်ချစ်က ခပ်တည်တည်ပင်မေးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် သူကခင်ဗျားထက် အရည်အချင်းသာတယ်ပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးက ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျုပ်ထက်အများကြီးသာပါတယ်၊ မြင်ရုံနဲ့သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီက မိတ်ဆွေရဲ့တူမကို ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး စိမ့်ရှမ်းနဲ့ပေးစားပါဗျာ"

ချစ်ချစ်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုလုပ်၏။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကိုပြင်လိုက်မယ်၊ ကျုပ်တူမကို ခင်ဗျားနဲ့မပေးစားတော့ဘူး။ သူနဲ့ပဲ ပေးစားတော့မယ်"

"ဟား ဟား ဟား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အောင်သွယ်တော် တာဝန်ကျေပွန်ပြီပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးက ထခုန်ရင်းအော်ဟစ်လိုက်သည်။

စိမ့်ရှမ်းကမူ ဝမ်းသာလွန်း၍ စကားပင်မပြောနိုင်တော့ပေ။

စိမ့်ရှမ်းသည် မပြောမဆို ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးမှာ အံ့အားကြီးသင့်လျက် ငေးကြောင်သွားပါတော့သည်။

သို့သော် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် စိမ့်ရှမ်းပြန်ပြေးဝင်လာ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် အရက်အိုးတစ်လုံးပါလာသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

"ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ အောင်သွယ်တော်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုဖို့ သတိရသကိုး၊ တော်တယ်၊ တော်တယ် ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ထက် တော်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့"

စိမ့်ရှမ်းသည် အရက်ခွက်သုံးခွက်ကိုထုတ်လိုက်သည်။ အရက်များကို ခွက်များထဲသို့လောင်းထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ တကယ်တမ်းသောက်သူများမှာ စိမ့်ရှမ်းနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့သာဖြစ်ပါ၏။

ချစ်ချစ်ကမူ အရက်များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ထည့်ပေးနေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဝံကြောင်ကလေးက တျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

" ဟေ့- မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ စင်လုံဘယ်မှာလဲ၊ အရက်

သောက်တဲ့နေရာမှာ စင်လုံတောင် ငါ့ကိုမမီဘူးကွ"

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝံကြောင်ကလေးမှာ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့၏။

အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

ချစ်ချစ်သည် ဝံကြောင်ကလေးအား အနီးကပ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံကြောင်ကလေး တကယ်မူး၍ တကယ်အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။

စာစဉ်(၅)ပြီး၏။

တစဉ်(၆)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်